

Catalunya Cristiana

"No pot haver-hi festa, si al cor no hi és; i al cor no hi és si el Pa rebut no té, per aquell qui el rep, savoria d'eternitat. La joia, fruit de l'Esperit Sant, s'expressa en la celebració de la Mort i de la Resurrecció del Crist, promesa de la nostra resurrecció. No n'hi ha prou d'assistir-hi; cal entrar en el Misteri Pasqual de Crist amb fe."

Robert Coffy

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 288

Setmana del 31 de març al 6 d'abril del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Setmana Santa, Terra Santa

Tots els cristians, per la Setmana Santa, som com transportats espiritualment a Terra Santa. Els fets redemptors, dels quals brolla la nostra fe, són ben bé d'un temps i d'un país. Anàs, Caifàs, Pilat i Herodes es mouen tràgicament grotescos al voltant del Natzarè en un escenari precís, entre la fortalesa Antònia i el Litóstratos, el Sanedrí i el Palau Reial de les Tres Torres, el Gòlgota i la tomba nova excavada en la pedra.

Aquesta setmana única travessa els segles relligada a aquells dies en que es complí la plenitud del temps. Des d'aleshores totes les terres del món són santificades pels peus que recorren els camins que arrenquen de Jerusalem.

I és que "en aquell temps" i allí, no sols es pronuncià la més injusta de les sentències dels tribunals humans, no sols s'executà bàrbarament el més innocent dels reus, —des de la tomba, d'un mort, per molt heroi que sigui, no es pot apamar la terra i mesurar la història—, Déu reprengué en les seves mans la creació i en foragità la Mort. El centre del temps i de l'espai, des d'aleshores, és un sepulcre buit del Ressuscitat.

Joan E. Jarque
i Jutglar

ACLAMEM JESUCRIST, SALVADOR NOSTRE!

La Benedicció de rams i la Processó litúrgica que la segueix, no són cap representació folklòrica. Són la inauguració del drama de la Passió i Mort de Jesús. Són, sobretot, un signe profètic: Jesús entra a la ciutat de David per accomplir-hi el seu rol messiànic. Hi entra com a rei humil, pobre i pacífic. Les multituds, més enllà del que podien sospitar, aclamen el Crist vencedor dels enemics de l'home i de la mateixa

mort, malgrat que, dies després, hagi d'afrontar el rebuig, la dondema i la crucifixió. Aclamen el Messies-Rei que "ve en nom del Senyor, i que, paradoxalment, la seva reialesa sobre l'Univers i sobre la Història, haurà de passar per la Creu. Nosaltres l'acompanyem en la seva Passió i en la seva Mort, per tal que un dia puguem incorporar-nos a la seva Vida i a la seva Glòria.

Complint així amb allò que mana la tradició

El Barça oferí el triomf a la Mare de Déu

de la Mercè

BARCELONA. Fou un vespre, el del propassat dilluns, que es recordarà durant molts anys. Centenars de milers de catalans ompliren els carrers de Barcelona per a rebre i felicitar el seu equip de futbol. Uns han parlat de 750.000; altres, d'un milió de persones. Tant se val. Tota aquesta multitud responia a un mateix crist: "Visca el Barça i Visca Catalunya!"

Aquest dilluns es volgué, una vegada més, complir amb les tradicions. I les tradicions manen que el Barça ofereixi els seus triomfs a la "Princesa de Barcelona", la Mare de Déu de la Mercè. Una tradició que en aquest cas concret s'entronca amb les arrels cristianes del nostre poble, perquè si així no fos, l'acte hauria estat buit d'objectius i d'intencions. Les paraules del vicepresident del Barça, senyor Casaus, foren les pròpies d'un creient i no les de qui

diu quatre coses sense sentit per sortir del pas.

El Barça, després d'una temporada molt regular, ha fet possible el somni de la gran massa blaugrana d'aconseguir el títol de lliga. I ho ha fet d'una manera brillant, augmentant progressivament les distàncies en relació als seus rivals més perillosos. Terry Venables, oblidant els sistemes de Menotti, ha posat en pràctica un sistema de joc terriblement efectiu que ha permès al Barça proclamar-se campió quatre jornades abans d'acabar el campionat.

Un altre canvi important d'aquesta temporada ha estat el comportament de l'equip als camps d'Espanya. El Barça ha desenvolupat un joc esportiu i noble que ha merescut el reconeixement i els aplaudiments dels públics més entesos.

P. M.

SUMARI

El bisbe d'Urgell assistí a les celebracions en honor de Sant Metodi.

PÀG. 9

Caritas aportà 78 milions en la lluita contra l'atur.

PÀG. 11

El cristianisme a la Catalunya visigòtica.

PÀG. 24

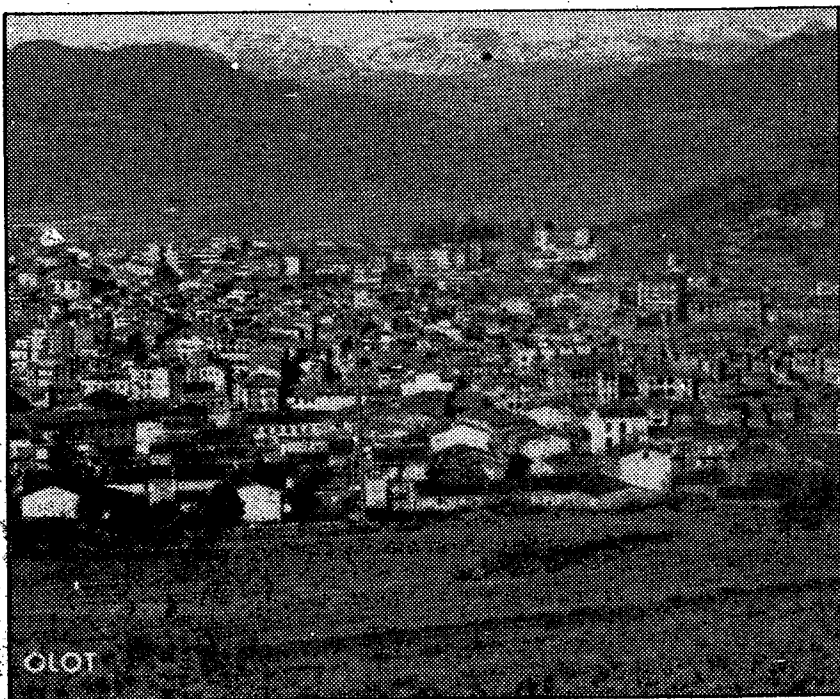
La Passió dels cristians en el país de Jesús.

CENTRALS

XXVII VIATGE CULTURAL

28 d'abril del 1985

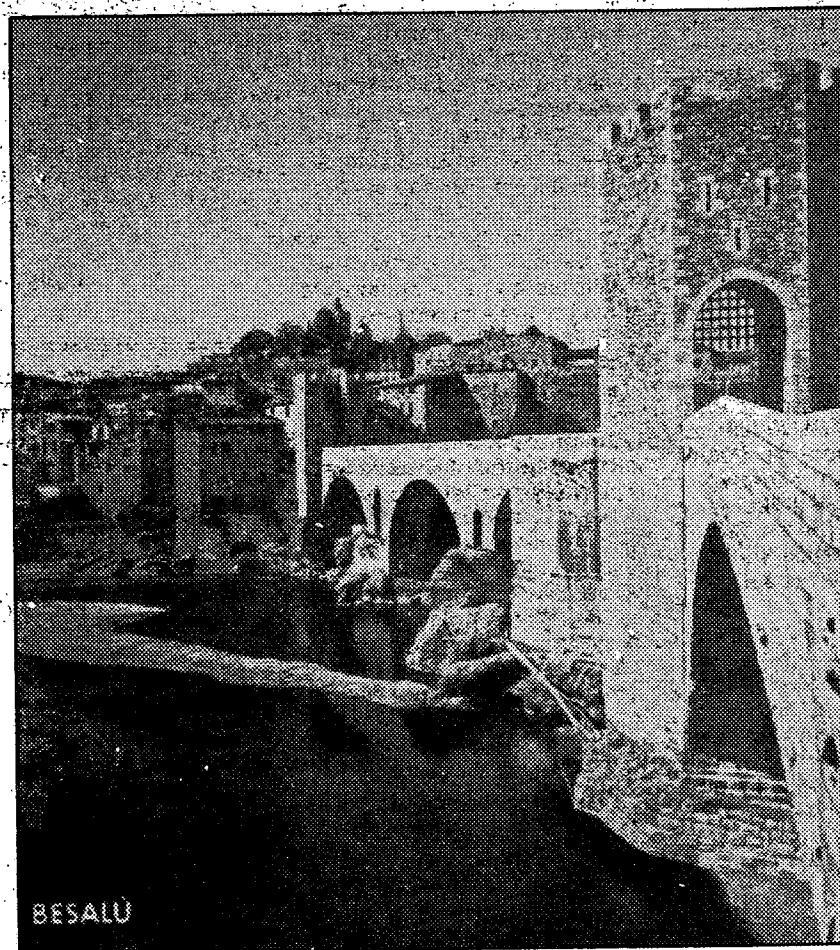
OLOT, SANTUARI DEL FAR, LA FAGEDA D'EN JORDÀ, BESALÚ

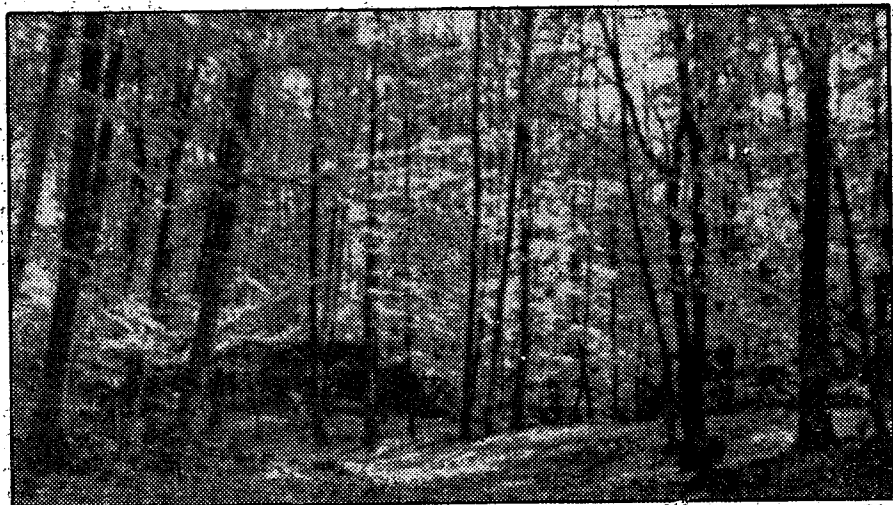
OLOT

Visita al Santuari de Ntra. Sra. del Far,
paratge d'excel·lent bellesa.

OLOT: Visita al Museu Parroquial. Sala Capitular de l'Església de Sant Esteve: Art Sacre, Orfebreria, Pintura, Talles, Ornaments del segle XV al XIX.
Fem especial esment d'una pintura del GRECO: "Jesús abraçat a la Creu" i dos retaules gòtics, un dels quals és atribuït al "Mestre d'Olot".

BESALÚ

VISITA A LA FAGEDA D'EN JORDÀ:

Que fou immortalitzada per Joan Maragall amb el poema d'aquest nom.

BESALÚ: Nucli medieval declarat "Conjunt Històric i Artístic". Recorregut per la ciutat.

Recomanem que formuleu la vostra inscripció el més ràpidament possible.
Per a més informacions telefoneu al núm. 215 27 39.

La sortida serà a les vuit en punt del matí,
del carrer de València xamfrà Balmes.

Preu 1.700 pessetes, comprenent viatge,
visites, propines i dinar al restaurant
LA DEU, carretera LA DEU-OLOT,
paratges de la Moixina.

EDITORIAL

Un viratge en els centres

socials i sanitaris

D'anys ençà —àdhuc de segles— existien a casa nostra institucions socials i sanitàries, la propietat i finançament de les quals pertanyien a l'Estat, Diputacions o Municipis, i que eren dirigides i administrades per comunitats religioses: Obra benèfica de Sant Joan de Déu, Filles de sant Vicenç de Paül, Germanetes dels Pobres, Carmelites de la Caritat, etc.

A vui és un fet —prou repetit últimament— que el nou govern socialista vol prescindir d'aquests serveis privats rescindint pactes i contractes amb uns procediments —sigui dit de passada— no gens democràtics.

Ultra que aquesta exclusió sistemàtica dels ordes i congregacions religioses en l'àfer, promou un mal estar general en el poble que agraija la tasca duta a terme amb serietat i responsabilitat, són ara els propis instituts religiosos que es plantegen la validesa o no validesa de la seva presència directiva i administrativa en les susdites institucions públiques. El tema s'estudia en trobades, capítols o consells generals i provincials, on generalment es revisen les regles, constitucions i estatuts amb ànim de posar-los al dia.

Segons sembla els religiosos i religioses de certa edat i de llarga experiència interpreten l'acomiadament decretat pel poder públic com una decisió sectària i arbitrària. Contràriament la gent jove dels instituts religiosos considera que es dona un testimoni més evangèlic exercint una prestació personal tècnica —encara que modesta com qualsevol infermera d'un hospital, posem per cas—, que no pas essent directors i administradors d'aquests grans complexos públics.

Sense entrar a fons de la qüestió, suggerim uns punts de reflexió:

Als partidaris i partidàries de continuar com a primers responsables de l'alta direcció i gestió administrativa, caldria esbrinar si, segurs en el lloc directiu, no han caigut alguna vegada en la rutina, oblidant o fent cas omís de qualsevol suggeriment renovador proposat des de la base. També s'haurien de preguntar si sempre han tingut un mateix tractament per tot el personal, independentment del seu ideari polític i religiós.

Als que desitgen renunciar els llocs clau en la direcció i administració d'aquests grans complexos, preguntar-se si ha estat per eludir i sortejar una responsabilitat i sacrifici, per ser més gran, pot ser més evangèlic.

El tema és complex. El que caldria potser —utopia?— és un estudi a fons de la qüestió entre tots, incluint al diàleg algun alt directiu de l'Administració pública, deixant de banda ressentiments i exclusivismes. Una cosa és certa: que les determinacions dràstiques, no pensades, a qui perjudica a fi de comptes és als afiliats o residents de les esmentades institucions socials i benèfiques.

El nostre futur a les provetes

Ara què tant es parla de nens-proveta, convé recordar que també hi ha plantes i arbres-proveta. Certament que no fa massa temps d'aquests darrers ja que des de la seva aparició han transcorregut unes desenes d'anys. Alguns assaigs s'havien dut a terme d'ací d'allà, però fou G. Morel qui va fixar el mètode entre 1949 i 1952.

Les dues tècniques, animal i vegetal, són molt diferents i el seu sol punt comú és produir nous vivents en les provetes a partir d'un material microscòpic. El problema a resoldre per als nens és el de la fecundació mentre que pels vegetals és tracta simplement de multiplicació.

La vida és una realitat tan meravellosa que és impossible fer-la aparèixer a partir d'una matèria no viva, però té innombrables mitjans per multiplicar-se i perpetuar-se i nosaltres comencem a estar en condicions de dominar aquests mitjans.

Els éssers més simples, compostos d'una sola cèl·lula, creixen fins a la seva talla màxima. Cada cèl·lula es divideix aleshores en dues cèl·lules que creixen novament i altra vegada es divideixen.

La major part dels vivents que ens volten es componen de múltiples cèl·lules i no és pas partint d'un animal que se'n poden fer dos, encara que això sigui de vegades possible, amb els cucs per exemple. Les cèl·lules multiplicant-se s'especialitzen en una funció precisa i no poden fer-ne d'altra. És necessari per tenir alguna probabilitat d'èxit, separar les cèl·lules abans que no s'especialitzin, quan encara són en estat embrionari.

És possible que aquesta divisió es produeixi accidentalment en els individus humans. Les cèl·lules en vies de multiplicar-se per formar un infant, es divideixen en dos o més blocs en els quals en cada un es forma un individu diferent essent així que apareixen els bessons a partir d'una sola fecundació.

En els animals, l'estat embrionari dura molt poc temps, ja que tot l'organisme es desenvolupa a la vegada. Contràriament, una planta es desenvolupa contínuament tant pel vèrtex de la tija com pels extrems de les arrels, i són sempre embrionaris. En l'interior del brot es manté, sempre actiu, un petit conjunt de cèl·lules molt actives: el meristema. Per tenir "veritables bessons" d'un arbre n'hi ha prou amb aïllar cèl·lules de meristema i fer-les desenvolupar. Són necessàries moltes precaucions, però la tècnica està a punt des d'ara.

Al cap d'un mes de cultiu, el conjunt de cèl·lules és prou important per poder ser dividit en quatre o cinc parts; al cap d'un altre mes, es divideix novament i s'obtenen 16 fragments i als cinc mesos se n'obtenen més de mil. Cada un d'ells és col·locat en un tub d'assaig, i així es poden obtenir milers d'arbres, i amb ells fer-ne un bosc.

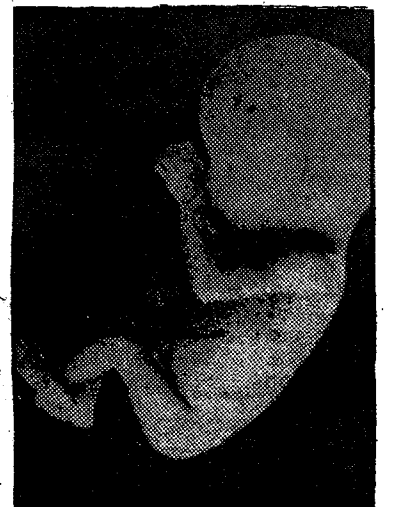

Un altre avantatge més interessant encara d'aquest procediment és la lluita contra els virus. Mentre el meristema fa la seva creixença, no és atrapat pel virus. Les plantes obtingudes a partir d'aquest meristema seran intactes, i també es poden regenerar (sense virus) certes plantes i també tota una varietat en extinció. Per donar un exemple direm que el P. Beauchesne, a Angers, ha salvat una varietat de palmeres d'Àfrica del Nord. Altres investigadors han emprat el desenvolupament d'una nova varietat obtinguda a partir d'un sol individu, etc.

Aquestes realitzacions obren inesperats horitzons i ens donen la impressió d'arribar, a poc a poc, al domini de la vida. En el seu llibre d'avançada *Le Meilleur des mondes* (el millor dels móns), A. Huxley aplicava aquest procés a l'home. Ell plantejava multiplicar els "veritables bessons" a partir d'un embrió: així s'aniria a parar a tot un grup més o menys important d'obres especialitzats que a la manera de màquines molt complexes tindrien exactament les mateixes reaccions i els mateixos problemes. Quina sort pel contramesure!

Quant a plantes i arbres, és molt més fàcil de multiplicar i podrien plantar-se tots els boscos d'arbres "bessons" creixent de la mateixa forma amb les mateixes reaccions enfront els ensagonsats i els paràsits. No haver-hi al nostre voltant només que els animals i les plantes que ens plauen i estimem, i cadascun en el millor estat que podem esperar. ¿No és aquest un dels nostres somnis secrets, el de dominar la naturalesa?

Si són interessants aquestes perspectives en la mesura que elles es generalitzen, també encaminen vers una catàstrofe, la

d'una naturalesa sense futur, no tenint cap recurs per resistir un atac que d'un sol cop pogués anihilar-la. Una de les més interessants propietats de la vida és precisament la que aquestes pràctiques volen fer desaparèixer: la diferència i la diversitat.

Jules Carles
"La Croix"

SI VOL VIURE
MILLOR

3^a
EDAT

HOTEL-RESIDÈNCIA
VALLVIDRERA

(Barcelona, vora
el Tibidabo)

Tel. 204 75 50

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

ENCONTRE MATRIMONIAL. Desitjosos d'aportar a totes les parelles una tècnica de diàleg que ens ajudi a profunditzar en la nostra relació i en el nostre Sagrament, l'ENCONTRE MATRIMONIAL té preparat el programa per al proper trimestre. Dates: ABRIL, 19-20-21. MAIG, 25-26-27 i JUNY, 7-8-9. Recordem que l'ENCONTRE comença el divendres a les 9 del vespre i acaba el diumenge a les 6 de la tarda. L'aportació econòmica és voluntària i completament anònima. Per a informació i inscripcions: Josep i Pilar Cardona, tel. 245 29 48. Barcelona.

PELS CAMINS DE L'ORACIÓ. Any Internacional de la Joventut. Organitza: Casal Bellesguard, tel. 211 82 40; Monestir de Sant Maties (monges jerònimes), tel. 247 36 66., c/. Bellesguard, s/n. 08022. Barcelona. Diumenge, dia 14 d'abril, a les 6 de la tarda "L'obra de Pau i Justícia de l'Església a través de la Història", a càrrec de Mn. Ramon Corts. Col.loqui. Vespres. Diumenge, 21 d'abril, a les 6 de la tarda: "Lluita i contemplació", a càrrec del P. Estanislau Balanzó s.j. Col.loqui. Vespres. Diumenge, 28 d'abril, a les 6 de la tarda: "La crida de Déu des de l'A.T. fins a l'Església d'avui", a càrrec del P. Antoni Serramona, c.o. Col.loqui. Vespres. Diumenge, dia 12 de maig, a les 5 de la tarda: Any Europeu de la música, Concert, obres de Fischer, Händel, Walter, Scarlatti, Bach. Orgue: Mn. Domènec Cols. Cant: Cor monàstic de la comunitat del monestir. A les 6 de la tarda: "Jovenesa en l'Esperit", a càrrec del P. Josep M. Dausà, c.o. Col.loqui. Vespres. Diumenge, dia 19 de maig, a les 6 de la tarda: Els joves, testimoni d'esperança", a càrrec de Mn. Joan Enric Vives, consiliari de la JOBAC. Col.loqui. Vespres.

Confirmacions a la Catedral. S'administrarà, preferentment a persones adultes, el dia 8 d'abril, a les 5 de la tarda. Es recorda la conveniència que els confirmands hagin tingut la deguda preparació catequètica. Presentant el certificat del Baptisme, cal adquirir la papereta de confirmand, a la Domèria del claustre de la Catedral.

Exercicis Espirituals en complet recés. Se celebraran del 3 al 6 d'abril, per a dones i nois, a Sarrià, dirigits pel P. Suñer, s.j. També a Sarrià, i en els mateixos dies, per a joves d'ambdós sexes, dirigits pel P. Solé-Assens, s.j. Per a informació i inscripcions: O.E.P., c/. Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

Centre Passatge. Aula Cultural. Dia 9 d'abril: "La dona en l'Església", a càrrec de M.ª Martiñell, directora de l'ICESB. Dia 16 d'abril: "La dona i el dret de família", a càrrec d'Antònia Sánchez,

advocadessa. Dia 23 d'abril: Cinema Fòrum, a càrrec de Jesús Prieto, director de cinema. Dia 30 d'abril: "Història dels moviments d'alliberaments de la dona", a càrrec d'Amparo Boveda, doctora en psicologia. Horari: de 8'30 a 9'30 del vespre. Per informació: tel. 215 15 99.

GIRONA

PASQUA JOVE. BLANES, 6 D'ABRIL. Enguany, fent-se ressò de l'Any Internacional de la Joventut, llança una crida a favor de la participació dels joves en els seus ambients de vida, tot connectant de ple amb el significat de la Pasqua Cristiana: "PARTICIPAR: SIGNA DE VIDA". Programa: A 2/4 de 4, acolliment, inscripcions i animació; a les 4, presentació ambientada; a 2/4 de 5, racons de treball (al Col.legi Santa Maria, dels PP. de la Sagrada Família); a 2/4 de 7, descans i animació; a les 7, treball de grups (al Col.legi Cor de Maria), o aprofundiment dels racons (pels de 19 anys en amunt); a 2/4 de 9, sopar (al Passeig de Mar); a 2/4 d'11 assaig de la celebració (a la plaça de l'església); a 2/4 de 12, CELEBRACIÓ DE LA VETLLA PASQUAL. Després: Pícolabis - Animació. Per informació: Dolors Pardos, c/. Colón 3. Blanes. Tel.: 33 38 42 i Miquel Àngel Ferrés, c/ Nou, 22. Blanes. Tel.: 33 05 74.

VIC

Exercicis Espirituals. La Gleva. Casa Diocesana d'Espiritualitat. Per a religiosos: de l'11 al 18 de juliol, dirigits per MN. Jaume Campalans. Per a matrimonis i persones soles: De l'11 d'agost (tarda) al 15 (matí), tanda organitzada per la Delegació Diocesana d'Exercicis. Per a senyors i noies: Del 19 al 24 d'agost, a càrrec de Mn. Andreu Roca i Corbella. Per a sacerdots: Del 26 d'agost (migdia) al 31. Dirigirà el P. Jordi Font, s.j. Per a inscripcions: Casa d'Espiritualitat. La Gleva. Tel.: 857 04 54.

SOLSONA

Experiència de Vida contemplativa. Noies, voleu tenir una nova experiència de vida cristiana? La comunitat de monges carmelites de Tàrraga us ofereix la possibilitat d'una convivència de cap de setmana els dies 20 i 21 d'abril. Per informació: Santuari de Fàtima de Tàrraga. Tel.: (973) 31 04 37. Les places són limitades.

Santa Església Catedral Basílica de Barcelona. DIUMENGE DE RAMS o DE LA PASSIÓ DEL SENYOR: A les 10'30, Laudes i Tèrcia; a les 11, Benedicció de les palmes, a la portalada de la Catedral, Processó, Missa Pontifical Concelebrada. DIMARTS SANT: A les 10'30, Missa

Crisma! Concelebrada. DIMECRES SANT: Tarda, a les 7'30, Celebració comunitària de la Penitència, amb absolució individual. Tota aquesta tarda i el matí del Dijous hi haurà confessors. DIJOURS SANT: A les 10, Ofici de Lectura, Laudes i Tèrcia. Tarda: A les 6'30, Missa Pontifical de la Cena del Senyor. Nit: A les 11, Vetlla eucarística. DIVENDRES SANT: A les 10, Ofici de Lectura, Laudes i Hora mitjana. Tarda: A les 3, (a l'avinguda de la Catedral), celebració de la Paraula i veneració de la imatge del Sant Crist de Lepant. A les 5, Acció litúrgica de l'Any Passió i Mort del Senyor. A les 7, Veneració de la Santa Creu: solemne Via Crucis. DISSABTE SANT: Matí, a les 10, Ofici de Lectura, Laudes i Hora mitjana. Nit: A les 10: Solemne VETLLA PASQUAL. DIUMENGE DE RESURRECCIÓ: A les 10'30, Laudes i Tèrcia. A les 11, Missa Pontifical Concelebrada. Benedicció Papal.

Horaris de Setmana Santa

Monestir de Montserrat. Dia 31 de març, DIUMENGE DE RAMS. A les 7'30, Laudes; 10'30, Processó dels rams i Missa conventual; 13, Salve de l'escolania; 18'45, Vespres. Dies 1, 2 i 3 d'abril, dilluns, dimarts i dimecres sants. A les 7'15, Laudes; 11, Missa conventual; 13, Salve de l'escolania; 18'45, Vespres. Assaigs de cants. Dia 4 d'abril, DIJOURS SANT. A les 8, Laudes; 11, Celebració comunitària del Sagrament de la reconciliació; 13, Salve de l'escolania; 18, assaig; 18'30, Missa de la Cena del Senyor; 21'45, Audició de música sagrada; 24, s'acaba l'adoració al Santíssim i es tanca la Basílica. Dia 5 d'abril, DIVENDRES SANT. A les 8, pregària del matí; 11, Via Crucis a l'interior de la Basílica; 12'45, pregària ecumènica i motet polifònic; 16'30, assaig; 17, Acció litúrgica en memòria de la Passió del Senyor; 21'45, Cant de la seqüència "Stabat Mater", de Palestrina; 22, Conferència a la Basílica: "Eucaristia, sagrament de la caritat", per Bartomeu Ubach, monjo de Montserrat. Dia 6 d'abril, DISSABTE SANT. A les 8, pregària del matí; 12'45, pregària ecumènica i motet polifònic; 18'45, Vespres. SOLEMNITAT DE LA PASQUA: A les 21'30, assaig de cants; 22'30, VETLLA PASQUAL. Dia 7 d'abril, SANT DIA DE PASQUA. A les 8'30, Laudes; 11, Missa conventual; 13, Salve de l'escolania; 18'45, Vespres.

Monestir de Santa Maria de Solius. DIUMENGE DE RAMS, a les 10, Benedicció, Processó i Missa. DIJOURS SANT, a les 5, Missa vespertina de la Cena del Senyor. DIVENDRES SANT, a les 10'30, celebració comunitària de

la Penitència; a les 5, celebració de la Passió del Senyor. PASQUA, dissabte, a les 10'30 de la nit, VETLLA PASQUAL. Diumenge, a les 10 del matí, Missa del dia.

Santuari del Miracle. La comunitat de monjos benedictins convida a compartir la Litúrgia, a aprofundir i reflexionar sobre el Misteri Pasqual, en un ambient d'intensa pregària. Del dijous sant (tarda) al diumenge de Pasqua (matí). Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat d'El Miracle (Solsonès). Tel. (93) 811.00.45.

Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR o DE RAMS: A les 11'15, Benedicció dels rams, processó per la plaça del Monestir i Missa conventual (català). A les 13'30, Benedicció dels rams, processó per l'interior de l'església i Missa (castellà). DIJOURS SANT: De 18 a 19'30, seran atesos els qui desitgin celebrar el sagrament de la Penitència amb confecció individual. TRIDUUM PASQUAL: Capvespre del Dijous Sant: A les 20, Missa del Sant Sopar del Senyor i reserva de l'Eucaristia. L'església quedarà oberta fins a les 12 de la nit per a l'adoració de l'Eucaristia. Primer dia del Triduum Pasqual: DIVENDRES SANT DE LA MORT DEL SENYOR: A les 8'30, Laudes (pregària del matí); 10'30, Ofici de Lectura i Tèrcia; 13, Sexta; 16, Nona; 18, Solemne celebració de la mort del Senyor. Segon dia del Triduum pasqual: DISSABTE SANT DE LA SEPULTURA DEL SENYOR: A les 8'30, Laudes; 10'30, Ofici de Lectura i Tèrcia; 13, Sexta; 16, Nona; 19, Vespres. Tercer dia del Triduum pasqual: DIUMENGE DE LA PASQUA DE RESURRECCIÓ. A les 22'30 (del dissabte) Solemne celebració de la VETLLA PASQUAL; 8'30, Laudes; 13, Missa de Pasqua; 19, Vespres conclusives del Triduum pasqual.

Monestir de Sant Maties (monges jerònimes) Casal Bellesguard. DIUMENGE DE RAMS: A les 10'30, Benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia. Tarda, a les 19, Vespres. DIJOURS SANT: Tarda, a les 19, Missa de la Cena del Senyor. DIVENDRES SANT: A les 8'30, Laudes; a les 11, Ofici de Lectura. Tarda: A les 17, Solemne Acció litúrgica de la Passió del Senyor. DISSABTE SANT: A les 8'30, Laudes; a les 11, Ofici de Lectura. Tarda: A les 19'15, Vespres; a les 22'30 de la nit: Solemne VETLLA PASQUAL. Diumenge de Pasqua: A les 9, Laudes; a les 11, celebració de l'Eucaristia. Tarda, a les 19, Vespres.

Monestir de Sant Daniel (monges benedictines) Girona. DIUMENGE DE RAMS: A les 8,

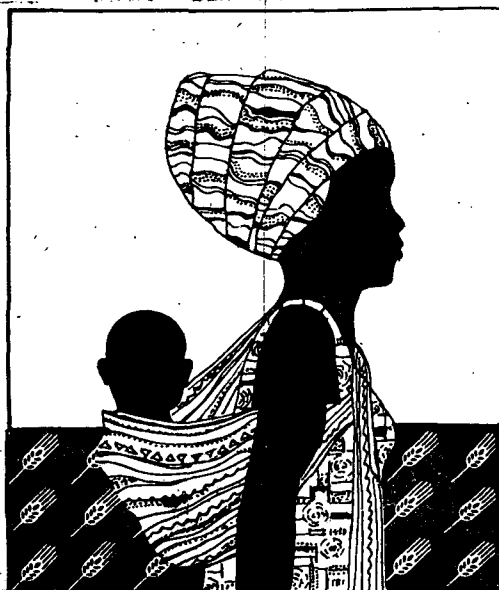
Benedicció de rams i Missa conventual. DIJOURS SANT: A les 6, Missa de la Cena del Senyor. DIVENDRES SANT: A les 4, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. Nit Pasqual: A les 22'30, VETLLA DE PASQUA. DIUMENGE DE RESURRECCIÓ: A les 8'30, Laudes; a les 13, Missa conventual. A les 7, Vespres.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les: c/ Anglès, 55. Barcelona (Sarrià). DIUMENGE DE PASIÓ o DE RAMS. Matí: A les 10 h., Processó dels rams i Celebració de l'Eucaristia. Vespre: A les 8'15 h., Celebració comunitària del Sagrament de la Reconciliació. TRIDUUM PASQUAL: Capvespre del DIJOURS SANT, a les 8 h., Celebració de la Cena del Senyor. L'Església estarà oberta fins a les 12 de la nit per a l'adoració de l'Eucaristia. DIVENDRES SANT de la Mort del Senyor. Matí: A les 9 h., Ofici de Pregària del matí. Tarda: A les 5'30, Celebració de la Mort del Senyor. DISSABTE SANT de la Sepultura del Senyor. Matí: A les 9 h., Ofici de Pregària del matí. Tarda: A les 6'45 h., Vespres. DIUMENGE DE PASQUA DE RESURRECCIÓ. Nit del dissabte: A les 23 h., Celebració de la VETLLA PASQUAL. Matí diumenge: A les 10'30 h., Laudes i Eucaristia del Dia de Pasqua. Vespre: A les 7'30 h., Vespres. Dilluns de Pasqua: A les 8 h., Laudes. A les 10 h., Eucaristia. A les 7'30 h., Vespres.

Temple del Tibidabo. DIUMENGE DE RAMS. A les 12, Solemne Benedicció de rams. Misses, segons l'horari dels dies festius. DILLUNS, DIMARTS, i DIMECRES SANTS. De les 19 a les 19'50, CONFERÈNCIES, obertes a tothom. DIJOURS SANT. A les 18'30, Missa Vespertina de la Cena del Senyor. A les 21'15, Hora Santa. Durant la nit, Vetlla Extraordinària de l'Adoració Nocturna. DIVENDRES SANT. A les 8'15, Laudes. A les 11'30, Ofici de Lectura. A les 12'15, Via Crucis. A les 16'45, Celebració litúrgica de la Passió del Senyor. DISSABTE SANT. A les 23, Solemne VETLLA PASQUAL. DIUMENGE DE PASQUA. Misses, segons l'horari dels dies festius.

Església de Montalegre. DIUMENGE DE RAMS. Matí, a les 11'45 benedicció de les palmes. DIJOURS SANT. A les 5 de la tarda Missa. DIVENDRES SANT. A les 5 de la tarda. DISSABTE SANT. Vetlla Pasqual, a les 8 del vespre.

Monestir de Valldonzella. DIJOURS SANT. Solemne Eucaristia a les 6'30 de la tarda. DIVENDRES SANT. Acció Litúrgica, a les 4 de la tarda. DISSABTE SANT. Vespres a les 5'45. I a les 10'30 Vetlla Pasqual. DIUMENGE DE PASQUA. Eucaristia a les 10'30.

Mans Unides CAMPANYA CONTRA LA FAM

el desenvolupament allibera l'home

DONATIUS:

Banca Catalana (Central)
Caixa Barcelona (Ag. 200)
Caixa Pensions (Central 900)
Caixa Catalunya (Central)

Mans Unides

Campanya contra la Fam
Rambla Catalunya, 32, 1er, 1^a
Tel 318 08 87 - 08007 Barcelona

Nom
Adreça
Ciutat C.P.
Prego m'enviïn més informació sobre M. U.

Catalunya

Vaga a les guarderies municipals de Barcelona

Uns 350 treballadors de les guarderies municipals van fer vaga i es van concentrar davant la seu del Patronat

d'on depenen per demanar un increment per igual en els sous de totes les categories. El Patronat proposa fer una puja diferenciada, que oscil·la entre el 7 i el 5 per cent, per homologar els sous dels treballadors amb els dels funcionaris de l'Ajuntament de la mateixa categoria.

Aquesta vaga va afectar a uns mil vuit-cents infants i va paraitzar 23 guarderies municipals, segons fons dels treballadors.

ARA MATEIX

Ensenyament religiós i tolerància

Vaig ser invitat, fa un parell de setmanes, a una curiosa taula rodona, promoguda per l'associació de pares d'una escola pública de la meua barriada. Es tractava de discutir-hi si cal ensenyar religió als alumnes, els pares dels quals ho vulguin, o no. Dic curiosa perquè el, diguem-ne front religiós, el componíem tot justament un testimoni de Jehovà i jo... i l'altre front tenia un regust lliure-pensador una mica "camp". (Alguns se m'adreçaven anomenant-me "el representant de la Religió Catòlica", entremig d'altres que em deien simplement ("padre"). Tot això, en el marc d'una classe no gaire gran, amb pupitres, donava a l'acte una certa ambientació del film italià...

És el cas que, com era de preveure, atès el tipus de gent que controla aquestes associacions, em vaig quedar sol defensant coses tan elementals com la conveniència d'oferir elements de cultura religiosa bàsica a tots els alumnes, i d'aplicar les disposicions de la legislació vigent a les famílies que volen ensenyament de la religió per als seus fills. El bon testimoni de Jehovà prou que volia col·laborar-hi, però la seva dèria de dir-ho tot amb citacions bíbliques l'entrebancava que era una llàstima. Voler seguir, amb la Bíblia a la mà, la ziga-zaga d'una disputa hispànica apassionada és massa, fins i tot per a persones tan acreditades en l'assumpte com són els germans separats. Els arguments contraris anaven des d'una visió marxista de la història —de segona mà—, amb vagues referències a la Inquisició i a la guerra civil espanyola, fins a la defensa d'una neutralitat a ultrança en l'educació dels infants. Va cridar-me l'atenció, un assistent que va explicar que ell amaga al seu fill quin és el seu club de futbol preferint a fi de no marcar-lo...

Tot plegat, una estona de catarsi i de diàleg, primaris però convenients. Cal no oblidar el fons de ressentiment religiós que subsisteix en la consciència d'amplis sectors, ni cedir al miratge de la política. Una cosa són l'adaptabilitat i la moderació que són capaços d'exhibir certs dirigents polítics i una altra la lentíssima evolució de la mentalitat popular.

Ara bé, una evidència em donava conhort tot al llarg de la discussió: jo no cabia en el seu esquema de pensament, però ells cabien en el meu. Perquè la meua —la nostra— posició de cristians en aquest punt no és d'imposar un ensenyament a qui no el vol, sinó de defensar el dret a tenir-lo de qui el vol. En canvi, avui observem, en molts camps, símptomes sectaris en alguns laïcs: sembla com si vulguessin foragitar-nos del món dels vivents.

No fa gaire, en aquesta mateixa línia, s'ha produït un moviment d'exacerbació dels partidaris de l'escola pública... única. En lloc de reclamar tot allò que pertoca a aquest important sector de l'ensenyament, s'ha fomentat l'atac a l'escola lliure subvencionada, especialment les cristianes. I precisament les han atacades en un punt —el projecte d'esdevenir legalment "centres d'interès públic"— que demostra la seva decidida voluntat de ser un servei obert a tota la societat. Per ventura l'escola cristiana ataca l'escola pública? De cap manera, perquè aquesta cap prou bé en el projecte d'aquella. És l'escola cristiana la que no cap en el projecte d'alguns defensors de l'escola pública.

Però això, com deia, dona conhort. Amb tota la modestia que vulgueu i —que tants records històrics ens aconsellen— és interessant que ens adonem de com, en moltes disputes, avui els tolerants som nosaltres.

J. Carrera Planas

Una vintena d'empleats es van tancar a l'interior del Patronat, prop de les nou del matí, però la Guàrdia Urbana els va desallotjar unes hores després. Jordi Menéndez, director del Patronat, no va poder anar a negociar amb els delegats dels treballadors perquè els que estaven concentrats ho van impedir.

Espanya

Un jesuïta presenta la documentació maçònica requisada per Franco

Disset universitats espanyoles van començar a investigar sobre la maçoneria amb un material desconegut fins ara, el requisat a les lògies per Franco, el qual ho va conservar per jutjar els maçons.

Actualment són 27 els alumnes universitaris que treballen amb aquest material per les seves tesines de llicen-

ciatura (9) i tesis doctorals (18), va dir el jesuïta Pedro Alvarez, vice-president del Centre d'Estudis Històrics sobre la maçoneria.

Cinc d'aquests treballs ja estan acabats i seran presentats a la Biblioteca Nacional de Madrid. En ells s'estudia la maçoneria a Canàries, Astúries, Còrdova, Barcelona i La Corunya. Properament apareixeran estudis de la maçoneria a Múrcia, Madrid, Andalusia Oriental i Castelló. Es tracta, va assenyalar Pedro Alvarez, de llibres històrics.

El seu material fonamental són documents requisats a les lògies maçòniques pels serveis de recuperació de documents del franquisme durant la guerra civil.

"És un material —va dir— de primeríssima mà, utilitzat per ús intern de les lògies i completament desconegut fins ara".

Pedro Alvarez, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, va precisar que aquest material no va ser destruït ja que el franquisme el va utilitzar per confeccionar uns 80.000 expedients de maçons o pressumptes maçons alguns d'ells jutjats després pel tribunal de la Repressió de la

Maçoneria i el Comunisme.

Gran part d'aquest material està conservat a l'Arxiu Històric Nacional (Secció Guerra Civil), de Salamanca. Aquests cinc llibres continuen, segons el professor Alvarez, la línia de serietat historiogràfica iniciada fa més de 20 anys pel professor Ferrer Benimeli, de la Universitat de Saragossa.

A partir d'aquests estudis, el Centre d'Estudis Històrics sobre la Maçoneria Espanyola —els seus treballs són impulsats per 17 universitats espanyoles i dues franceses— iniciarà l'elaboració de la història global de la maçoneria espanyola.

Món

Un diplomàtic soviètic s'atura a EE.UU.

Igor Gheya, tercer secretari de l'Ambaixada soviètica a l'Índia, desaparegut fa poc, es troba als Estats Units, on obtingué asil polític.

La protecció que us oferim s'explica amb les dades següents:

- Per malaltia: fins a 1.500 ptes. diàries.
- Subsidis per Intervencions Quirúrgiques (també per a infants menors d'edat) i dietes per estada a la clínica: fins a 3.000 ptes. diàries.
- Per invalidesa: fins a 90.000 ptes. mensuals.
- En cas de defunció: fins a 1.500.000 ptes.
- Subsidis per orfenesa: fins a 15.000 ptes. mensuals.
- I, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

Oi que així es comprèn que durant l'any 1984 hàgim ultrapassat el nombre de 250.000 mutualistes?

Tots, homes i dones, poden integrar-se a la nostra Entitat Mutualista, dels 16 anys complerts als 40 per complir.

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERC I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. Telèfons 318 18 00 - 318 40 50
08010 Barcelona

Tothom ajuda tothom

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Prof. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Notificació de la Congregació per a la Doctrina de la Fe

Tesi de Boff sobre l'Església, perillosa per a la fe

Nombroses tesis del teòleg brasiler Leonardo Boff, exposades en el seu llibre "Església: carisma i poder", han estat declarades "perilloses per a la sana doctrina de la fe". L'advertència social de la sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe no es refereix a la persona de Boff, ni té res a veure directament amb la teologia de l'alliberament, sinó amb la concepció del teòleg franciscà sobre l'Església. Així ho declara el document del Vaticà, aprovat pel Papa i fet públic recentment.

Publiquem un comentari de Mercedes Gordón, corresponent a Roma del diari madrileny "Ya" per considerar-lo ponderat i objectiu.

El document firmat pel cardenal Ratzinger i per monsenyor Bovone, prefecte i secretari, respectivament, de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, amb data de l'11 de març del 1985, refusa com a perilloses per a la sana doctrina, diverses tesis defensades per Leonardo Boff en el seu llibre "Església, carisma i poder". El document puntualitza que ha estat aprovat en reunió ordinària per la Congregació i que ordena la seva publicació, en compliment del seu deure de "promoure i tutelar la fe".

Les tesis de Boff refusades com a perilloses es refereixen a la estructura de l'Església catòlica, al que fa a la manera d'entendre el dogma, a l'exercici del poder sagrat i a la missió profètica en l'Església. La notificació és un púscle d'onze pàgines, en el qual les tesis refusades, denominades "opcions" de Boff, són esmentades amb el nombre de pàgines del llibre. Més de 25 cites de Boff són rebatudes. El llibre "Església, carisma i poder" fou editat a Brasil l'any 1981 i hi ha traduccions en italià i espanyol: alguna de les traduccions en espanyol no conté tots els títols de l'edició original brasilera i, fins i tot, induïx a confusió.

El document vaticà recorda el diàleg mantingut entre el teòleg Boff i la Congregació, des que el 12 de febrer del 1982 Boff, per iniciativa pròpia, envià a la Congregació la resposta que havia donat a la comissió diocesana de Rio de Janeiro. La Congregació, després d'estudiar atenta-

ment el cas, envià el 15 de maig del 84 una carta a Boff invitant-lo a un col·loqui de clarificació, advertint-lo que donada la influència del llibre, la carta de la Congregació seria feta pública. El col·loqui a Roma s'efectuà el 7 de setembre del 1984 i va concloure amb un comunicat final emès i redactat d'acord amb Boff, després d'escoltar els seus aclariments orals i escrits. Reconeixent les bones intencions i repetides afirmacions de fidelitat a l'Església i al Magisteri, expressades per Boff, la Congregació ha considerat que "les reserves suscitées a propòsit del llibre i assenyalades en la carta del 15 de maig del 84, no poden considerar-se substancialment superades i examinades a la llum de criteris d'autèntic mètode teològic, certes opcions del llibre de Boff resulten insostenibles.

Relativisme eclesiològic

Com a "relativitzant" qualifica el document la concepció de l'Església que presenta el llibre de Boff, segons el qual "l'Església, com a institució, no estava en el pensament del Jesús històric, sinó que sorgí com a evolució posterior a la Resurrecció". En conseqüència, segons Boff, "la jerarquia és un resultat de la ferma necessitat d'haver d'institucionalitzar-se, una mundanització d'estil romà i feudal". Es recolza en això per derivar la necessitat "d'un canvi permanent en l'Església" i afirmar que ac-

tualment ha de néixer "una Església nova que serà una nova encarnació de les institucions eclesials en la societat i el seu poder serà una senzilla tunció de servei". En aquesta òptica s'explica la interpretació que fa Boff de les relacions entre catolicisme i protestantisme. "El cristianisme romà (catolicisme) es distingeix per l'afirmació valenta de la identitat sacramental i el cristianisme protestant, per una afirmació intrèpida de la no-identitat". Per justificar la seva concepció relativitzant de l'Església, Boff —observa el document— utilitza la constitució "Lumen gentium", traient una tesi del text conciliar. La tergiversació de tal text conciliar sobre la subsistència de l'Església fonamenta el relativisme eclesiològic de Boff.

Dogma i revelació

La mateixa lògica relativitzant es troba en la concepció del dogma expressada per Boff, que distingeix entre dogmatisme i dogma, admetent el segon i refusant el primer, en canvi, segons ell, el dogma en la seva formulació serveix només "per a un temps determinat i per a determinades circumstàncies i, en un segon moment del mateix procés dialèctic, el text ha de poder ser superat per a donar espai a l'avui de la fe". Aquest relativisme, denuncia el document, es fa palès quan Boff parla de posicions doctrinals contradictòries entre si, contingudes en el Nou Testament. En la perspectiva de Boff, "l'autèntica concepció catòlica del dogma cau sota el veredict de dogmatisme". "Mentre duri aquest tipus de comprensió dogmàtica i doctrinal de la revelació —escriu Boff— s'haurà de tenir en compte irremediament la repressió de la llibertat del pensament dissident dins de l'Església". El document recorda la veritat del magisteri de l'Església i com el dipòsit de la fe, per a continuar sent "sal de la terra", ha de ser fidelment conservat en tota la

seva puresa, sense reliscar en el sentit d'un procés dialèctic de la història, ni de la primacia de la praxi.

La Congregació refusa l'afirmació de Boff que "una greu patologia, de la qual hauria d'alliberar-se'n l'Església romana, es dona en l'exercici hegemònic del poder sagrat". El teòleg brasiler afirma que "s'ha produït un procés històric d'expropiació dels mitjans de producció religiosa per part del clergat, amb perjudici del poble cristià, que ha estat privat de la seva capacitat de decidir i d'ensenyar. Boff, a més a més, assegura que el poder sacre ha calgut en els mateixos defectes del poder profà, en termes de dominació, centralització, triomfalisme, etc., i, ofereix un nou model d'Església en el qual el poder sigui concebut sense privilegis teològics, com a pur servei articulat segons les necessitats de la comunitat.

La Congregació per a la Doctrina de la Fe, refusa aquestes postures i adverteix que no es pot empobrir la realitat dels sacraments i la paraula de Déu, reduint-la a l'esquema de producció i consum i reduint així, la comunió de la fe a un mer fenomen sociològic. Interpretar la realitat de l'Església en termes de producció i consum, de monopoli i d'expropiació, conflicte amb el bloc hegemònic, ruptura i ocasió per a una manera asimètrica de

producció, equival a subvertir la realitat religiosa, a la destrucció dels sacraments i de la paraula de la fe.

El profetisme en l'Església

El llibre "Església, carisma i poder", declara el document vaticà, denuncia la jerarquia i les institucions de l'Església i, com a justificació de la seva actitud, reivindica el paper del carisma i en particular el profetisme. Per a Boff, la jerarquia tindria el senzill deure de "coordinar", de "afavorir la unitat i l'harmonia entre els diferents serveis" i "impedir la divisió", però descarta la "subordinació immediata de tots a la jerarquia". Recorda la Congregació per a la Doctrina de la Fe que no hi ha dubte que tot el poble de Déu participa en l'ofici profètic de Crist. Però el que està clar, és que la denuncia profètica en l'Església, per a ser legítima, ha de romandre al servei de l'edificació de la mateixa Església. La qual no solament ha d'acceptar la jerarquia i les institucions, sinó cooperar positivament a la consolidació de la seva comunió interna. A més, el criteri suprem per a jutjar no solament el seu ordenat exercici, sinó la seva genuïtat, pertany a la jerarquia".

M.G.
(De "Ya")

EN EL VATICÀ

Preparatius per al Sínode

extraordinari dels Bisbes

Hi ha hagut moltes opinions després de l'anunci d'un Sínode extraordinari dels Bisbes. Des de les tesis de Leonardo Boff que considera necessari posar-se en funció per a un nou Concili i no revocar l'estructura de l'anterior i l'opinió d'un altre teòleg, Olegario González de Cardedal, que diu "que en l'Església hi estan definitivament closos el Concili i Post-concili", un historiador especialista en la història de l'Església, Joaquín L. Ortega, creu que el pròxim Sínode està cridat a ser una trobada de consolidació i edificació del Vaticà II.

Sigui el que sigui, el que és cert, és que el Consell de la

Secretaria del Sínode dels Bisbes ha estat fa poc rebut pel papa Juan Pau II, el qual fou informat dels treballs preparatoris per a la pròxima assemblea dels bisbes.

Joan Pau II invità a dinar els membres del Consell, amb els quals dialogà àmpliament. Els reunits constataren les positives reaccions que s'han produït en tota l'Església davant l'anunci d'aquest Sínode extraordinari. El Consell expressà la seva gratitud al Sant Pare per la "intuïció inspirada" de convocar aquesta gran reunió eclesial.

Les reflexions del Consell s'orientaren a seleccionar les intuïcions i temes fonamentals del Vaticà II amb la finalitat de proporcionar a les con-

ferències episcopals, elements útils per a l'anàlisi del post-concili i per a la prèvia consulta en les esglésies locals. S'analitzà la situació creada per la coincidència de dos sínodes molt propers l'un de l'altre, l'extraordinari d'aquest any i l'ordinari de la tardor del 86, aquest últim sobre els laics en l'Església. El comunicat oficial que dona compte de la reunió no fa cap al·lusió a la proposta d'ajornar el Sínode ordinari de la tardor del 86. Aquesta petició ha estat realitzada per alguns episcopats amb el desig de poder preparar millor l'assemblea i donar un respir als intents de treball que tenen en curs les conferències de tot el món.

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

VATICÀ DIA A DIA

El Papa va rebre el cardenal Jubany

Monsenyor Narcís Jubany, cardenal i arquebisbe de Barcelona fou rebut en audiència privada pel Papa el dijous, set de març, quan es trobava a Roma participant en la reunió del Consell de cardenals per a l'estudi dels problemes organitzatius i econòmics de la Santa Seu, del qual n'és membre.

☆☆☆

Reflectir el món tal com és

El papa Joan Pau II en una audiència als membres de la Pontificia Comissió per a les Comunicacions Socials, digué entre d'altres coses: "Els mitjans de comunicació social que no reflecteixen la veritat treuen l'esperança i la gent sofreix opressió, esclavitud i desesperació".

El Papa subratllà a la vegada la greu culpa d'individus sense escrúpols que "tracten de presentar, a través dels mitjans de comunicació, una realitat falsa. Així la ment humana pot ser enganyada i controlada i el pensament de l'home reflectiria el món no com és, sinó com una minoria vol fer veure que és. L'Església té el dret i la responsabilitat no solament de comunicar, sinó també de defensar la veritat".

☆☆☆

L'Església "patriòtica" de Xina ordena sis seminaristes

Sis seminaristes de la diòcesi de Pequín acaben de rebre les "ordes menors" en la catedral catòlica de la Immaculada Concepció; el primer grup en rebre les des del 1976. Els seminaristes, vestits amb túniques blanques, reberen la clau i la campaneta de l'Església, en una missa oficiada pel bisbe de Pequín, Fue Tieshan, de l'Església "patriòtica".

"L'anomenada Església patriòtica (ICP) funciona amb caràcter independent i no reconeix l'autoritat del Vaticà.

☆☆☆

Incompatibilitat cristianisme-maçoneria

Una vegada més la Santa Seu ha considerat necessari recordar als catòlics que està prohibit adherir-se a la maçoneria i qui hi està inscrit no pot ser admès als Sacraments fins que no hagi repudiat la doctrina i la praxi maçòniques. La nova intervenció vaticana fou publicada amb relleu en "l'Observatore Romano". Es tracta d'un article sense firma, a primera pàgina. Diu que és una reflexió sobre la declaració de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre la maçoneria, després de gairebé un any de la seva publicació (26-11-83). ¿Per què s'ha considerat oportú recordar la doctrina catòlica sobre la maçoneria en aquests moments? En fonts ben informades es comenta: És necessari insistir i clarificar, per evitar errors entre els fidels". Hi ha qui es pregunta si no és "advertiment" davant les llistes electorals de les pròximes administratives italianes.

☆☆☆

Lourdes: Un nou centre de cultes

La construcció del nou centre de cultes fou decidida el 14 de febrer a Lourdes per l'Assemblea anual de directors de pelegrinatges. La basílica del Rosari (1800 places) i la basílica subterrània (25.000), s'han tornat, efectivament, insuficients. El nou edifici, d'una capacitat de 5.000 places serà construït a l'entrada de la prada, al peu del carmel, a la sortida dels dos ponts que creuen el Gave. Es tracta d'un centre polivalent en el qual podran organitzar-se molt bé les cerimònies religioses, conferències i també les reunions de grups.

Possible ajornament del Sínode ordinari

És probable que l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, que estava prevista per la tardor del 1986, es retardi fins a l'octubre del 1987. Aquesta és la proposta que el Consell de la Secretaria del Sínode farà al Papa quan es reunexi, per elaborar el programa de l'assemblea extraordinària del Sínode, convocada per Joan Pau II als vint anys de la clausura del Concili Vaticà II.

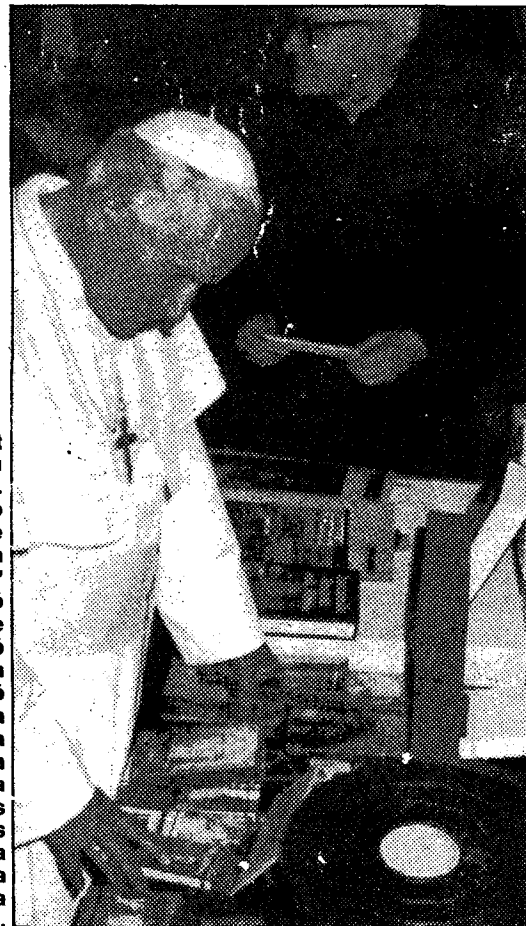
El tema del Sínode ordinari serà "Vocació i missió dels laics en l'Església i en el món, a vint anys del Concili". Dos serien els motius principals del possible ajornament, sempre que el Papa hi donés el vist i plau: el fet que el Sínode extraordinari està ocupant molt de temps de les reunions de les Conferències Episcopals, amb la qual cosa s'està postergant a un segon pla, la preparació del Sínode ordinari, fins al punt que moltes Esglésies locals iniciaran realment els preparatius tècnico-organitzatius del Sínode ordinari després de la cloenda de l'extraordinari, és a dir, a principis del 1986.

☆☆☆

Les xifres clau de la vida de l'Església

L'anuari pontifici del 1985 circula ja per Roma, en el qual se sap que el Sacre-Col·legi consta de 124 cardenals. Els bisbes són 2440, o sigui, 18 més que el 1984 dels quals 1988 són de seus titulars. Se citen 69 prelatures, 75 vicariats apostòlics i 101 conferències episcopals. L'any 1984 Joan Pau II, nomenà 116 bisbes. El nou anuari explica igualment a través del món, un augment de 4,45 per cent d'ordenacions sacerdotals amb referència a 1984 i una progressió de 5,5 per cent de seminaristes.

La Societat de Sant Pau consta de deu institucions religioses. La Congregació paulina, és la que edita la revista "Familia Cristiana" que en la seva edició italiana té un tiratge de més d'un milió d'exemplars i, en la seva edició castellana ultrapassa els 200.000. En la fotografia el papa Joan Pau II observa complagut els obsequis oferts pels pares paulins, en una audiència privada que els ha concedit.

El Papa rep Obiano

Fa poc, Joan Pau II ha rebut en audiència privada el president de Guinea Equatorial, al qui acompanyava la seva esposa, el bisbe de Bata i autoritats equatoguineanes. El motiu de la visita ha estat, agrair al Papa la seva visita a Guinea Equatorial el 18 de febrer d'aquest any. El Papa els ha adreçat un breu discurs en espanyol, en el qual ha recordat la seva estança en el país i, donat que és l'únic a Àfrica amb majoria catòlica, exigeix una exemplaritat major davant les altres nacions del continent en tots els sentits. Els ha exhortat també a la unitat per damunt de grups de di-

vers origen o de geografia i que col·laborin en la construcció del país.

☆☆☆

Dates del viatge del Papa a Polònia

El Govern i l'Episcopat polonesos arribaren a un acord sobre les dates de la visita pendent del papa Joan Pau II a Polònia, informant l'agència oficial polonesa Pap.

Encara que l'agència polonesa indicà que la data de la visita "es divulgarà dintre de poc temps", fonts ben informades de Varsòvia, avançaren que es durà a terme probablement entre el 8 i el 12 de maig del proper any.

Boff no vol trencar amb l'Església catòlica

Després de feta pública l'advertència del Vaticà sobre la perillositat de la darrera obra teològica del pare Leonardo Boff, aquesta ha declarat que no té cap intenció de trencar amb l'Església.

RIO DE JANEIRO.— El pare franciscà Leonardo Boff, un dels capdavanters de la teologia de l'alliberament, ha acollit "amb serenitat" l'advertència que va fer pública el Vaticà sobre la perillositat de la seva darrera obra, **Església, carisma i poder**, i ha declarat que no té cap intenció de trencar amb l'Església.

Com vam informar, les reserves que el Vaticà ha fet a l'obra del pare Boff es troben contingudes en una "notificació" signada pel cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (ex-Sant Ofici), el dia 11 de març i aprovada personalment pel sant pare Joan Pau II.

Leonardo Boff, que ac-

tualment resideix al convent franciscà de Petrópolis, ciutat situada a uns vuitanta quilòmetres de Rio de Janeiro, ha insistit en el fet que en la notificació del cardenal Ratzinger "no hi ha cap crítica de la teologia de l'alliberament ni cap referència al marxisme o al socialisme", a diferència d'altres documents publicats anteriorment, pel Vaticà, com, per exemple, la "Instrucció sobre alguns aspectes de la teologia de l'alliberament", apareguda la tardor de l'any passat.

No es preveu cap nova edició del llibre

El pare Boff no diu si està

disposat a aportar, en una nova edició del llibre esmentat, les modificacions suggerides pel Vaticà. Boff creu que el document de Ratzinger no preveu cap mesura contra la seva persona ni la seva activitat. Ha dit que té intenció de continuar "amb serenitat" la seva "tasca teològica", amb "una atenció més intensa a les qüestions plantejades per la més alta autoritat de l'Església".

Els observadors eclesiàstics del Brasil creuen que el pare Leonardo Boff no vol atiar el foc en la seva discussió amb les autoritats de la congregació de la doctrina de la fe, ja que està convençut que "els intents de resoldre els problemes reals de l'Església discutits entre teòlegs poden ser estudiats i fins i tot rebutjats pel magisteri eclesiàstic". Tanmateix, cal tenir present que el document amb què ha estat criticat el pare Boff no té la categoria doctrinal d'una encíclica ni tan sols

d'una carta apostòlica. Es tracta simplement d'una notificació d'una congregació romana, en què el teòleg Ratzinger emet una opinió autoritzada sobre el contingut de l'obra d'un altre teòleg.

El pare Boff, d'altra banda, s'ha reafirmat en allò que va declarar a propòsit de les primeres advertències que va rebre del Vaticà: "M'estimo més caminar amb l'Església que no pas quedar-me sol amb la meua teologia", i ha dit ben clarament que està disposat, "com a cristià, com a franciscà i com a teòleg, a escoltar i respectar les declaracions fetes pel Vaticà".

Cal recordar que el pare Boff va tenir el mes de setembre de l'any passat una reunió amb el cardenal Ratzinger, el qual havia estat professor seu durant els estudis teològics que Boff va fer a Alemanya i fins i tot l'havia ajudat en la publicació de la seva tesi doctoral. Tots els qui coneixen personalment Boff coincidei-

xen a afirmar la seva profunda sinceritat i el seu autèntic amor a l'Església, i més aviat s'admiren que les autoritats vaticanes el mirin amb tanta suspicàcia.

Un dels retrets que el Vaticà fa a Boff és que aplica a l'estructura de l'Església unes categories inspirades en l'anàlisi marxista. Boff insisteix que les seves anàlisis pretenen de comprendre millor el context humà i sociològic en què l'Església es mou, com a realitat humana que és, però de cap manera no vol pas negar o posar en segon terme la dimensió pròpiament divina, que li ve de ser instrument de la gràcia salvadora.

Cal dir finalment que els llibres de Leonardo Boff —no únicament sobre la teologia d'alliberament— han tingut una difusió mundial extraordinària, essent un dels autors més llegits a Catalunya, segons manifestació d'Editorial "Claret" que ha traduït gairebé totes les obres del teòleg brasiler.

CONFIDENCIAL

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS, LECTORS I AMICS

El que vosaltres dieu:

"CATALUNYA CRISTIANA no pot
morir. De cap manera!"

"Llegeixo amb molt d'interès

"CATALUNYA CRISTIANA". Ha guanyat molt.

Us felicito a tots. Endavant!"

"Receive my congratulations for your
magazine 'CATALUNYA CRISTIANA',
and my best desires that your work in
pastoral job will increase
copiously for the good of
God's People..."

"SI US PLAU, AMICS, NO US CANSEU DE LLUITAR.

"CATALUNYA CRISTIANA"

ES L'ÚNIC ÒRGAN DE PREMSA NETAMENT

CRISTIANA QUE TENIM..."

El que nosaltres patim

- El continuat augment del paper, de la impressió, dels materials.
- L'augment de les despeses generals: enviaments, distribució.
- L'onerosa servitud dels crèdits bancaris.
- La lentitud de certs cobraments.
- El no poder portar a terme una acció de promoció, ni augmentar les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA.

El que vosaltres i nosaltres podem fer

- Continuar fidels al nostre setmanari, donant-li solidesa i preparant-li nous horitzons.
- Buscar-nos subscriptors (hi ha tanta gent encara que no la coneix), i establir nous llocs de distribució: parròquies, llocs de culte, etc.
- Renovar i abonar les subscripcions a temps (incloses les dels missioners)
- Els responsables dels llocs de distribució, pagar mensualment la factura.
- Essent la premsa en general deficitària i CATALUNYA CRISTIANA també, FER UN GEST DE SOLIDARITAT I DE SUPORT ENVIANT-NOS UNA APORTACIÓ ECONÒMICA.

El sotasignat domiciliat a
C/..... d.p. tel.
col.labora a la Campanya de Consolidació de "CATALUNYA CRISTIANA"

☐ enviant un donatiu a fons perdut per recolzar "CATALUNYA CRISTIANA".

● Incloc un taló nominatiu bancari per ptes. a càrrec del Banc/Caixa
Suc. de

● Envio gir postal n.º per Ptes.
..... de de

Signatura:

**Catalunya
Cristiana** és vostra.

*Sigueu-ne promotors i
continuadors*

GRÀCIES!

CORDIALMENT: GRÀCIES!

URGELL

Amb Sant Benet, és un dels Patrons d'Europa

El bisbe d'Urgell assistí a Londres a les celebracions en honor de Sant Metodi

LA SEU D'URGELL.— El dia 28 de febrer el Bisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí, retornà d'Anglaterra on el dia anterior, acompanyat del seu Vicari General Mn. Ramon Vilardell, havia representat a la Conferència Episcopal Espanyola en les celebracions en honor de Sant Metodi amb motiu del 1.100 aniversari de la seva mort. Aquest Sant amb Sant Benet són els patrons d'Europa.

Tota la festa va tenir aires ecumènics i va ser presidida pel Cardenal Hume, President del Consell Europeu de Bisbes. Assistien als actes quatre cardenals, 40 bisbes —representants de les conferències europees i els anglesos— i cinc bisbes anglicans. En la missa celebrada a la catedral de Westminster Mons. Hume parlà de la necessitat de la "reconversió espiritual d'Europa", idea molt subratllada també pel cardenal polonès Glemp en el discurs que pronuncià en acabar la missa commemorativa. Després de la missa va tenir lloc una recepció al palau episcopal de Westminster amb la presència també del cardenal König de Viena.

El Bisbe d'Urgell assistia a aquests actes per delegació de Mons. Ramon Torrella, de Tarra-

gona, i aprofità l'avinentesa també per complir un cop més la seva missió amb els emigrants. Visità efectivament els sacerdots i religioses que tenen cura de la pastoral entre els 60.000 emigrants espanyols a Londres.

Conferències de Tarancón a la Seu, i Pont i Gol a Andorra

La parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell ha publicat el programa quaresmal de les seves activitats. Entre altres actes hi ha anunciada una conferència de Mons. Vicente Enrique y Tarancón sobre el tema "L'Església avui". Aquest acte clourà el curs de catequesi organitzat sobre "L'evangelització en els diferents sectors socials".

Per altra part el dia 5 de març, a la casa de l'Església, al Principat d'Andorra, Mons. Pont i Gol, arquebisbe emèrit de Tarragona, parlà sobre "La crisi econòmica, signe dels temps". Aquesta conferència formava part d'un cicle de formació cristiana. El dia 12 de març el P. Angel López, Secretari General dels Fills de la Sagrada Família, parlà del tema "Família i Església" i el 26 de

març el salesià P. Josep Falgueres tractà dels "Problemes de la comunicació interpersonal en la societat postindustrial". Cal fer notar que hi ha un interès general entre el públic pels temes religiosos i que fins i tot augmenta.

A punt els directors diocesans de sacraments

La Comissió diocesana de litúrgia prepara els directors diocesans dels sacraments a fi de donar una normativa pastoral que unifiqui criteris d'actuació en les diferents parròquies i orienti els rectors en la seva tasca catequètica. Mn. Pau Vidal, rector d'Andorra la Vella, ha acabat ja la redacció del directori del Baptisme i en aquests moments el completa amb el de la Confirmació. Mn. Candi Cava i Mn. Xavier Parés han preparat el directori de l'Eucaristia, aquest serà enriquit amb l'estudi sobre la Paraula de Déu, que ha preparat Mn. Ramon Gay, rector de Tremp. La mateixa Comissió donarà també una normativa pastora sobre la primera Comunió.

Antoni Mirabet

Mons. Martí aprofità l'avinentesa per visitar els sacerdots i religioses que tenen cura de la pastoral entre els emigrants espanyols.

Un record del P. Anselm Polanco, bisbe de Terol

Pont de Molins és un pintoresc poble de l'Empordà que es troba a mà esquerra de la carretera de França, a sis quilòmetres de Figueres. Si ens endinsem muntanya enllà, de cara al nord, amb quatre hores de caminada, per camins de bosc, ens trobarem a França, per La Vajol.

Perdoneu, si us parlo, ara, de coses tristes. El dia 7 de febrer del 1939, dos dies abans que acabés la guerra a Catalunya, fos assassinat dintre del terme de Pont de Molins el Pare Polanco, Bisbe de Terol, junt amb 42 persones que eren en presó, paisans i militars.

Fem història

En el vaivé de la guerra civil, una de les victòries més sonades de l'exèrcit republicà fou la presa de Terol, a finals de desembre del 1937; un any molt fred i cru. La neu que cobria la zona aragonesa impedí que els exèrcits nacionals poguessin auxiliar la Ciutat assetjada, i la Creu Roja portar a terme l'esperançada evacuació del personal civil.

Ens conta el catedràtic Dr. Fèlix Lesheras, que llavors era Professor de l'Institut de Terol, que en aquelles hores tràgiques, trobà al Bisbe Polanco refugiat al Seminari, mentre les bombes queien a dreta i a esquerra. I que en veure'l sense abric, li entregà la seva manta.

L'exèrcit republicà feu presoner al Bisbe de Terol, i el considerà com un important trofeu de guerra. La persecució religiosa continuava.

Monsenyor Polanco sofrí presó durant tretze mesos, i amb totes les vicissituds d'un captiu religiós. Especialment, en els dies de la retirada militar.

En el gener del 1939, les tropes "nacionals" empengueren l'ofensiva definitiva a Catalunya, i avançaren ràpidament i simultàniament des del Segre a la

El bisbe de Terol, Excm. Pare Anselm Polanco.

Mediterrània. Ocuparen Tarragona, Barcelona, Manresa, Vic, Mataró, Girona...

Pel llarg del Pirineu gironí es produí la gran desbandada de les tropes republicanes.

I mentre personalitats polítiques i caps d'Estat Major passaven a França, per La Vajol, a poquíssims quilòmetres d'ells, i en plena muntanya, els oficials que tenien a la seva custòdia el Senyor Bisbe de Terol i a quaranta-dos altres detinguts, engegats, segurament,

per la derrota, obligaren als presoners a col·locar-se en un fondal, i des de la carena els matrellaren. Després els arruixaren amb benzina, i els cremaren.

L'autòpsia demostrà que al Senyor Bisbe li entrà una bala per un ull i li sortí per l'altre, i que morí, cremat, en vida. Complia, així, la seva divisa pastoral: "Me sacrificaré y me consumiré por vuestras almas".

In Memoriam

El primer diumenge del març passat, es reuniren a Pont de Molins uns centenars de persones que guardaven bon record del Senyor Bisbe i també familiars i companys que foren dels immolats. Presidí l'acte el Pare Angel Solaz, vingut expressament del Bisbat de Terol.

—Ens porta aquí un desig de pau i de perdó—digué el Pare Solaz després del respons—, i el compromís de treballar per les virtuts cristianes que formen la guia i el nord del Prelat, i la seva victòria final.

Com a catòlics, i com a catalans, sentim un profund dolor que un Bisbe i els seus companys de captiveri arrastrats de terres enllà, vagin ser martiritzats en les nostres plàcides terres de l'Empordà.

I pregàrem sobre l'herbam que avui cobreix el que fou el seu llit de mort, i besàrem les pedres del Monument, adosat a la muntanya, que uns bons cristians, fa anys, aixecaren en aquest lloc quiet. I que algú que devia passar-li el testimoni de tanta mortaldat, n'ha arrancat, avui, totes les inscripcions.

Però la corona que desitgem pel Bisbe Polanco és la més ufana i perenne que pot aspirar un sacerdot: que ben aviat sigui possible que l'Església el canonitzi, i el proclami confessor i màrtir de la Fe.

Francesc A. Picas

TARRAGONA

En els darrers dos anys només ha pogut celebrar sis ordenacions sacerdotals

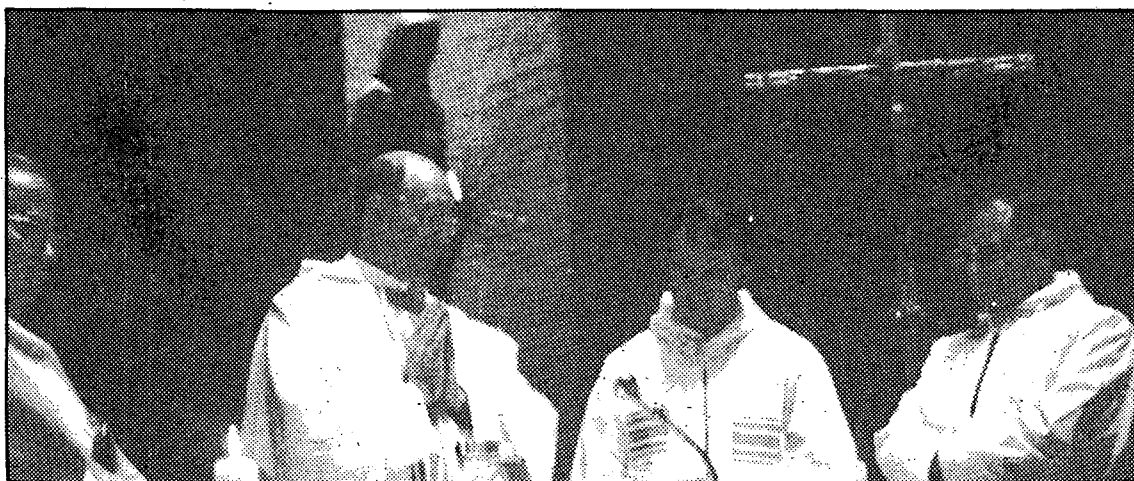
El Dr. Torrella llença un crit d'alerta per la manca de vocacions

TARRAGONA.— El Dr. Ramon Torrella, Arquebisbe de Tarragona i Primat, ha analitzat recentment el gravíssim problema de la manca de vocacions sacerdotals que es dona entre nosaltres. Heus-ne ací el contingut íntegre de les seves reflexions al respecte:

El problema de les vocacions sacerdotals és greu i urgent. És un problema que afecta tota l'Església, però a la nostra diòcesi es presenta amb un caire inajornable i quasi dramàtic.

Des de la meua arribada a Tarragona, farà dos anys el proper mes de juny, he ordenat sis preveres. Durant aquest període, la nostra diòcesi ha tingut dotze defuncions de preveres diocesans. Sols tenim quatre seminaristes que cursen estudis teològics. La situació és clarament d'extrema necessitat, ja que tenim a la nostra diòcesi 90 parròquies sense sacerdot resident.

La crisi de les vocacions sacerdotals és el problema més greu urgent que té plantejat l'Església. Les causes d'aquesta situació són moltes i diverses. La nostra diòcesi ha passat d'una civilització rural a una civilització urbana. El paper o funció del sacerdot s'ha vist desplaçat i discutit. En una societat més estàtica i en la qual l'Església actuava, per dir-ho així, més de dalt a baix, els resultats de l'apostolat sacerdotal eren més visibles. Els campa-

“Contràriament a comentaris que sovint es fan, la crisi de vocacions no prové pas de l'obligació del celibat”

nars dominaven per damunt de les cases i la parròquia tenia més capacitat de convocatòria per actes socials, culturals i recreatius.

Unes consideracions a fer

Contràriament a comentaris que sovint es fan, la crisi de vocacions no prové pas de l'obligació del celibat. La Comunió Anglicana, per exemple, que permet que

es casin els seus ministres, ha experimentat en els anys setanta la mateixa caiguda vertical de vocacions al sacerdoti.

A crear aquesta situació hi han influït altres factors, com són la disminució del nombre de fills, la crisi dels moviments apostòlics de joventut, la por a un compromís per tota la vida i l'alèrgia que el jovent respira vers tota institució.

Aquesta anàlisi no pot ser exhaustiva, però m'atreveixo a

afegir-hi tres consideracions més. La societat actual, en el seu conjunt, no vol sacerdots i les famílies tampoc no els desitgen. D'altra banda, avui són menys visibles els resultats de l'acció pastoral de l'Església.

La societat ha de reaccionar

Davant d'aquesta situació, tots els creients ens hem de sen-

tir interpel·lats. Què passaria si, en un moment determinat, disminuïssin visiblement els mestres i els metges? No reaccionaria vivament tota la societat i totes les famílies? És que la comunitat de creients és menys sensible davant la manca de vocacions sacerdotals?

Hem de promoure les vocacions amb més informació, amb més valentia, decisió i esperança. Cal promoure una catequesi vocacional que doni a conèixer la necessitat del ministeri sacerdotal en la societat d'avui. Vagi per davant la nostra exemplaritat sacerdotal, coherents amb el do que hem rebut del Senyor.

Tots som responsables

Faig una crida als joves. Si-gueu generosos. No trobareu cap altre servei als germans tan necessari i que doni tan sentit a tota una vida. Atreviu-vos a dir a Jesucrist: “Crideu-me al ministeri sacerdotal”.

També m'atreveixo a demanar als pares de família que tinguin el coratge de pregar al Senyor que els concedeixi una vocació entre els seus fills. Aquesta pregària serà més escoltada.

Davant la manca de sacerdots tots som responsables i tots hem de sentir-nos compromesos, ja que es tracta d'una situació de vida o mort per a l'Església i per a la mateixa societat.

Sobre l'Exhortació Apostòlica “Reconciliatio et poenitentia” de Joan Pau II

i VI - El misteri del Gòlgota

Tot cristià afanyós de viure al dia la seva vida de fe, farà santament, aquesta Setmana Santa de llegir-se o rellegir l'Exhortació sobre “Reconciliació i Penitència”, que ens ha ocupat, del nostre Santíssim Pare, el papa Joan Pau II. És un document del Magisteri Pontifici de molt de fons i el primer a la història de caràcter post-sinodal, com es defineix ell mateix. S'assembla a una d'aquelles fonts de multiplicitat de brocs, sempre generosos, d'aigua fresca, saludable, refrescant dels esperits. Presenta tantíssima matèria a la reflexió estudiant i a la consideració pia...!! Tanmateix un tema, molt apropiat per aquests dies, emergeix per damunt dels altres: “El Crist Crucificat, Redemptor, Reconciliador, Alliberador”.

Pau, jueu ben instruït en les coses de la Llei, i zelós, més que molts dels zelosos del seu poble, de conservar pures les tradicions dels pares, sabia com pensava aquell poble; que exigia proves acreditatives —miracles— a tot aquell que pretenia d'haver rebut una missió de part de Déu d'Israel, poderós a Egipte, a la Mar Roja, al desert, etc. Els jueus, —dirà— volen proves de poder. —Per haver ell estat format en l'ambient de Tars sabia també perfectament les exigències dels grecs: “saviesa”. Sabia, per això, que si aquests veiessin en la Creu nícia en lloc de saviesa, els seus germans jueus se n'escandalitzarien, ells que reputaven no beneït, al contrari, maleït de Déu tot aquell qui moria penjat al pal. Però Pau, llegirà la Creu i tota la tragèdia del Calvari en termes de “Poder de Déu i Saviesa de Déu”. Fort d'aquesta fe, predicarà arreu, impertèrrit, el Crist i només el Crist Crucificat.

La malignitat humana, fins diabòlicament inflada, té de comú amb el Crist d'ésser “d'ahir, d'avui, de sempre”. És així que avui hom pot tornar a parlar d'una humanitat perversa. Sembla com si tots ens haguéssim begut el seny. L'home, forassenyat per l'orgull del poder, —la força—, i la saviesa —la ciència, la tècnica—, refusa la Creu i el Crist com una nosa supèrflua i importuna.

Joan-Pau II ha fet una exposició lúcida del gran misteri de pietat d'un Déu que no es cansa d'oferir perdó i reconciliació al pecador penedit per a salvació d'ell i del món. Fou una exposició còsmica d'un amor infinitament misericordiós el que succeí al Calvari aquell Primer Divendres Sant de la història, quan el Just morí pels injustos, per tal de fer-los justos tots. El Cor d'aquell Jesús quedà per sempre més obert per una ferida convertida en font de sang purificadora i regeneradora.

Fou víctima, sí, de la dolenteria dels homes, però també del seu amor misericordiós i d'aquella invencible obediència a la voluntat del Pare, que sostenia, com un aliment, la seva vida. En Crist i en el Pare la voluntat de perdó era, és —més gran i més forta que el pecat dels homes. I es desencadenà el dinamisme de la Creu, gràcies al qual l'home reconciliat i redimit ha trobat el camí del seu veritable alliberament, s'ha obert pas a una nova civilització impulsada per l'amor dels germans i el Regne de Déu va fent via superant conjures malignes que no arribaran mai a tenir la força necessària per a paralitzar-ne l'expansió.

En la “Reconciliatio et Poenitentia” Joan-Pau II fa una crida esperançada a la misèria humanitat actual que es debat en estertors d'agonia. Escriu així: “Davant el quadre dolorós que presenten les divisions i les dificultats de reconciliació entre els homes, invito a contemplar el misteri de la Creu com el més gran dels dramemes, en el qual Crist percep la tragèdia de l'home separat de Déu i en sofreix fins a l'extrem d'exclamar: “Déu meu, Déu meu, per què m'haves abandonat?”. Ensems realitza la nostra reconciliació.

“La contemplació fixa del misteri del Gòlgota ha de fer-nos recordar sempre aquella dimensió “vertical” de la divisió i de la reconciliació en la relació “HOME-DÉU”, que, en una visió de fe, és sempre prevalent sobre la dimensió “horitzontal”, vull dir sobre la realitat de la divisió i sobre la necessitat de reconciliació entre els homes. Sabem, efectivament, que la reconciliació entre ells pot ser fruit únicament de l'acte redemptor del Crist, mort i ressuscitat, per vèncer el regne del pecat, restablir l'aliança amb Déu i abatere el “mur de separació” que el pecat ha aixecat entre els homes”.

¿Caldrà recordar encara la història de Babel, quan els homes, refiats d'ells mateixos, de llur poder i saviesa, intentaren de construir-se un regne de convivència harmònica prescindint de Déu? ¿que tot acabà en confusió, discòrdia i dispersió? ¿No és el món d'avui una nova Babel, i un nou no entendre'ns els uns amb els altres?

Vicenç Nolla

BARCELONA

Caritas aportà 78 milions a la lluita contra l'atur

BARCELONA.— Caritas Diocesana de Barcelona ha destinat setanta-vuit milions de pessetes per paliar les greus conseqüències de l'atur que afecta a famílies de Barcelona i de les seves comarques.

D'aquest total, més de 18 milions s'han utilitzat per a promoure accions col·lectives contra la manca de treball. S'ha donat suport a cooperatives de serveis (neteja, cuina, pintura, etc) i cursos de formació ocupacional per a joves sense feina o per a aquelles persones que no troben una sortida laboral en el seu propi ofici, són —entre altres— els objectius d'aquest programa d'ajudes col·lectives.

No obstant les difícils situacions que l'atur prolongat genera en les famílies determina que la quantitat esmerçada en ajudes econòmiques sigui elevada, quasi setanta milions de pessetes. D'aquestes, el 40,8% ha servit per cancel·lar deutes d'alimentació i compra de productes de primera necessitat. En la mateixa partida s'inclouen els pagaments de rebuts de llum, d'aigua i de gas. Un 22,5% cobreix les despeses de lloguers pendents. L'11,7% es destina a pagaments per desnonaments i el 10% a pagaments endarrerits en l'adquisició d'habitatges.

Els percentatges més baixos corresponen a tractaments mèdics i ortopèdics i a retorns al lloc d'origen.

El 48% d'aquestes ajudes les absorbeix Barcelona (capital) seguida del Baix Llobregat (22,3%). El percentatge arriba al 14,6% al Vallès (Occidental i Oriental) i el 13,7% en el Barcelonès (sense Barcelona capital).

III Congrés de Joves Pro Vida, a Barcelona

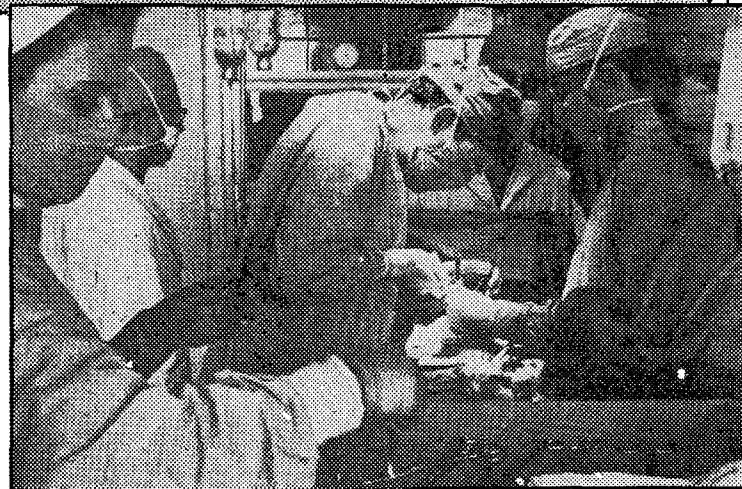
Per evitar l'avortament, calen centres d'acollida a la vida

BARCELONA.— S'ha celebrat a Barcelona el III Congrés Nacional de Joves Pro-Vida. L'acte de clausura ha estat presidit pel senyor Miquel Coll i Alentorn, President del Parlament de Catalunya, qui destacà "l'esforç realment meritori que esteu portant a terme, perquè les coses són com són i la raó sempre acaba per surar".

Respecte als ideals pro-vida, ha afirmat: "el món està en contra, però gràcies, principalment a vosaltres, està canviant". Ha insistit en la necessitat d'una col·laboració, cada vegada més in-

tensa en la lluita per la defensa de la vida, afirmant que està en la seva intenció d'"ajudar en la mesura de les meves forces en la defensa de la vida de tota la gent del nostre país, tant dels que encara no han arribat, perquè no han entrat en el registre civil, com dels que ara se'n van del món per llei natural". "S'hauria de recuperar el sentiment del deure, aquesta urgència que la consciència ens imposava."

S'ha referit a un altre motiu per a treballar en el res-

pecte a la vida: "la pròpia conveniència de la nostra societat". "No s'escapa a ningú que hi ha un envelliment de la població, també en el nostre poble".

Quatre conclusions per a un problema punyent

Els assistents al dit congrés tractaren i analitzaren profundament cadascuna de les ponències presentades. Del treball de les ponències en resultaren unes conclusions en la línia de quatre apartats diferenciats, que emmarquen i defineixen el tema. Heus-les ací:

1- Les causes de l'avortament són alienes a la dona

Les causes que porten la dona a l'avortament són generalment alienes a ella. És necessària una correcta informació personal i col·lectiva per tal d'assolir un canvi de mentalitat, oberta a la vida.

Hem d'oferir solucions positives a la dona amb dificultats, per raó del seu embaràs, mitjançant centres d'acollida a la vida, ajudes materials i laborals, ajuda humana i acceptació per part de la societat.

2- Palesa influència dels mass-media

Es fa palesa la influència dels mass-media en l'avortament. Considerant que l'objectivitat informativa plena és un mite, l'increment de l'oferta informativa s'estima positiva, sempre que no estigui manipulada pels estaments que la controlen.

Els moviments Pro-Vida han de col·laborar amb els mass-

media oferint-los el seu suport per dur a terme la seva tasca informativa amb tota objectivitat.

3- Necessitat d'una correcta educació sexual

Es fa palesa la importància d'una correcta educació sexual des de la seva infància, que no ha de limitar-se a simple informació. La família és el marc idoni per a això, amb la col·laboració de l'escola.

4- Manca d'una correcta planificació

És necessària una correcta planificació i control regular dels mitjans emprats per a aconseguir els fins als quals tendeixen les associacions Pro-Vida. El nostre missatge ha d'ésser sempre positiu: un SI A LA VIDA, tractant de crear alternatives que donin resposta a aquest camí fàcil que pot ésser avortar.

IMPROMPTU

Patrimoni nacional

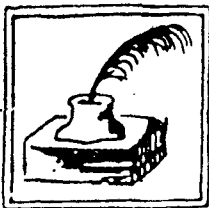
A casa tinc un bagul de cuir estampat amb dibuixos, procedent d'un avantpassat que va adquirir-lo a Cuba fa més de cent anys, quan era membre de l'Exèrcit espanyol. Jo no n'he vist cap de semblant, i més d'una vegada he tingut la temptació de vendre'l com antiguitat. I fins i tot algun antiquari rastrejador de domicilis l'ha festejat.

Però ara resulta que, segons sembla, hauré de declarar la seva existència, i ja com aquell qui diu, és com si ja no em pertanyés i ni el recurs tinc de tirar-lo balcó avall, cosa que, naturalment, no faré per decència personal.

Oh!, ara penso en aquest rellotge que em canta les hores i que ja fa més de vuitanta anys, de molt abans que jo vingués al món, que funciona gairebé ininterrompudament, les avaries són inevitables, que també té el seu aire d'antiguitat, i que d'aquí pocs anys haurà passat el límit i... zas! Declaració a la vista.

Per què, deixeu-me ser optimista, quan jo arribi als cent anys, si els meus descendents em declaren en concepte d'antiguitat al Patrimoni Nacional i aquest em va guardant a perpetuitat, no haig de sentir-me feliç col·locat en la meua vitrina contemplant pacíficament la gent com passa, cosa que és un entreteniment molt interessant?

Oriol Camps

Col·loqui al Col·legi Major Monterols

Legalitzant la drogaddicció

no es resol el problema

BARCELONA.— "Tractant d'evitar les circumstàncies adverses que envolten la drogaddicció, com poden ser la manca d'higiene en injectar-se, amb un gran risc d'infeccions, o els delictes contra la propietat per aconseguir diners per l'adquisició de la droga, s'ha propugnat la legalització i el control d'aquestes", manifestà el Dr. Eudald Xalabarder Coca, Doctor en Medicina, en una tertúlia-col·loqui, mantinguda amb estudiants universitaris, al Col·legi Major Monterols de Barcelona.

Estudis recents portats a terme a Anglaterra, on es realitzà

aquesta experiència, han demostrat que no han disminuït els delictes fets pels addictes. La principal objecció a aquesta experiència és que no es cura la drogaddicció, sinó que els manté dintre d'ella, sense cap solució immediata. Tenim també l'exemple de l'alcohol, droga extraordinàriament perillosa, legalitzada i promocionada; en lloc de disminuir el nombre d'alcohòlics, es va incrementant progressivament, pel que cal rebutjar la legalització com a mida per a combatre la drogaddicció.

La crisi familiar, la manca de diàleg, les fosques perspectives de la joventut de cara al futur pro-

fessional i laboral, el materialisme imperant a la nostra societat, són motius que inciten la joventut a drogar-se, tant com a protesta, tant com a fugida davant dels problemes que pensen que no poden resoldre.

Dintre dels complexos problemes que planteja l'augment progressiu de la drogaddicció, és més necessari atendre el pacient que la droga en si mateixa. La droga és la manifestació última, externa, d'un procés interior amb el qual és necessari enfrontar-se si es vol tenir alguna garantia d'èxit per a la recuperació del drogaddicte.

VIC

Més un acompanyament que no pas un encarrilament directiu

Directori de cinc punts per a la Pastoral Juvenil

VIC.— Al bisbat de Vic ha estat adoptat un document important: el Directori de Pastoral Juvenil, que descriu uns quants criteris i diverses realitats i propostes per a afrontar les dificultats que troba l'Església a Vic en la seva acció amb els joves.

Aquest directori ha estat aprovat pel Consell del Presbiteri diocesà a proposta del col·lectiu de consiliaris diocesans de moviments de joves amb els delegats pastoral de joven de zona i el de catequesi. Properament serà publicat al Butlletí Oficial del bisbat.

És remarcable el fet que aquest document és expressió de les ganes d'endegar un treball amb el jovent, que no sigui restrictiu, però sí organitzat, al mateix temps que es proposa oficialment que la pastoral de jovent sigui un acompanyament del joves que van construint la seva vida i el seu entorn en cristià, més que un encarrilament directiu.

Aquest directori conté cinc apartats: "Objectius", "Accent missioner", "Criteris", "Diferents camps de reposta pastoral" i "Coordinació diocesana de la pastoral de joventut".

Endegament de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut

El cinquè apartat del Directori aprovat dibuixa a grans trets el que ha de ser la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut. Preveu que hi hagi un Delegat Diocesà, el qual ja és nomenat i és en Josep M.ª Riba, vicari de la parròquia de la Mare de Déu de Lourdes, de Vic, i consiliari diocesà dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi. Preveu, també, que hi hagi un consiliari o delegat diocesà i un responsable laic per a cada moviment i un o dos delegats per a potenciar la pastoral de joventut a cada zona (Anoia, Bages, Osona i Ripollès).

Tots aquests van trobar-se a Moià el dia 2 de març; allí van començar a funcionar com a Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut. També hi participen el delegat diocesà i un responsable laic de l'àmbit de catequesi i el Vicari Episcopal del Bages i l'Anoia, en Salvador Bardulet, que és l'encarregat dels afers de jovent, per part de l'equip de govern del bisbat.

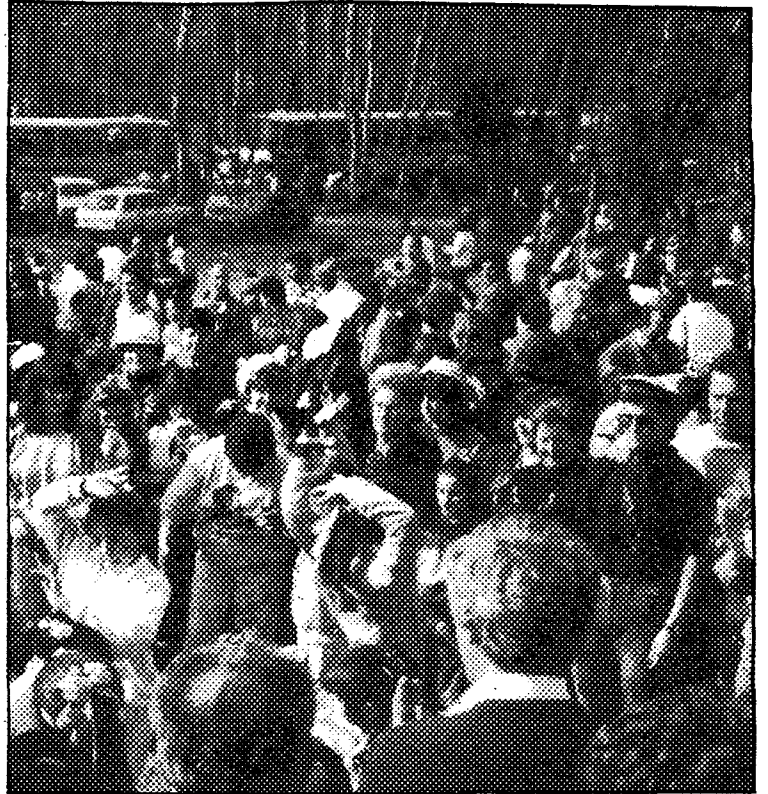
Aquesta Delegació coordina l'acció pastoral de nombrosos joves pertanyents a diversos moviments i grups presents al bisbat.

brosos joves pertanyents a diversos moviments i grups presents al bisbat.

Presencia vigatana a Guinea Equatorial

Cada any es celebren centenaris d'innombrables fets o de persones que, en el transcurs de la història, han deixat alguna empremta digna d'ésser recordada. Enguany, entre aquests centenaris, n'hi ha un que val la pena recordar. Ens referim al Centenari de l'Arribada a Guinea Equatorial de les primeres religioses missioneres de la Immaculada Concepció (Concepcionistes).

En efecte, el dia 27 de gener de 1885, cinc religioses d'aquesta Congregació arribaren a Fernando Poo, actual Bioko, per portar a terme una tasca de presència cristiana i de promoció humana, cultural i religiosa de la noia i de la dona guineana. Eran les primeres religioses missioneres que arribaren a aquelles terres. Aquesta decisió fou quelcom més que un impuls generós; fou quelcom quasi heroic, tota vegada que Guinea era coneguda, aleshores, com a "cementiri d'europeus".

Descriu uns quants criteris i propostes per afrontar les dificultats que troba l'Església vigatana en la seva acció amb els joves

L'efemèrides mereix la nostra recordança per un doble motiu: perquè de les cinc religioses, quatre eren de la diòcesi de Vic (dues de Manresa, una d'Artés i l'altre de Sengales), i perquè hi ha una comunitat religiosa de la Congregació Concepcionista que resideix a Manresa. Està formada per quatre religio-

ses: dues d'elles treballen a l'hospital St. Joan de Déu, i les altres dues col·laboren en diverses tasques parroquials.

Aquest doble motiu ens ha semblat que era suficient per recordar-ho des d'aquestes pàgines, i per felicitar ben cordialment a les Religioses Concepcionistes.

F.R.

GIRONA

A l'entrada de la Setmana Santa

Caps de setmana quaresmals a Figueres

FIGUERES.— Les parròquies de Figueres han organitzat una sèrie de caps de setmana durant aquesta quaresma amb els alumnes de les respectives catequesis. Les trobades han tingut lloc a la casa de colònies de Santa Eugènia d'Agullana.

La sortida es feia els dissabtes a les sis de la tarda i es tornava a casa el diumenge al migdia. El tema que es proposava als joves era: "Què ens fa creure la societat?"

Aquest tema es debatia per grups i finalment en assemblea general. La trobada acabava amb la celebració de l'Eucaristia i durant les hores lliures s'organitzaven jocs i entreteniments.

Els participants havien de portar-se el sopar, un sac de dormir i els instruments musicals que volguessin. La matrícula era de 300 pessetes i incloïa el viatge en autocar, l'esmorzar i el sopluig de la casa de colònies.

M.C.

El Dr. Camprodon exhorta a acollir el perdó en el sagrament de la penitència

GIRONA.— El bisbe de Girona, doctor Camprodon analitza a la llum dels ensenyaments que es poden extreure de la Setmana Santa, allò que fa referència al camí de la Reconciliació. Diu el Dr. Camprodon:

Hem arribat al diumenge de Rams i queden moltes coses, encara, per dir del document del Sant Pare "Reconciliació i Penitència". Avui donarem un tast de la tercera part, dedicada a la pastoral de la penitència.

L'Església ofereix els mitjans per fer l'itinerari de la reconciliació, entre els quals hi ha:

a) **El diàleg.** El qual "ha de ser fet amb un gran respecte a les consciències i amb la paciència i gratuïtat indispensables en les situacions dels homes de la nostra època".

b) **La catequesi.** "Una catequesi com cal ensenyarà que el penediment i la conversió, lluny de ser un sentiment superficial, és un veritable canvi radical de l'ànima."

c) **Els sagraments.** "Cada un dels sagraments, a més de la seva gràcia pròpia, és signe també de la penitència i reconciliació i, per tant, és possible de reviu en cada un aquestes dimensions de l'esperit."

Entre els sagraments, però, el de la penitència o de la reconciliació hi està ordenat específicament.

El Sagrament de la Reconciliació

— "El poder de perdonar els pecats Jesús el confereix mitjançant l'Esperit Sant, a sim-

ples homes, subjectes ells també, a la insídia del pecat, és a dir, als seus apòstols."

— "Per un cristià el sagrament de la penitència és el camí ordinari per obtenir el perdó i la remissió dels pecats greus comesos després del baptisme."

— "L'acusació dels pecats no es pot reduir a un intent d'autoalliberament psicològic (...). És un gest litúrgic, solemne en el seu significat. És el gest del fill pròdig que torna a casa. Gest de lleialtat i de valentia; de donació de si mateix, per damunt del pecat, a la misericòrdia que perdona."

— "Es comprèn així perquè l'acusació dels pecats ha de ser ordinàriament individual i no col·lectiva, ja que el pecat és un acte profundament personal.

Però al mateix temps, aquesta acusació arrenca en certa manera el pecat del secret del cor, de l'àmbit de la pura individualitat, i posa en relleu també el caràcter social, perquè per mitjà del ministre de la penitència és la comunitat eclesial, perjudicada pel pecat, la que acull de nou el pecador penedit i perdona."

Aquests paràgrafs, d'un sentit profund, els he transcrit al peu de la lletra per ajudar a valorar degudament un sagrament tan ric com és el de la penitència. A l'entrada de la Setmana Santa, a la llum de la Creu i de la Resurrecció del Senyor, un exhorto, benvolguts diocesans; a reprendre amb decisió els camins de Déu i a acollir el seu perdó en el Sagrament de la Penitència o reconciliació.

XX Jornades de Qüestions Pastorals a Castellaura (Premià)

"El cristià no pot tenir por"

PREMIÀ DE DALT.— S'han celebrat a Castellaura (Premià) les Jornades de Qüestions Pastorals, que aquest any ha arribat a la vintena edició. El director de les jornades y àlhora del Centre Sacerdotal de Barcelona, doctor Manuel Cociña, ens presenta les conclusions, elaborades després de l'exposició de sis ponències. La cloenda va ser a càrrec del bisbe de Vic, monsenyor Josep Maria Guix.

Aquestes Jornades han tractat de la participació dels laics en la missió de Crist i l'Església. El tema era obligat, atès el desig del Papa que aquest sigui estudiat en el Sínode ordinari de 1986. A part de les innombrables conseqüències de tipus pastoral, ha permès als assistents una millor aproximació a la predicació i obra de govern de Joan Pau II. El seu nucli central és l'aplicació i la posada en marxa de les directrius conciliars. No en va ha volgut també convocar un Sínode extraordinari aquest any, que serveixi per reforçar l'autèntic esperit conciliar.

En el transcurs d'aquests dies de treball —indica el doctor Manuel Cociña— s'ha destacat, des de diferents angles, de quina manera la vocació laical ve definida per un element comú a tots els membres del Poble de Déu: l'exercici del sacerdoci baptismal, i un element diferenciador: l'animació cristiana **ab intra** (des de dins, sense sortir del propi lloc) de tot l'ordre temporal. Tots dos elements són essencials; però el segon, en la dinàmica d'operar, és l'element especificador del laic.

Per altra part, conclou el director del Centre Sacerdotal, la consideració de la secularitat com a punt nuclear del laic, pressuposa considerar el món no solament com l'àmbit en el qual el laic viu, sinó com una realitat relacionada d'alguna forma amb l'ordre que té el seu centre en Crist.

L'Església, després del Vaticà II, adverteix clarament que la sort del món no li és aliena, i invita el cristià a mirar-lo amb amor. Dient-ho en frase negativa, però que té més força en les actuals circumstàncies: el cristià no pot tenir por del món.

Sis conclusions

Les conclusions finals de les Jornades van ser redactades en aquests termes:

1 El cristià ha de ser conscient de la seva crida

El cristià d'avui ha de ser conscient de la seva crida, seguint la vocació cristiana que rep en el baptisme. El laic, que participa del sacerdoci comú que tenen tots els fidels cristians, ha d'exercir aquesta missió "profètica" en el seu entorn quotidià, animant cristianament totes les estructures seculars (**Lumen Gentium**, n. 10). Aquesta és, doncs, una missió laical, que no és competència directa dels sa-

cerdots, que han de ser "servidors dels servidors de Déu".

2 Paper primordial de la família cristiana

Cal fomentar el paper primordial i insubstituïble de la família cristiana com a trans-

smissora del missatge evangèlic, i cal donar suport a totes aquelles manifestacions culturals i socials que d'alguna manera es proposin la difusió de valors cristians (**Apostolicam actuositatem**, n. 11 i 13).

"L'animació cristiana 'ab intra' de tot l'ordre temporal és l'element diferenciador del laic"

missora del missatge evangèlic, i cal donar suport a totes aquelles manifestacions culturals i socials que d'alguna manera es proposin la difusió de valors cristians (**Apostolicam actuositatem**, n. 11 i 13).

3 La missió pròpia del laic

Encara que un laic podria participar d'una manera efectiva en l'estructura jeràrquica de l'Església, i fins i tot és desitjable que llocs de respon-

nes, aplicant la doctrina del Concili Vaticà II.

4 Testimoni a favor de la justícia

El testimoni de tots els cristians ha de ser inequívocament a favor de la justícia; tots, conscients de les necessitats físiques i espirituals que tants i tants pateixen, cal que prenguin mesures concretes en la seva opció preferencial pels pobres, negant-se entre

altres coses, a sucumbir en l'espiral del consumisme. És necessari repetir amb insistència que l'ideal de justícia és un ideal cristià, i no un fruit o un èxit de filosofies o actituds allunyades del Cristianisme (**Instrucció sobre alguns aspectes de la Teologia de l'alliberament**. Introducció).

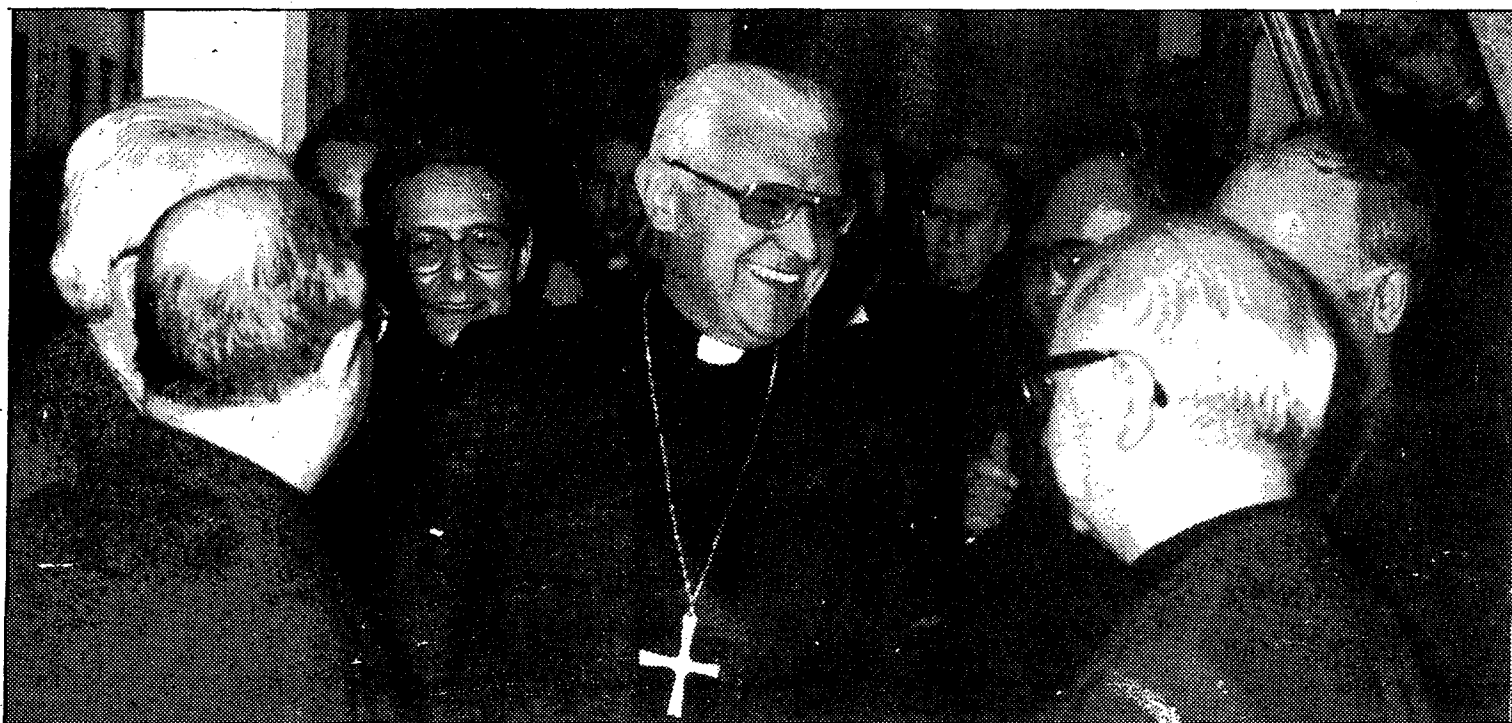
5 El treball, camí per trobar Déu

L'espiritualitat dels laics ha d'arrelar-se necessàriament en la seva activitat laboral. El treball, per l'home, ha de ser no solament un mitjà per aconseguir i exercitar la dignitat humana, sinó també el camí per trobar Déu (**Laborem exercens**, nn. 6 i 27).

6 El laic ha de santificar el món

La missió del laic en el món és santificar-lo des de dintre. Per tant, un cristià inserit en el món ha de vèncer la por, la gelosia o la comoditat, per fer cada vegada més present Déu totes les realitats humanes. La Jerarquia, per tant ha d'animar constantment en la seva labor pastoral a tots els cristians, perquè siguin fidels a la seva específica vocació laboral, que és el seu instrument immediat de santificació, i per ensenyar als que exerceixen poder públics que el treball és un servei, no una recerca d'interessos personals.

Entendre què és un laic. Comprendre la seva missió en l'Església i en el món. Descobrir totes les possibilitats inherents a la seva vocació encara que hagin passat vint anys de l'acabament del Concili Vaticà II, no és una tasca fàcil. Tot canvi d'òptica demana, lògicament, un temps d'assimilació, indubtablement proporcional al progrés aconseguit en teoria.

La Passió dels Cristians

Es diu que Jerusalem és la Ciutat Santa de les tres religions monoteistes: Judaisme, Cristianisme i Islam. Per nosaltres, els cristians, evidentment que ho és, per haver estat l'escenari de la Redempció, esdeveniment històric i religiós que celebrem en el decurs d'aquesta Setmana Santa.

Per diverses causes, però, als cristians jerosolimitans i en general els de tota Terra Santa, associats al poble àrab, els ha tocat viure unes situacions veritablement difícils i sempre han depengut de la caritat d'altres germans com ja recordava sant Pau als Corintis (1 Cor 16, 1-6).

La situació de pobresa, de mancances i de marginació fan pensar que el "petit ramat" de seguidors de Jesús a la seva terra els ha escollit Ell per "completar en la seva carn allò que manca a la passió de Crist en favor del seu cos que és l'Església (Col 1, 24).

Condicions de vida, nivells d'educació i sanitat, promoció cultural o social que la societat d'avui considera normals i que reclama o li són oferts pels governs, són un somni per a la minoria cristiana de Terra Santa.

Per aquesta raó, l'Església es veu obligada a oferir als cristians tot allò que les instàncies civils no els donen.

Per exemple:

—**Vivenda:** Només a Jerusalem unes 400 famílies viuen en cases cedides per la Custòdia de Terra Santa. Se'ls paga el lloguer a un centenar. Amb tota mena de dificultats polítiques-burocràtiques i econòmiques s'han construït 40

habitatges fora dels murs de la ciutat vella de Jerusalem.

—**Educació:** Si no fos per les escoles i col·legis del Patriarcat Llatí de Jerusalem, la Custòdia de Terra Santa i d'altres Congregacions Religioses, els cristians de Terra Santa i d'altres Congregacions Religioses, els cristians de Terra Santa haurien de rebre la seva educació en centres estatals de confessionalitat jueva o musulmana. La Universitat de Betlem, la primera als territoris ocupats, és molt important i suposa un gran esforç econòmic per a l'Església Catòlica.

—**Formació Professional:** També l'Església es preocupa d'aquest aspecte orientat a l'activitat laboral amb Escoles d'Arts i Oficis, Centres de Formació Professional i d'Artesania o tallers de confecció que tant ajuden la promoció de la dona a l'Orient Mitjà.

—**Sanitat:** Hospitals, ambuladors, dispensaris, etc., són d'altres instàncies de les quals l'Església té cura.

—**Benestar Social:** Hospicis, llars de vells, colònies d'estiu, centres culturals, units a l'activitat pastoral, completen el quadre de les accions de l'Església per la cèl·lula ordinària de la comunitat de creients. Aquesta acció eclesial no beneficia només els cristians. El fruit de la caritat arriba també a qualsevol necessitat sense tenir en compte llurs creences religioses, siguin d'altres confessions cristianes, de l'islam o del judaisme.

"Per tal que aquella comunitat cristiana, dues vegades

mil·lenària per seu origen i per la seva permanència a Palestina, pugui sobreviure... és necessari que els cristians

d'arreu del món es mostrin generosos", escrivia Pau VI. El Papa recorda aquestes paraules cada any davant l'es-

cassa sensibilitat dels cristians pel problema de la supervivència de l'Església a Terra Santa.

Crida a favor de

l'Església de Palestina

Un any més, i en aquest dia sant, les nostres mirades s'adrecen a un lloc concret de la nostra geografia mundial, a la ciutat de Jerusalem. Perquè allà, entre la muntanya del Calvari i el Sepulcre, es varen desenvolupar aquests esdeveniments que acabem de proclamar en la lectura de la Passió. Esdeveniments dramàtics de dolor i mort que demà seran superats pel feliç esdeveniment de la Resurrecció.

En aquests il·locs va sorgir la nostra fe. Allà es va formar la primera Comunitat de creients: l'Església Mare de Jerusalem que, fidel al mandat de Jesús, va difondre la Bona Notícia de l'Evangeli que ha arribat fins a nosaltres. En els nostres dies, la Comunitat Cristiana de Jerusalem és una minoria que viu el seu propi drama entre les majories jueva i musulmana. Ha suportat el càstig de diverses guerres en els últims anys. I per les circumstàncies polítiques de l'Orient mitjà molts cristians

han emigrat quedant un reduït nombre de pedres vives al costat de les seculars pedres de la Basilica del Sant Sepulcre.

En aquesta situació la seva supervivència es fa cada vegada més difícil i angoixosa. Abandonada dels dos governs que s'han succeït a través de la història, s'ha mantingut viva gràcies que l'Església —mitjançant la Custòdia de Terra Santa— s'ha preocupat de totes les seves necessitats.

Per això avui, Divendres Sant, contemplant el drama de Jesús a Jerusalem, contemplem també el dels seus deixebles en la Ciutat Santa, que viuen la seva pròpia passió i confien en la nostra generosa ajuda i solidaritat. Si ho fem així, en la Col·lecta pels Sants Llocs, estarem col·laborant a una futura resurrecció d'aquesta comunitat, que per ésser la primera de l'Església hem de sentir com quelcom nostre.

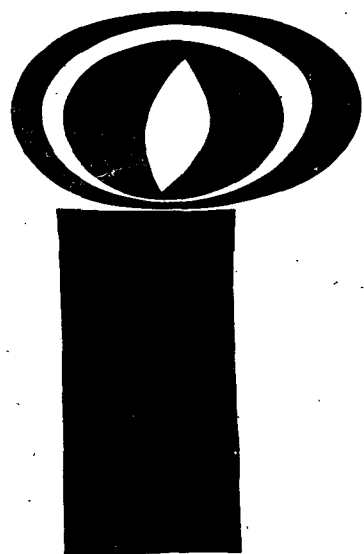
Comissariat Terra Santa

SANTALÓ, 80.
BARCELONA-21.

La Col·lecta del Divendres Sant

La Col·lecta del Divendres Sant i tota juda per l'Església de Terra Santa por enviar-se a la Cúria diocesana o a la "Delegació de Terra Santa" a Catalunya: P. Bonaventura Dam i Manuel Prades. Franciscans, c/ Santaló, 80. Barcelona-08021.

FRANCESC GAMISSANS

ESCOLTEM LA PARAULA

DIUMENGE DE RAMS
PASSIÓ DEL SENYOR

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Montserrat Mercadé

Evangelista Sant Marc

"EL SENYOR M'AJUDA"

És el tercer cant del Servent de Jahvè, un misteriós servent posat a prova. És una profecia que bé escau de posar en boca de Jesús, el Fill de les complaències del Pare, però ara carregat amb els nostres pecats. Un matí i un altre, a cau d'orella, el Pare li mostra el camí del dolor i no es fa enrera ni resisteix. Fet rei de burles i escarnits, no desisteix de portar fins al seu terme la nostra salvació, i ser-nos un ajut i un model en el nostre abatiment. No es dona per vençut perquè el Senyor l'ajuda i té la certesa de no quedar avergonyit. Passada la prova, el Pare el glorificarà per sempre.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50:4-7)

El Senyor m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un mestre. El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

"DÉU MEU, DÉU MEU, PER QUÈ M'HEU ABANDONAT?"

El salm 21 és un cant plenament messiànic i profètic. Jesús va recitar-lo dalt la creu, com ens ho descriu l'evangeli, almenys el seu primer verset, que és el que tenim per a la resposta: "Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?". Crit d'angoixa en una solitud espantosa. El Fill de Déu cobert amb els nostres pecats, sentint l'abandó del Pare! Per a la celebració d'avui se n'han escollit uns versets que talment semblen una descripció de l'escena del Calvari. Commou la confiança en el Senyor i el càntic de lloança final.

Salm 21:8-9,17-18a, 19-20,23-24 (R.:2a)

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aire de mofa: "S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima".

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es jugen als daus la meua roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meua, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Hosanna al Fill de David!!

Amb aquest crit de triomf aclamem avui el Crist vencedor de la mort i comencem les celebracions pasquals. Diumenge de Rams, Portal de Setmana Santa, la Gran Setmana com l'anomenen els nostres germans orientals de l'Església Ortodoxa. Perquè si tots els dies son sants per als que vivim de la fe, aquests en què venerem els misteris sagrats de la nostra redempció ho són per excel·lència.

Comencem la setmana victorejant el Fill de David, el Messies, i l'acabarem embadalits contemplant la llum radiant de l'aurora de Pasqua. Ja pregustem l'entremiment joïós del cant de l'Àngelica, l'anunci de Pasqua, la llum esclatant de la victòria del Crist gloriós, triomfador de la mort i del nostre pecat.

Avui aclamem el Crist i el seu estandart, la Creu: "Vexilla Regis prodeunt, fulgit crucis mysterium..." cantàvem abans, prenent els piadosos versos llatins de Venanci Fortunat, el bisbe franc del segle sisè, i ara cantem també entusiasmat: "Glòria a Vós o Crist Senyor! que ens heu donat la vida!". Perquè ens dona goig d'unir les nostres veus a les dels infants dels hebreus que sortiren a l'encontre de Jesús que venia de Betània, on feia dos dies que havia retornat a la vida Llätzer, l'amic estimat. Venia muntat pacíficament sobre un humil pollí de somera, no pas com un príncep poderós, sinó com a rei dels pobres i senzills. Nosaltres l'honorem perquè és el qui ens retorna la vida veritable purificant-nos amb la seva sang i fent-nos acostar amb confiança de fills vers el Pare.

"Beneït el que ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David que està a punt d'arribar". Els jueus que aclamaven Jesús reconeixien en Ell l'enviat de Déu que havia d'instaurar el regne per ells tan sospirat. Nosaltres hi veiem una profecia, tot i que sabem prou que el

regne que esperaven era un regne terrenal ben diferent del que Jesús ens portava, perquè no és d'aquest món com digué Ell mateix a Pilat. Però per uns instants accepta aquesta glorificació, preludi de les ignomínies que li esperen, fins i tot diu que si callaven els infants, les pedres parlarien. Després, quan, per un misteri que no podem comprendre, el poble jueu calla i rebutja el seu salvador i Messies, seran els cors dels pagans, fins aleshores muts i freds com les pedres, els qui parlaran i acceptaran agraïts la vinguda redemptora del Fill de Déu.

Ecoltem i contemplem amb atenció les lectures i profecies d'aquests dies. Isaïes ens presenta els cants del Servent de Jahvè que ens fan descobrir els sentiments de Jesús en els seus sofriments, la seva plena confiança en el Pare. El dramatisme de les seves imatges ens esborrona de veure-les fetes tan reals, després, en la passió de Jesús. "Perquè hem estat comprats a un alt preu". Amb el seu abaixament al no-res, fins a prendre la condició d'esclau, Ell, que era de condició divina, ens ha merescut la reconciliació amb el Pare. El Just pels injustos, com ens diu la carta de Pere. La seva obediència fins a la mort hauria de fer a miques el nostre orgull de pecadors.

Visquem intensament aquests dies sants allà on ens trobem. No és una commemoració històrica el que celebrem. Per la litúrgia, l'Església, seguint el manament de Senyor, actualitza en la comunitat dels creients el misteri salvador de Jesucrist, al qual fórem incorporats pel baptisme, i espera de veure créixer en nosaltres els fruits d'una vida cristiana plenament viscuda en l'Esperit, el gran do de la Pasqua.

Montserrat Mercadé

"I UNA MORT DE CREU"

Sant Pau tot exhortant els cristians de Filipis a conservar la unitat i l'amor fratern, els posa davant dels ulls el exemple d'humilitat de Crist Jesús, i intercala en la seva carta aquest magnífic himne litúrgic de les comunitats cristianes primitives. Jesús que és el Senyor, igual al Pare, s'anorrea a si mateix prenent la condició d'esclau, i per tal de salvar-nos es féu obedient al Pare fins a la mort de Creu. Per això Déu l'ha glorificat donant-li el nom que escau a la seva dignitat divina a fi que tota llengua confessi Jesús com a Senyor, donant glòria al Pare. Que no siguin endebades per a nosaltres el seu abaixament i la seva glorificació ja que pel baptisme hem estat incorporats el seu misteri pasqual salvador.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2:6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

"VERITABLEMENT AQUEST HOME ÉS FILL DE DÉU"

La lectura solemne i pausada de la Passió, si és possible amb dos lectors i el celebrant i intercalant-hi alguna aclamació per un cantor i el poble, ben segur que és una de les millors maneres d'arribar ben endins en el sentit profund de la celebració d'avui.

La narració que ens en fa sant Marc, l'evangelista d'aquest any, és escarida i sòbria com tot el seu evangeli, però no pas mancada de vivacitat. Tota ella va encaminada a provocar en el qui l'escolta, l'assentiment de la fe en Jesús, Fill de Déu. Així veiem com, consumat el sacrifici de Jesús, el centurió que ha contemplat la seva mort, exclama meravellat: Veritablement, aquest home és Fill de Déu! I en aquests moments s'esquinça el vel del temple, com a signe que s'han acabat ja les figures del vell testament per donar pas a la plena llum de la revelació del perdó i de la misericòrdia divines.

Jesús havia celebrat sacramentalment la nova Pasqua amb els seus deixebles, la nit abans, i ara amb la seva mort quedava consumada l'obra per a la qual havia vingut al món; tot esperant que amb la seva resurrecció i glorificació quedés inaugurat fins a la fi dels segles, el nou testament, el nou temps de l'Esperit que, conduint la seva Església, aniria consolidant el regne de Déu per a glòria de Déu Pare.

Passió segons sant Marc (14,1—15,47)

DIJOURS SANT MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

Glossa: Clara Farnés
Monicions: Roser Pujol i Tort

"TINGUEU AQUEST DIA COM UN MEMORIAL. QUE TOTES LES GENERACIONS EL CELEBRIN COM UNA INSTITUCIÓ PERPÈTUA"

Per als israelites la Pasqua era el memorial de la seva salvació. Amb mà forta i amb braç poderós el Senyor els havia tret de l'esclavatge i els havia fet passar a la llibertat. De generació en generació ho celebraven —ho celebren— com una institució perpètua. La Pasqua jueva era signe i figura de la Pasqua cristiana. Els cristians en el sacrifici pasqual de Jesús tenim el nostre memorial d'acció de gràcies —Eucaristia—, pel qual fem nostra la salvació que ens ofereix l'Anyell de Déu que ens treu del pecat del món i ens fa fills del Pare.

Lectura del Llibre de l'Èxode: (Ex. 12, 1-8. 11-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moïses i a Aharon mentre eren al país d'Egipte: "Per a vosaltres, aquest mes serà el primer de tots els mesos de l'any. Digueu a tota la comunitat del poble d'Israel: "El dia deu d'aquest mes, que cada família, cada casa, prengui un anyell o un cabrit. Si una família fos massa petita, que el prengui junt amb la família del veí més pròxim, fins a completar el nombre de persones. Compteu quants en calen per menjar-se'l. Que sigui mascle, sense tara, i que no tingui més d'un any. Podeu prendre igual un anyell que un cabrit. L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i que tots els qui formen part de la comunitat del poble d'Israel el degollin al capvespre d'aquell dia, que prenguin de la seva sang i en posin als dos muntants i a la llinda de les cases on se'l menjaran.

Aquella mateixa nit han de menjar-se la carn, rostida a la brasa, amb pans sense llevat i herbes amargues. Per a menjar-vos-el, aneu cenyits, amb les sandàlies posades i el bastó a la mà, i us l'heu de menjar a corre-cuita: aquesta víctima és la Pasqua, és a dir, el "pas" del Senyor. Aquella nit passaré pel país d'Egipte i faré morir tots els primogènits d'Egipte, tant els dels homes com els dels animals, i faré justícia contra les divinitats d'Egipte. Jo sóc el Senyor. La sang serà un senyal a les cases on vosaltres viviu. Quan veuré la sang, "passaré" enllà i, al moment que jo castigui el país d'Egipte, no caurà damunt vostre la plaga de l'extermini.

Tingueu aquest dia com un memorial, i celebren-lo amb un pelegrinatge en honor del Senyor. Que totes les generacions el celebrin com una institució perpètua".

"ALÇARÉ EL CALZE PER CELEBRAR LA SALVACIÓ"

Dóna bo de cantar el salm 115 avui, enmig d'aquestes dues lectures que ens parlen de salvació: "el pas del Senyor", "el meu cos ofert per vosaltres." Com podem agrair al Senyor tot el bé que ens ha fet? Participant de l'Eucaristia: "Alçaré el calze per celebrar la salvació" i compartint la nostra fe: "ho faré davant del poble."

Salm (115, 12-13. 15-16. 17-18)

¿Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació.

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

Al Senyor li doldria, la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer, vos em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom, compliré les meves prometes, ho faré davant del poble. R.

Pòrtic del Tríduum Pasqual

Dijous Sant, dia d'acció de gràcies, dia de l'Eucaristia. El Senyor, abans de morir per nosaltres, ens deixà com a testament dues coses preadissimes al seu cor: el Sagrament de la seva Pasqua, penyora de la nostra, l'Eucaristia, i la institució dels preveres, aquests homes cridats a ser els seus íntims, que, a través dels segles, fins que ell torni, presidiran l'Eucaristia "in persona Christi".

En celebrar l'Eucaristia el vespre del Dijous Sant, ens situem realment en el que va fer Jesús el vespre que fou lliurat.

Aquest vespre, pòrtic del Tríduum Pasqual, celebrem, com va fer Jesús, el pas del Sagrament de la Pasqua de l'Antiga Aliança al de la Pasqua de la Nova Aliança; i contemplem el Misteri Pasqual de Jesús, no pas en el seu moment definitiu com en el Tríduum, sinó en el conjunt de la seva vida temporal: "Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. He sortit del Pare i he vingut al món, ara deixo el món i me'n vaig al Pare".

En totes les lectures del vespre del Dijous Sant (menys a l'Evangeli) trobem la paraula "celebrar". Què és el que ens conviden a celebrar? La salvació: "Alçaré el calze per celebrar la salvació". Als cristians d'avui ens marca aquest sentit celebratiu perquè, poc contemplatiu, no ens adonem gaire que som subjectes, que som actors, de la SALVACIÓ, que Déu dia a dia ens condueix a la plenitud de la salvació i que alhora hi col·laborem.

La lectura de l'Èxode (molt ben posada) és el ritual que consta a la Bíblia de la celebració de la Pasqua de l'Antiga Aliança, de la celebració del PAS de l'esclavitut d'Egipte a la relativa llibertat de la Terra Promesa, Pas-

qua que el Poble d'Israel celebrà fidelment (i celebra encara) any rera any, Pasqua que Jesús, com a bon jueu, celebrava cada any. I fou en els dies de la celebració de la Pasqua del seu poble quan assolí el seu PAS definitiu d'aquest món al Pare, la seva PASQUA, inaugurant la PASQUA VERITABLE, la de la Nova Aliança.

"Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare", Jesús sabia que celebrava per última vegada amb el seu poble el memorial de la sortida d'Egipte i l'arribada a la Terra Promesa, el memorial del Pas de l'esclavitut en què havia viscut el seu poble oprimint pel Faraó a la llibertat de viure en una terra que "regalimava llet i mel", sabia que anava a morir a la vida present subjecta a tantes esclavituts i que ressuscitaria, que inauguraria una VIDA NOVA, que començaria a viure una vida de llibertat plena, la VIDA DE DÉU, la que com a Déu vivia des de tota l'eternitat, i que aquesta VIDA la guanyaria per a tots els homes amb el seu trànsit pasqual a través de la mort.

Així com el Senyor havia manat al poble d'Israel de celebrar amb una festa la sortida d'Egipte i li havia donat en aquesta festa el sagrament d'aquell petit pas cap a la llibertat, el sagrament d'aquella petita Pasqua, i aquesta festa il·luminà i animà el camí d'Israel durant segles, així també en arribar "la plenitud dels temps", el Senyor ens donà el sagrament del PAS cap a la gran llibertat, cap a la salvació definitiva, ens donà el sagrament de la VERITABLE i GRAN PASQUA, del PAS cap a la PLENITUD DE LA VIDA DE DÉU, cap a la VIDA NOVA, cap al CEL NOU I LA TERRA NOVA, ens donà la mai prou estimada EUCARISTIA!

"FEU AIXÒ EN MEMÒRIA MEVA"

Sant Pau ha rebut una tradició que es remunta al Senyor Jesús, que ve d'Ell i que, fonamentalment, és: que Jesús ha superat la Pasqua jueva, que és en Ell mateix on es realitza el seu autèntic significat. Així, la nit abans de morir, Jesús també prengué el calze i amb la seva pròpia sang instituí i segellà la Nova Aliança. Jesús vol fer present la seva salvació fins a la fi dels segles: "Anuncieu la mort del Senyor fins que Ell torni." Amb cor agraït, celebrem el seu memorial.

Lectura de la primera carta de Sant Pau als cristians de Corint: (1a. Cor.11,23-26.)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: "Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial". Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: "Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial". Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

"JESÚS SABIA QUE HAVIA ARRIBAT LA SEVA HORA, LA DE PASSAR D'AQUEST MÓN AL PARE."

Aquest fragment evangèlic és com una síntesi del que viurem en la celebració d'aquests dies sants: la mort i la resurrecció del Crist. Jesús sabia que havia arribat "la seva hora". L'assumeix amb llibertat sobirana. I és en aquesta hora suprema que ens demostra "fins a quin extrem estimava els seus": fins a donar la vida. Només l'amor dóna sentit a la seva mort. Amb un gest d'esclau —rentar els peus— se'n mostra servent i amb la seva afirmació "feu bé de dir-ho, perquè ho sóc" el veiem Mestre i Senyor. Nosaltres, els seus deixebles, "perquè Ell ens n'ha donat exemple", hem de tenir aquesta capacitat serena i lliure per fer de la nostra vida una oblatió per als germans.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Joan: (Jo. 13, 1-5)

Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava. Durant el sopar, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de trair-lo, Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als deixebles i a eixugar-los-els amb la tovallola que duia a la cintura. Quan anava a rentar Simó Pere, aquest li diu: "Senyor, ¿vós voleu rentar-me els peus a mi?" Jesús li respon: "Ara no entens això que faig; ho entendràs després". Pere li diu: "Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus". Jesús li contestà: "Si no et rento, tu no ets dels meus". Li diu Simó Pere: "Si és així, Senyor, no em renteu només els peus: renteu-me també les mans i el cap". Jesús li respon: "Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots". Jesús sabia qui l'havia de trair; per això deia que no tots estaven nets.

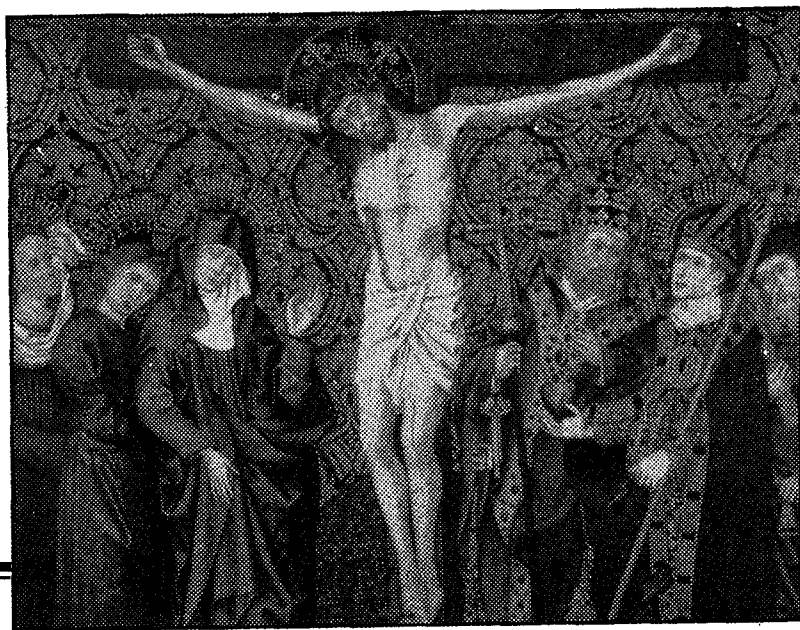
Després de rentar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assegut a taula, els digué: "¿Enteneu això que us acabo de fer? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet".

DIVENDRES SANT

CELEBRACIÓ VESPERTINA DE LA MORT DEL SENYOR

Glossa i monicions: Catalina Terrats

**"EL JUST, AMB LES PENES QUE
HA SOFERT, HA FET JUSTOS
ELS ALTRES"**

La Revelació profètica de l'Antic Testament assoleix en aquest quart "cant" del Servent de Jahvè un dels seus punts més culminants. El text comença fent referència al Servent "glorificat" per significar, sens dubte, que aquest "cant" no pot ser entès si no és a la llum del resultat de la seva obra.

El Servent sofreix amb plena solidaritat amb els seus; no per causa dels pecats propis, sinó carregant-se les culpes del seu poble. La seva mort "justifica", és a dir, restableix les relacions justes entre Déu i els homes.

Els cristians llegim aquest text referint-lo a Crist. Com en el Servent d'Isaïes, la creu i la glorificació es converteixen en els fets centrals per a comprendre la seva persona i la seva missió. El mal és assumit i vençut per l'amor. La seva mort continua essent avui ferment de transformació del món i engendrament d'una nova humanitat. La seva creu, un esdeveniment decisiu per a l'home.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (52:13-53:12)

Mireu, el meu servent prosperarà, s'eleva i serà posat molt amunt.

Així com tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència, així també se n'admiraran tots els pobles, els reis no badaran boca quan veuran amb els ulls allò que mai no s'havia contat, i sabran de cert la cosa més inaudita. ¿Qui ho pot creure, allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor? El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu en una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fes admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no-res.

Tanmateix, ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors; nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Tots anàvem errants com un ramat que es dispersa, cadascú seguia el seu camí, mentre el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells portats a matar, o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i no obria ni tan sols la boca. Se l'han endut de la presó i del tribunal, i ¿qui es preocupa de la seva sort? Perquè fou segat d'entre els qui viuen, en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injustos, l'han enterrat amb els malfactors, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

El Senyor volgué que el sofriment el tritúrés. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum: el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells; per això li dono els altres per herència i tots seran el seu botí, ell que s'ha entregat a la mort i ha estat comptat entre els infidels, quan de fet prenia damunt seu el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

☆☆☆

"PARE, CONFIO EL MEU ALÈ A LES VOSTRES MANS"

El salm 30 formava part de l'oració vespertina del jueu piadós. Jesús, en pronunciar-lo a la creu afegint-hi l'apel·latiu "Abba", Pare se'l fa seu donant-li així la plenitud de sentit. Ell, que havia viscut lliurat totalment al compliment de la voluntat del Pare, acaba la seva vida mortal amb l'oració confiada del just completament segur de la victòria de Déu. La seva confiança no quedarà defraudada: El Pare, que l'estima entranhablement, el glorificarà ben aviat.

Salm 30: 2 i 6,12-13,15-16,17 i 25 (R.:23:46)

En vós, Senyor, m'empari,
que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo;
confio el meu alè a les vostres mans,
vós, Déu fidel, m'heu rescatat.

R. Pare, confio el meu alè a les vostres mans.

Del seu costat en sortí sang i aigua

En el seu llibre "Night", E. Wiesel conta, respecte al camp de Concentració D'Auschwitz: "Dos jueus i un nen varen ser penjats. Els presoners foren obligats a contemplar l'escena. Els dos homes tingueren una mort ràpida. Però el nen va tenir una agonia llarga i dolorosa. Algú va cridar al meu darrere: On és Déu? Jo vaig emmudir. Passada mitja-hora, tornà a cridar: On és Déu, on és? Una veu en el meu interior va respondre: On és Déu? És aquí, penjat d'aquesta forca..."

Déu, pot sofrir, Déu pot morir?

Només hi ha una resposta: Déu estima immensament l'home. L'amor, quan és real, tendeix a identificar-se amb allò que s'estima. El qui estima es torna feble, vulnerable...

Si creiem que Déu, en Jesús, va assumir íntegrament la naturalesa humana, ¿perquè n'hauria hagut d'excloure aquesta dimensió tan profundament arrelada en el cor de l'home com és el sofriment, el fracàs, la mort?

Tota la vida de Jesús no tingué altra objectiu que mostrar als homes l'amor, la proximitat, la tendresa de Déu, el seu Pare; i la crida freturosa de Déu a Adam a l'albada de la història, i que es manté viva al llarg de tota la Bíblia, troba finalment la resposta al cor de la Passió: "AQUÍ TENIU L'HOMME!". L'home segons el seu cor, l'home que ha acceptat el risc d'estimar com només Déu estima: sense límits, fins a l'extrem fins a la mort.

Sóc la befa dels enemics,
burla dels veïns,
esglai dels coneguts.
Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer,
els seus cors m'han oblidat com si fos mort,
em tenen per una eina que no és bona per a res. R.

Però jo confio en vós, Senyor,
us dic: "Sou el meu Déu,
teniu el meu destí a les vostres mans;
deslliure-me dels enemics que em persegueixen". R.

Deixeu veure al vostre servent
la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu.
Sigueu valents, tingueu coratge,
tots els qui espereu en el Senyor. R.

☆☆☆

APRENGUÉ QUÈ ÉS OBEIR I ES CONVERTÍ EN FONT DE SALVACIÓ ETERNA PER A TOTS ELS QUI SE LI SOTMETEN

Jesucrist ha viscut fins al fons totes les limitacions de la vida humana llevat del pecat. Ha estat temptat com nosaltres, ha tastat la radical experiència humana del dolor i la mort, exactament igual que nosaltres. Això el posa, ja per sempre, al costat nostre perquè la resurrecció no ha consistit a allunyar-se de la seva pròpia humanitat sinó a assumir-la eternament glorificada en Déu. Aquesta revelació genera en els homes una absoluta confiança.

El sofriment de Jesús ens pot deixar entreveure el seu misteri personal. "Tot i que era fill, aprenqué en els sofriments què és obeir". Frase sublim i incomprensible. Jesús aprenqué a obeir, és a dir, aprenqué a donar-se totalment a Déu precisament en els sofriments i en la mort. Aleshores arribà a la perfecció, quan oferí fins i tot la vida i, pròpiament, en aquesta donació, esdevingué salvador universal i fou constituït sacerdot per Déu.

Jesús mor, és cert, víctima d'aquells qui venia a salvar, d'una manera escandalosa i injusta però la seva creu acceptada, acollida i oferta acull tots els dolors, totes les misèries, totes les morts de la humanitat i se les fa seves.

Per això, des de llavors, l'home ja no sofreix sol, ja no mor sol: Jesús hi és present. Des del primer Divendres Sant la mort ja no té l'última paraula sobre l'home perquè Ell, que és la vida, l'ha assumida i l'ha vençuda.

"TOT S'HA CONSUMAT". L'obra està acabada. El Pare acull la vida oferta del Fill estimat i en Ell són reunits tots els fills dispersos. El món nou comença.

Del seu costat traspassat en sortí SANG I AIGUA. Tota la història de la humanitat conflueix en aquest moment únic i irrepetible. Sang i aigua: Vida, Esperit, Fertilitat, Purificació, Aliança... Un doll d'aigua que brolla inesgotable i que conté tot el poder vivificador de Déu es vessa sobre la humanitat sencera. Tot l'univers és renovat en aquesta font d'aigua purificadora.

Només hi ha una actitud possible per als creients que al llarg de la història celebren el Divendres Sant: Adoració, acció de gràcies, agraïment sense límits i una immensa esperança: La Creu ja no serà més signe de mort sinó de VIDA, perquè pel damunt de la tenebra del Calvari ja apareix triomfant l'albada de la PASQUA.

Lectura de la carta als cristians hebreus (4:14, 5:7-9)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que eh Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

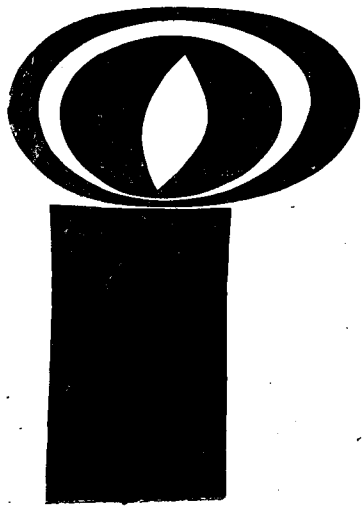
Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprenqué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

☆☆☆

JESÚS CRUCIFICAT ATREU TOTHOM CAP A ELL

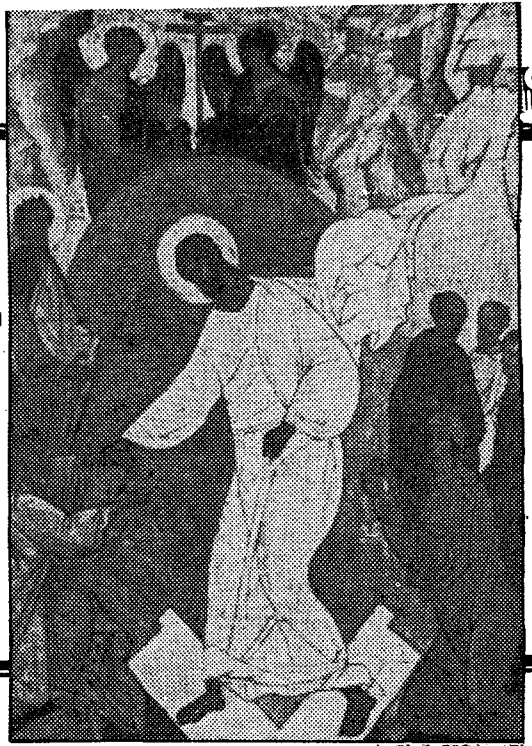
El relat de la Passió segons St. Joan convida el lector no sols a aixecar la mirada vers Jesús: "Miraran aquell que han traspassat", en un acte de fe, d'adoració, d'agraïment, sinó que aquest se sent endut amb Jesús en la marxa poderosa, sobirana, triomfal que el porta a la creu, aquest tron des del qual Jesús inaugura definitivament el Regne de Déu. En efecte, en les darreres paraules que Joan posa en boca de Jesús: TOT S'HA COMPLERT, el creient descobreix no el final tràgic d'un sentenciat a mort sinó el compliment total de la missió que havia de dur a terme perquè la mort de Jesús no és el fracàs de la seva existència sinó l'accés a la VIDA PLENA, obertura a la presència total. Enlairat damunt la terra, Jesús crucificat atreu tothom cap a Ell.

Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan (18:1-19:42)

DISSABTE SANT VETLLA PASQUAL

Glossa: Maria Lurdes Solé
Monicions: Esperança Atarés

LA VIDA HA VENÇUT!

La tensió de la vetlla en l'espera cristiana del retorn gloriós del Senyor, avui troba un replà en la Vetlla d'aquesta Nit de Pasqua, "nit santa i poderosa que allunya el pecat, renta les culpes, fa innocents els calguts, torna l'alegria als entrists, dissipa els odis, restableix la concòrdia, converteix les nacions".

Al·leluia, cristians! Crist, la Vida, ha vençut la mort! Aquesta nit santa, els creients en Jesucrist, des de la fosca del nostre món, aclamem la Llum, proclamem la nostra fe en la Vida, ja que Crist ha ressuscitat.

Déu, font i origen de la vida, la vessava a mans plenes, afaïonava l'home a la seva imatge, i tot era bo. Però la llibertat humana introduïa en el món la misteriosa i implacable força del mal que arrossega l'home al pecat i el condueix a la mort.

La història d'Israel és com paradigma de la pugna que s'origina des del principi entre el bé i el mal, entre la gràcia i el pecat, entre la vida i la mort. Mentre Déu és el protagonista del bé, l'home ho és del pecat. A la llarga, però, Déu és el més fort: "Canem al Senyor pel seu triomf gloriós, ha tirat al mar cavalls i cavallers". La gesta de la primera Pasqua va marcar profundament l'ànima israelita i la va configurar com a poble.

Quan l'home es creu tan fort que s'atreveix a atemptar contra l'autor de la vida i Jesús mor a la creu, el Pare desplega el seu immens poder destruint la mort i recreant la vida en la mateixa persona de Jesús que esdevé des d'ara el Redemptor dels homes: "La mort i la vida s'han en-

frontat en un duel admirable. L'amo de la vida, que fou mort, ara, vivent, regna!"

Crist és la nova Pasqua, el pas irreversible de la mort a la vida, de l'enemistat a la reconciliació amb el Pare: "Oh nit, realment benaurada, que uneix el cel i la terra, nit en què l'home retroba Déu!"

Pasqua revela un secret: la força de l'amor de Déu. A la creu moria la Vida, Jesús, fet feblesa de Déu. D'aquesta feblesa sorgeix la victòria perquè l'amor pot més que el mal. I Pasqua ens diu que l'única força de Déu és l'amor. La Vida ha vençut perquè ha vençut l'amor.

Pasqua és una interpel·lació: "Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és, aquí: ha ressuscitat". El nostre Déu és Déu de vius. Des d'ara Jesucrist Ressuscitat informa la fe del cristià. Cada opció seva haurà d'estar il·luminada per la llum de la Pasqua. La petita i tendra esperança de Nadal ara s'alimenta i es fa esponenta en el misteri sant de la Resurrecció del Senyor.

Pasqua és una interpel·lació a viure com a homes nous: "Penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist".

En un món que es debat entre la lluita i la desesperança, entre la vida i la mort, els cristians hem d'anar creant signes de vida. Nosaltres mateixos hem de ser vida per als altres. Hem de ser Pasqua, fent "passar" la vida que nosaltres hem rebut gratuïtament. Podem fer-ho perquè som incorporats a Crist, la nostra VIDA.

Maria-Lurdes Solé

En el text és descrita d'una manera admirable, la glòria de la ciutat restaurada, la nova Jerusalem.

1

L'HOME, IMATGE DE DÉU

Per la Paraula de Déu tot comença a existir. "Déu digué... i fou". L'obra més perfecta de tot l'univers és l'home i la dona, fets a imatge de Déu.

El repòs de Déu no serà definitiu. Després que el nou home ens haurà fet renéixer per l'aigua i l'Esperit Sant, vindrà el repòs del diumenge pasqual.

2

ABRAHAM, EL GRAN CREIENT

Abraham, posat a prova, acceptà de cor els manaments del Senyor amb una fe i obediència profundes, i així obté la vida del seu fill, hereu de les promeses.

Aquest exemple de fe i d'obediència anunciava Jesucrist, que amb la seva mort esdevé resurrecció i Vida per a tots.

3

ALLIBERAMENT DEL POBLE D'ISRAEL

Aquell dia el Senyor salvà Israel.

El pas del mar Roig és la fita de l'alliberament del poble d'Israel, és a partir d'aquest fet i de la presència constant del Senyor a favor del seu poble, que els israelites entonen un cant d'acció de gràcies al seu Déu: "Canteu al Senyor que s'ha cobert de glòria".

Sant Pau no podrà evitar de pensar en la travessada alliberadora quan anomeni el baptisme —sagrament d'entrada en el misteri pasqual del Crist—: "en el mar rebem un baptisme".

4

L'AMOR DE DÉU ÉS ETERN

Amb un llenguatge bellíssim, el profeta anònim anomenat Deutero-Isaïes, adreça als israelites un missatge de consolació i d'esperança proclamant el seu amor etern envers el seu poble.

El Senyor fa una aliança de peu amb amb el seu poble: "no desapareixerà l'amor que jo et tinc ni se somourà al meu pacte de pau —diu el Senyor, el qui t'estima."

5

VENIU A MI I US SACIAREU DE VIDA

El poble és invitat pel profeta a prendre part en el banquet de la joia. L'únic que cal és tenir set de Déu.

Freqüentment la Bíblia utilitza aquestes imatges del banquet per tal de descriure l'amor de Déu.

La font de la Vida cal buscar-la en la paraula de Déu. Cal que l'home, amb una actitud humil, cerqui el Senyor i es converteixi a ell.

Aquesta paraula baixada del cel ha complert tan eficaçment la seva missió la nit de Pasqua, que ha convertit la Mort en Vida per a tots els qui es deixen il·luminar per ella.

6

EL CAMÍ DE LA SAVIESA

Aquest fragment del llibre de Baruc, que pertany a la literatura sapiencial postexílica, fa un elogi de la saviesa amb una riquesa d'imatges evocadores d'una profunda teologia.

En l'elogi que l'autor fa de la saviesa, s'estableix un paral·lelisme entre manament i prudència, que és el mateix que identificar Llei i saviesa, tema fonamental del poema. És moguts per aquesta saviesa que els israelites ha de trobar el sentit del seu destí, tot observant els manaments, que porten a la vida i a la felicitat.

7

POSARÉ DINS VOSTRE EL MEU ESPERIT

El sentit de la lectura del profeta Ezequiel és clar: el poble de Déu, des de sempre, ha estat inclinat a fer el mal, un mal que se sintetitza en adorar els falsos déus i cometre injustícies. Déu el castiga amb l'exili per tal de purificar-lo.

Déu però, vol transformar els israelites en profunditat canviant-los el cor vell per un de nou, per tal d'infondre en ells el seu Esperit.

Déu ha vessat en els nostres cors el seu Esperit; per això l'exigència de l'amor neixerà del nostre mateix interior, on l'Esperit habita.

EMPRENGUEM UNA NOVA VIDA

Cada creient s'ha d'enfonsar, submergir en l'aigua, morir i ser sepultat amb Crist, perquè així com Crist va ressuscitar del sepulcre, també nosaltres puguem omplir-nos cada vegada més de vida nova.

Si descobrim i afermem la llavor que hi ha en nosaltres, sentirem que vencem el pecat per l'amor, i viurem una vida "per a Déu", seguint Jesucrist, el Ressuscitat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (6:3-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser-ho per la resurrecció. Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no siguem esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

☆☆☆

AL·LELUIA

Aquesta nit, el crit de joia de l'al·leluia ens brolla del cor, cantant, lloant i donant gràcies a Déu. Aquest salm és un càntic pasqual que ens evoca el triomf de Jesucrist.

SALM 117: 1-2,161b-17,22-23

Enaltiu el Senyor: Què n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Al·leluia, al·leluia, al·leluia.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

☆☆☆

JESÚS DE NATZARET, EL CRUCIFICAT, HA RESSUSCITAT

És important l'actitud final de les dones: correspon a l'ordre de silenci, constantment donada per Jesús, arrejada al tema del "secret messiànic", tan preuat per a Marc. En exigir a les dones allò que exigeix els qui descobrien el misteri profund de la personalitat de Jesús, l'autor intenta expressar el significat més fondo de la Resurrecció: a través de les dones, Jesús es manifesta clarament com a Fill de Déu.

Les dones van a ungir un cadàver; tornen amb un missatge. Vollen tancar Jesús en la mort; anunciaran que és vivent. Jesús ja no és un cos que es toca, sinó una Paraula que s'ha de proclamar. Elles i els apòstols no "veuran" el Ressuscitat fins que no l'hagin predicat a Galilea, o sigui, fins a la fi del món i de la història.

Evangelí segons sant Marc (16:1-8)

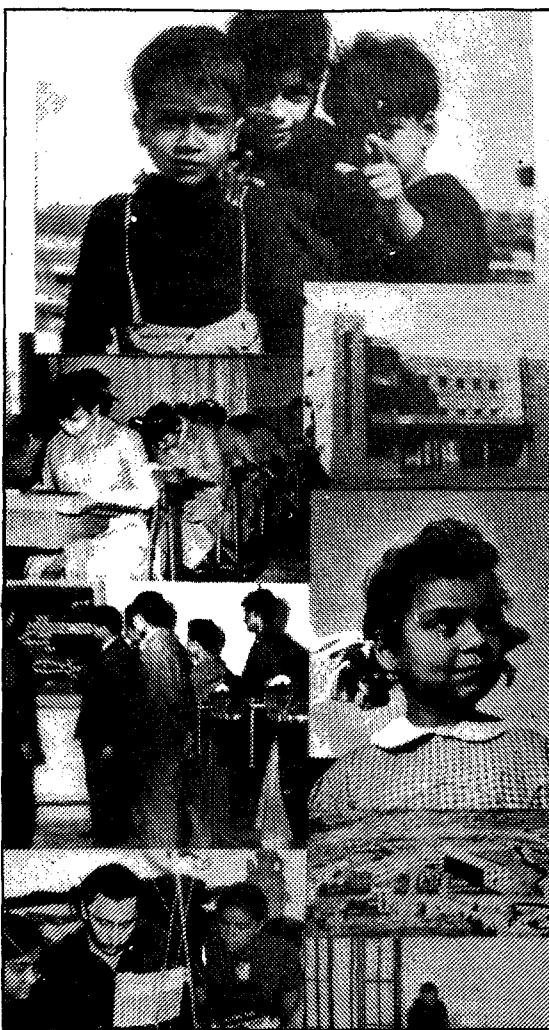
Acabat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt de matí arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Entre elles preguntaven: "¿Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?" Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa. Entraren al sepulcre, veieren, assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu: "No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat". I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea, allà el veureu, tal com ell us ho havia dit. Elles sortiren del sepulcre i fugiren. Tremolaven d'esglai i, de por que tenien, no s'atreviren a dir res a ningú.

ns en el país de Jesús

Seminaris i cases de formació

El personal religiós franciscà es prepara als Seminaris Menors (Jerusalem, Kafr ed-Dawar, Amán, Alepo, Jarisa i Roma i en l'Estudi Teològic Internacional de Jerusalem. Existeixen també els Centres Vocacionals de Washington i Buenos Aires, además d'una escola per l'aprenentatge de l'àrab.

Activitat educativa i social

L'activitat educativa, social i assistencial compren: 22 escoles i col·legis, 7 instituts, 5 residències d'estudiants, 4 assils beques per a universitaris, 8 tallers femenins, 7 colònies d'estiu, 18 centres parroquials, 14 ambulatoris, 1 centre per poliomielítics, 2 residències de vells, cases i pagaments d'estatges per a necessitats, etc.

La Custòdia

de Terra Santa

A Terra Santa, a qualsevol lloc, als racons més impensats i llunyans, en els llocs més abandonats veuràs sempre un hàbit marró i el cordó blanc de sant Francesc. I et preguntaràs sorprès: per què? Potser no saps que fou sant Francesc d'Assís el que va enviar els seus freres a l'Orient l'any 1217. El mateix sant anà com a pelegrí a aquesta Terra on va néixer Jesús, l'any 1219. Volia veure on havia nascut el Salvador, on havia parlat, guarit els malalts, on ens deixà l'Eucaristia, on va morir i ressuscità. Fou un acte d'amor apassionat, una abraçada a la terra de Jesús i fou el moment històric de la fundació de la Custòdia Franciscana de Terra Santa. Després tornà a Assís, però visqué sempre amb l'enyorament de Terra Santa. Volgué que els seus freres visquessin, malgrat molts perills, on ell havia deixat el cor.

Des d'aquell dia fins avui —i van ja set segles— els fills de sant Francesc d'Assís mai no han abandonat Terra Santa. En ple món musulmà, entre guerres i desastres que constantment s'han produït i esdevingut en aquesta terra, mai no l'han abandonada un sol moment. Durant segles, i en tot el món, han estès la mà, sense avergonyir-se, demanant una almoïna per rescatar els Sants Llocs de la vida de Jesús, per reedificar-los, per excavar i redescobrir-los, per oferir hospitalitat als pelegrins. Si tu avui pots anar a aquests llocs, si la teva fe s'enforteix amb la peregrinació que realitzes, es deu a ells, a les seves fatigues i angoixes, a la total i amorosa fidelitat a aquesta Terra Santa durant set segles.

Avui la Custòdia de Terra Santa treballa en parròquies, dirigeix i manté hospicis, ambulatoris, residències i nombroses escoles. Obres que difonen, al servei dels homes, l'amor que la Custòdia Franciscana de Terra Santa alimenta en els llocs on brollà l'amor de Crist.

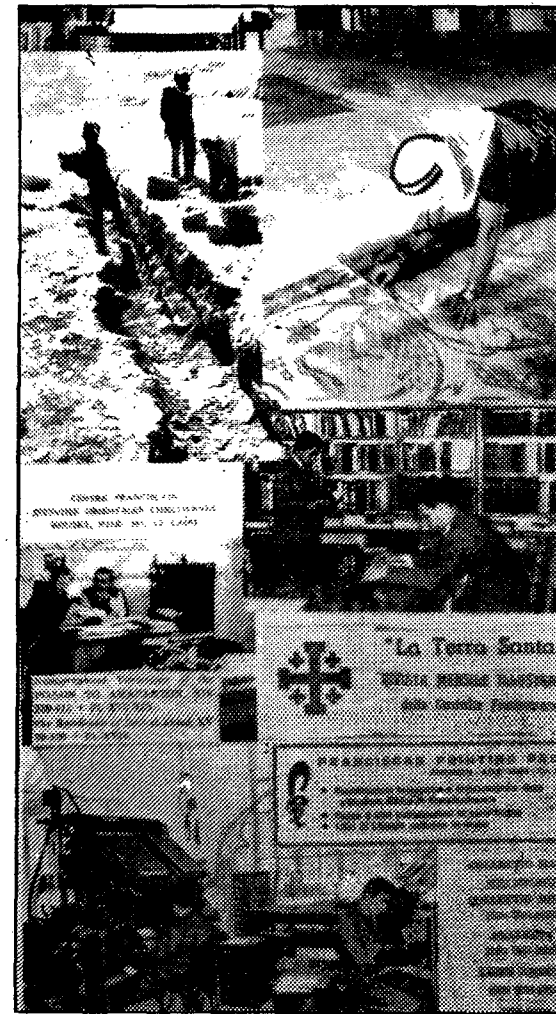
Acció pastoral

L'acció pastoral està dirigida per 80 religiosos que treballen en 28 parròquies distribuïdes així: 9 a Terra Santa, 13 a Egipte, 8 a Síria, 3 al Líban, 3 a Xile i 2 a Rodas. A aquesta activitat cal afegir l'assistència religiosa i espiritual a un centenar de comunitats religioses femenines.

Activitat ecumènica

L'activitat ecumènica oriental té els seus centres principals: a Egipte amb "l'Obra Oriental de Terra Santa in auxilium coptorum" que atén els fidels en 9 llocs missioners a través de distintes obres educatives i socials; a Damasc amb el "Memorial de Sant Pau" i a Jerusalem amb el "Christian Information Centre".

Activitats científiques i de divulgació

L'activitat científica, cultural i de divulgació es dur a terme amb l'"Estudi Bíblic Franciscà" de Jerusalem, el "Centre d'Estudis Orientals", el centre "Cinematogràfic" i l'"Oficina Catòlica per les Comunicacions Socials" del Caire, i la "Franciscan Printing, Presque" desenvolupa a Jerusalem una intensa activitat editorial.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

SECRETÀRIA
Investigació i Relacions humanes.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR
administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

CAP
de vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR
comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT
o executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administratiu.
INEM 36.975.260.

DIRECTOR-GERENT
o director-industrial amb experiència.
Contracte mercantil.

PARA DIRECTORA de
parvulario o secretaria material clínico. INEM.- 37.711.767

ENGINYER SUPERIOR
amb experiència en Direcció.
INEM 20.854.001.

DIRECTOR
de fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

ADMINISTRADOR
experiència fiscal, comptable i financera.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
tintoreria i aprests.
INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA
amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR
administrativa i relacions públiques.
INEM 38.478.279.

SECRETÀRIA
de gerència o advocat.
INEM 111.496.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 34.788.

Varis

LLOGARIA habitació dormir a persona seriosa, catòlica amb ref. Tracte familiar, lloc cèntric. Truqueu al Tèl. 230 63 68.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

FILOSOFIA Llicenciat en Filosofia Pura l'any 1977. Molta experiència docent, cerca col·legi o acadèmia qualsevol població Catalunya per impartir classes Filosofia, Ètica o Matemàtiques BUP, COU o bé totes assignatures d'E.G.B.
T. 201 01 22.

COOPERATIVA Feines de Casa, promocionada per Caritas fem neteges de cases particulars, guarderies, despatxos etc. T. 329 83 01 de 12 a 2.

AGRICULTOR
S'ofereix per encarregat de finca o finques amb bestiar boví i producció de farratges i cereals. 40 anys.
Tel. 885 50 94 de 2 a 3.

SRA. sola llogaria habitació a Sra. seriosa amb ocupació.
Raó: Rosselló, 102. Porteria.

SENYORA gran, busca estança per sempre en residència o família.
Tel. 301 87 15.

RESIDÈNCIA femenina mitja pensió. Diagonal 586, 1-2.
T. 209 85 78.

AGRICULTOR
encarregat de Finca(es), amb bestiar boví i producció de farratges i cereals. 40 anys.

COLLECCIONISTA
Compro, canvio: Goigs, estampes, Antoni. Tel.: 726 44 14, 9 h. nit.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries.
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

▣ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUINER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula. I envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

MES

SETMANES

Calculeu l'import que hauréu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on Barcelona-7.

LLIBRERIAS ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Dura i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTIC (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VyP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPREMTA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
LLIBRERIA BLANQUERNA Diagonal, 450
LLIBRERIA SAN MIGUEL Roger de Llúria, 100
LLIBRERIA ATLANTIDA Rambla Hospital, 2 (Vic)
I també a CATALUNYA CRISTIANA

LA BÍBLIA A L'ABAST

Servidor per amor de Jesús

Vet aquí el retrat que sant Pau fa de l'apòstol: **Quan nosaltres prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor; nosaltres som els vostres servidors per amor de Jesús** (v. 5). Tots els qui, d'una manera o altra, participem en el servei apostòlic, hauríem de mirar-nos en aquest retrat com en un mirall. Evitariem de caure en la temptació de l'autosuficiència i del triomfalisme. I l'acció apostòlica que es fa en servei de la comunitat i per amor de Jesús, en sortiria extraordinàriament beneficiada. Ara, però, més d'una vegada en lloc de predicar que Jesús és el Senyor —l'únic—, ens anunciem a nosaltres mateixos. Com si fóssim els líders imprescindibles, més encara, l'eix vetebador d'aquesta mena de partit al qual sembla que reduïm l'Església. En lloc de servir generosament l'Església, per amor de Jesús, ens en servim egoïstament, aneu a saber per amor de què o de qui.

Irradiar el coneixement de la glòria de Déu

El ministeri apostòlic és una col·laboració a l'obra creadora de Déu. Damunt

Contra el triomfalisme apostòlic

(2C 4:6-11)

del caos primigeni —aquella barreja impenetrable de tenebra, buidor i desordre tumultuós, al qual diem no-res— l'Esperit de Déu hi feia brillar la llum del seu ordre, la seva glòria. Des del primer dia de la creació, **Déu ordenà que la llum resplendís d'enmig de la foscor** (v. 6a), i el "caos" esdevingué "cosmos". El món s'arreglerà —s'ordenà— a la llum de la paraula de Déu. Les rutes de la llum estaven traçades. La humanitat, si volia, podia marxar sense perdre's. La història, però —la història del origen i la de cadascú en particular— testimonia la trista realitat de l'elecció humana de la fosca. La llum, malgrat tot, seguia brillant. I com en un joc de miralls, la llum-glòria de Déu es reflectia en Crist (v. 6d), i començava la recreació de la humanitat, el nou i definitiu "cosmos" de la redempció. I tots els qui ens trobàvem sumits en el "caos" del pe-

cat quedàvem inundats de llum: **Ara és ell —Déu en persona— qui ha resplendit en els nostres cors** (v. 6b), i al mateix temps ens ha fet reflectors de la seva llum, confiant-nos el servei apostòlic: **perquè irradiem el coneixement de la seva glòria** (v. 6c).

Portar la mort de Jesús

El misteri pasqual és una dinàmica de mort i resurrecció. Així esdevé el pas d'una realitat temporal, limitada, sense sortida, a una altra d'eterna, plena de vida i de realització personal. L'acció apostòlica ha de participar també d'aquesta dinàmica pasqual. Per això sant Pau diu que **portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat, com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nos-**

altres (v.7). La vida i el servei de l'apòstol es ressent de la seva fragilitat. Té consciència de la seva pobresa. Davant de Déu és un ningú, i encara un ningú que, pel seu propi pecat, és capaç de barrar-se el pas cap a la gràcia del do de Déu. A més està sotmès a l'assalt constant dels enemics de la salvació. Es com un vas de terrissa. Però al mateix temps sap que porta el tresor del ministeri. Això el configura al Crist sófrent. **Sempre i pertot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús** (v. 10). No pot ser un bon ministre —un bon servent— aquell o aquella que no sigui capaç d'aguantar en la seva pròpia vida personal i ministerial la contradicció i el fracàs de la creu. Perquè llavors ni ell ni els que hagin de rebre el fruit del seu servei, no arribaran a la vida de la salvació. **Es ben bé així: nosaltres vivim, però, per causa de Jesús, sempre estem a mercè de la mort, i així la vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal** (v. 11). Tot al revés de l'apetència de triomfalisme.

Josep M. Aragonès

Nota: Aquest comentari pertany a la segona lectura de la missa del diumenge IX de durant l'any. El comentari de la segona lectura del diumenge de passió —que cada any es repeteix— el vam publicar a CATALUNYA CRISTIANA, n. 132.

Cultura científica

"... a fi que els trossos fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

9 - L'electricitat entra a formar part de la química

La teoria atòmica de Dalton era científica, no filosòfica com la de Demòcrit, i molt ben raonada. No és estrany, doncs, que, si exceptuem F. W. Ostwald (1853-1932), fos admesa tan de pressa per tots els químics. Amb Dalton la química esdevingué atomista i encara ho és ara. Però, aclarida la formació de la molècula a base d'àtoms, es plantejà tot seguit el problema: quina misteriosa força reté els àtoms units en cada molècula? La resposta: "en virtut d'una certa afinitat química", no era suficient; només donava un nom, "afinitat química", a aquesta força, però no explicava en què consistia. Ara sabem que és de caràcter elèctric, o, si voleu, electromagnètic, però han calgut una pila d'anys per arribar a aquesta conclusió. I és que el descobriment de l'energia elèctrica també fou lent:

L'electricitat estàtica

Avui dia estem tan familiaritzats amb l'electricitat que ja no hi veiem cap meravella. Però imagineu-vos que resuscitéssim un dels nostres besavis i veiéssim totes les coses que funcionen pel corrent elèctric. No se'n sabria avenir; potser hi veuria art de màgia. Però també nosaltres, si no hem perdut la sensibilitat científica o la capacitat d'admiració, hi hem de veure

una meravella de debò, perquè... què hi ha en les últimes partícules d'electricitat, els electrons, que fa que tinguin les propietats que tenen? No és meravellós?

Els antics grecs ja havien observat que l'ambre, o resina fòssil (en grec "électron"), si es fregava, tenia la rara virtut d'atraure objectes de poc pes, fulles, brosses... Pel que diuen autors posteriors, ja havia notat això Tales de Milet, pels volts del 600 aC. I també se sabia a Grècia, potser encara abans, que un mineral ferrós de Magnèsia (ara en diem magnetita) atraïa el ferro; era l'imant natural. Però només hi van veure curiositats naturals; ni en traqueren cap conclusió pràctica ni relacionaren els dos fenòmens.

No és fins el 1600 que trobem un científic. William Gilbert (1544-1603) que hi digué alguna cosa més. Va veure que, a més de l'ambre, també el cristall de roca i altres minerals per fricció obtenien aquella misteriosa força. Els va anomenar "elèctrics", del nom grec de l'ambre. I d'aquí ve "electricitat" per indicar l'energia originada. Gilbert també va estudiar el magnetisme o manera de comportar-se l'agulla imantada i va afirmar, i amb raó, que la terra es comporta com un gran imant.

Allò de l'electricitat començava a interessar i el 1647 Otto von Guericke (1602-86), el dels hemisferis de Magdeburg, va construir la primera màquina d'emmagatzemar electricitat (estàtica) que coneixem.

El francès Charles François de Cisternay du Fay (1698-1739) va descobrir el 1733 que hi havia dues menes d'electricitat: la del vidre, "víttria", i la de l'ambre, "resinosa", i que les del mateix tipus es repel·lien mentre que les de distint s'atreïen.

L'americà Benjamí Franklin (1706-90), afeccionat a la ciència a més de bon polític, suggerí el 1740 que potser només hi havia una sola classe de fluid elèctric, present a tot arreu, i que un cos tindria electricitat vítria si en tingués més del normal (electricitat positiva), i resinosa si en tingués menys (e. negativa). Això explicaria l'espurna que salta en unir les dues electricitats: és l'equilibri que es recupera violentament.

El descobriment del corrent elèctric

A Leiden (Holanda) Pieter van Musschenbroek (1692-1761) va inventar, el 1745, el primer condensador elèctric, anomenat "ampolla de Leiden", que ja produïa guspires de gran vistositat: dues làmines

carregades d'electricitat de signes contrari separades per un aïllant, i tot plegat en forma de recipient. Poc després, el 1752, Franklin demostrava que el llamp és també un'espurna elèctrica com la que es produïa en una ampolla de Leiden.

Però fins ara no hi havia manera de controlar la guspira produïda en unir electricitats oposades; l'esclat era instantani. Un anatomista italià va ésser el causant que s'orientés la recerca cap a aquest control: Luigi Galvani (1737-98). Era el 1780, acabava de matar una granota per estudiar-ne l'anatomia i havia penjat les potes amb un ganxo de coure sobre el balcó del seu gabinet que era de ferro, quan s'adonà amb gran sorpresa que aquelles extremitats mortes feien una contracció violenta com si fossin vives. Va fixar-se que ho feien cada vegada que tocaven el ferro del balcó. Què hi passava? Galvani ho interpretà com una certa "electricitat animal". No ho va encertar, però un altre italià Alessandro Volta (1745-1827), que ja havia inventat un condensador més pràctic que l'ampolla de Leiden, va trobar-hi la interpretació correcta: el ferro del balcó i el coure del ganxo eren els responsables de les contraccions de les potes de granota, perquè sempre que hi ha dos metalls diferents en contacte s'origina una diferència

de càrrega elèctrica entre ells. Volta publicà aquest resultat el 1794. Però va fer més encara: sobreposant làmines circulars de dos metalls diferents alternant i intercalant-hi carbó impregnat d'una solució salina: coure, zinc, carbó, coure, zinc, carbó, coure... en féu una pila (d'aquí ve el nom de "pila") i unint amb un fil conductor el primer coure amb l'últim zinc, va veure que hi passava una espurna elèctrica contínua durant llarga estona. Acabava de descobrir el corrent elèctric, gràcies a aquella bateria, la primera de la història, que ell havia construït! Va causar una gran sensació quan el 1800 donà a conèixer el descobriment. Fins i tot el cridà Napoleó a França perquè li'n fes una demostració.

Ara bé, aquell invent de Volta demostrava que les reaccions químiques tenien relació amb l'electricitat, ja que era gràcies a la reacció química de la solució salina del carbó amb els dos metalls diferents que l'electricitat que fluïa pel fil conductor es mantenia molt de temps. Si això és així, potser també serà possible el procés invers: que el corrent elèctric produeixi efectes químics. Serà qüestió de provar-ho. I així es va fer ben aviat.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de la Universitat de Barcelona

CALENDARI

Diumenge, 31 de març. Diumenge de Rams de la Passió del Senyor. San Amadeu, duc; sant Amós, profeta i santa Balbina, verge.

El sol surt a les 5,36 i es pon a les 6,16 (hora solar).

Dilluns, 1 d'abril. Sant Venanci, bisbe màrtir; sant Huc, bisbe i santa Teodora, matrona màrtir.

Dimarts, 2 d'abril. Sant Francesc de Paula, fundador i santa Maria Egipcíaca, penitent.

Dimecres, 3 d'abril. Sant Sixt I, papa màrtir. Santa Fara, verge, santa Àgape, verge màrtir i santa Guiomar.

Dijous, 4 d'abril. Sant. Sant Plató, abat, sant Benet el Negre, franciscà i la beata Liduvina, verge.

Divendres, 5 d'abril. Sant. Sant Vicenç Ferrer, prevere. Santa Emília, verge i santa Irene, verge màrtir.

Dissabte, 6 d'abril. Sant Guillem, abat; sant Marcel·lí i sant Patrònides, màrtirs.

.....

L'ESGLÉSIA CELEBRA

31 de març. Diumenge de Rams, Passió del Senyor. Evangeli de las processó dels ramps; Mc 11,1-10 o bé: Jo 12,21-16. Lectures: Primera Is 50,4-7, S 21, segona Fl 2,5-11, tercera Mc 14,1-15,47.

1 d'abril. Dilluns Sant. Lectures: Primera Is 42,1-7, S 26, segona Jo 12,1-11.

2 d'abril. Dimarts Sant. Lectures: Primera Is 49,1-16, S 70, segona Jo 13,21-33,26-38.

3 d'abril. Dimecres Sant. Lectures: Primera Is 50,4-9a S 68, segona Mt 26,14-25.

4 d'abril. Dijous Sant. Lectures: Primera Ex 12,1-8,11-14, S 115, segona 1C 11,23-26, tercera Jo 13,1-15.

5 d'abril. Divendres Sant. Lectures: Primera, Is 52,13-53,12 S 30, segona He 4,14-16;5,7-9, tercera Jo 18,1-19,42.

6 d'abril. Dissabte Sant. Vetlla Pasqual. Lectures: Primera Gn 1,1-2,2, S 103, segona Gn 22,1-18, S 15, tercera Ex 14,15-15,1, Ex 15,1-6,17-18, quarte Is 54,5-14, S 29, cinquena Is 55,1-11, Is 12,2-6, sisena Ba 3,9-15,32-4,4, S 18, setena Ez 36,16-28, S 41, epístola Rm 6,3-11, S 117, evangeli Mc 16,1-8.

☆☆☆

LA CREU

La Creu de Crist resplendeix aclarint de manera penetrant la vida de l'home i concretament el seu sofriment, perquè mitjançant la fe trobem junt amb la resurrecció el misteri de la Passió, relligat al misteri Pasqual... Diu Sant Pau: "Per conèixer el Crist, el poder de la seva resurrecció i la participació en els sofriments, conformant-me amb Ell en la seva mort per tal d'assolir la resurrecció dels morts."

Joan Pau II

HOMES I INSTITUCIONS

Actualitat de les seves cartes

Sant Jeroni

El valor de les cartes de sant Jeroni no és tant sols literari, sinó sobretot de contingut. La seva lectura ha fet bé a molts.

Les seves cartes van dirigides a unes persones concretes amb unes situacions de vida pròpies, però força vegades trobem frases que ens semblen escrites a nosaltres. Així: "Déu no necessita de la nostra obediència, som nosaltres els qui necessitem dels seus menaments" (148,4), "En qualsevol professió... és igualment pecat fer el que està prohibit que deixar de fer allò que està manat" (148,5), "No miris el mal que tal volta fan els altres sinó el bé que tu has de fer" (125,18)...

Actualitat de sant Jeroni

Fins i tot els consells especials que dona referent a l'educació dels infants, a les verges, a les vídues, als sacerdots... poden ajudar-nos molt a tots. Aquesta actualitat de la doctrina de sant Jeroni ens diu que està molt a prop de la Paraula de Déu.

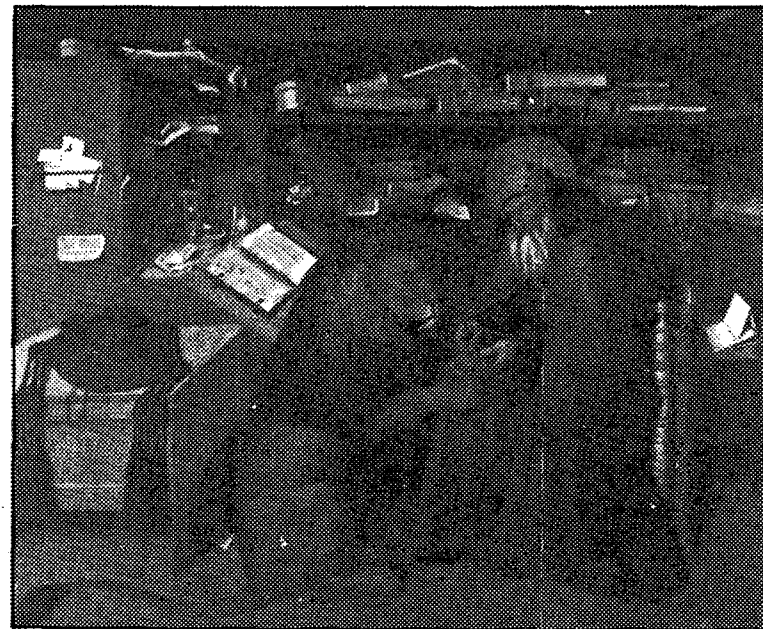
Són molts els consells i exhortacions que trobem en les seves cartes. Ell sap prou bé que l'ésser cristià comporta unes exigències i que no se'n pot ser a mitges sinó que se n'ha de ser del tot. Per això escriu a Heliador: "No voler ésser perfecte és un delict" (14,7) i "El perfecte seguidor de Crist no té res fora de Crist i si alguna cosa té fora de Crist ja no és perfecte" (14,6).

Així, en reflexionar sobre les diferents referències que fa sobre la pobresa és important fer ressaltar tres aspectes que deixa molt clars i que són com tres graons: 1) ser pobre, viure pobre; 2) donar als pobres, donar a Crist i 3) donar-se a Crist, seguir Crist. La cosa no és fàcil: "Tot això semblarà fort a aquell que no estima Crist" (22,39) però "Si estimes Crist de veritat... sols hem de voler, sols hem de fer el que coneixem que Ell vol" (148,4).

En la Sagrada Escripura ho va trobar tot

És aquest amor tan gran que ell li tenia el que vol comunicar a tots. Diu a Demetriades: "Omple la teva ànima de l'amor a la lliç sagrada" (130,7) i a santa Paula: "I quina vida pot haver-hi sense el coneixement de les Escripures per les quals es reconeix el mateix Crist que és la vida dels creients?" (30,7). Per això exhorta a Eustòquia: "Llegeix amb molta freqüència i aprèn tot el que puguis" (22,17).

Un coneixement que ha de servir també de cara als altres. Escriu a Ctesifont: "N'hi ha prou amb algunes sentències breus de les Escripures per rebatre els arguments dels heretges" (133,2). Explica a Eustòquia com els primers monjos "aprenen cada dia quelcom de l'Escripura" (22,30).

El tema dels salms en sant Jeroni

Els salms tenen un lloc molt important en la pregària de l'Església i per això en moltes cartes sant Jeroni en fa una referència concreta. Diu a Rústic: "Aprèn-te els salms de memòria, prega sense parar" (125,11) i a Leta: "Llevar-se a la nit per l'oració i cant de salms i al matí per cantar himnes a les hores de tèrcia, sexta i nona" (107,9). D'aquí enllaça la nostra "Litúrgia de les Hores" amb les set hores, espaiades al llarg de la jornada, per lloar Déu.

Aquests consells, aquestes normes de vida, els veiem també fets realitat i vida en aquells sants que de més a prop seguien els seus ensenyaments: Paula, Marcel·la, Eustòquia, Asel·la, Pammaqui... i altres, molts d'ells massa ignorats actualment.

Així de "Marcel·la... glòria assenyalada de tots els sants"

(127,1) ens diu: "Entenia que meditar la llei no és pas repetir el que està escrit... sinó posar-ho en obra" (127,4).

Es important fer ressaltar aquest aspecte perquè fa que les cartes de sant Jeroni no siguin uns escrits teòrics, de pensament i de doctrina cristiana, sinó que ens posen en contacte amb el món del seu temps amb tots els problemes i realitats. Uns problemes molts cops semblants als nostres. I sobretot ens posen en contacte molt directe amb uns sants que estimaren les Sagrades Escripures.

La frase de sant Jeroni que sintetitza el seu pensament i la seva vida és aquella: "Ignorar les Escripures Santes és ignorar Crist."

Maria-Montserrat Puig i Cardona

D'ACÍ I D'ALLÀ

Josuè:
Stop solar

Som massa els cristians que, veient que el món actual obra camí a noves formes culturals, voldrien aturar-lo a la manera de Josuè que, per guanyar una batalla, cridà: —"sol, atura't a Gabaon, i tu, lluna, a la vall d'Aialon". I el Sol s'aturà, i la lluna es detingué. Estem oblidant que la missió de l'Església i dels seus fills no és pas detenir la marxa del món, sinó complir la comesa apostòlica de fer-lo cristià segons el signe dels nous temps. Àdhuc alguns capellans sembla que s'han esporuguit a l'hora d'anunciar valerosament l'Evangeli bo i esperant una mena de Stop solar. Sol, atura't, lluna, detura't, que vull predicar l'Evangeli...—

Pere Campàs Bonay

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significatiu, etc.

— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

L'evolució de l'univers

De la matèria a l'esperit, segons

Teilhard de Chardin i Pujols

Segurament aquests dos noms que s'han escrit mai junts perquè, encara que contemporanis i fills de països veïns, no es varen conèixer, ni directament, ni indirectament. Només els va fer coincidir, que se sàpiga. El Dr. Sarró en una conferència que va donar a l'Institut d'Estudis Catalans amb motiu del centenari de Pujols, l'any 1982. Però és curiós de veure com ambdós varen coincidir, sense ni conèixer, en la seva apreciació de l'evolució de l'univers des de la matèria cap a l'esperit.

Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955) fou, i és, universalment conegut. Les seves obres foren publicades per un comitè internacional que presidí la reina Isabel de Bèlgica, àvia de l'actual rei Balduí i del qual formava part el també paleontòleg de Sabadell, Dr. Crusafont, mort no fa gaire. Teilhard, que escriví les seves obres a la primera meitat del nostre segle, ha estat àmpliament comentat, especialment pel seu biògraf Claude Cuénot i per Jean Charon, físic francès que ha fet seves moltes de les seves idees. A Catalunya ha recollit la seva vida i les seves obres el P. Eusebi Colomer.

Francesc Pujols (1882-1962) és menys conegut, admetent en el seu propi país, de qui se'n té, en general, una idea poc exacta. Pujols va publicar poc, va viatjar menys i es va passar la vida entre Barcelona, d'on era fill, i Martorell, entre l'Ateneu Barcelonès i la seva Torre de les Hores, de Martorell, d'on, com kant de Koenigsberg amb prou feines es va moure.

Però és curiós que ambdós filòsofs varen pràcticament coincidir amb les seves idees sobre l'evolució de l'univers, i, més particularment, sobre la evolució de la vida, des de la matèria cap a l'esperit; evolució que Teilhard va plasmar en el seu "Arbre de l'evolució de l'univers" i que Pujols va concretar en la seva "escala ontològica" que féu forjar per al portal de la seva Torre de les Hores.

No oblidant les dificultats i els perills d'una excessiva esquematització, es poden traçar o esbossar les grans línies d'ambdós pensaments, concretats en la coincidència de les dues genials intuïcions filosòfiques. De manera que es pugui captar amb senzillesa l'interès que té, per a tot hom que vulgui saber més sobre l'univers i l'evolució de la vida en un aspecte tan vital com és aquest.

Teilhard donava a les seves exposicions un caràcter més científic, reflex del què era, un autèntic savi, especialitzat en paleontologia; i, per altra part, sacerdot jesuïta, cosa que no va deixar de produir-li dificultats amb la seva jerarquia.

Francesc Pujols, al contrari, fou un intuïtiu, format en les seves lectures i meditacions, que va arribar a les seves conclusions a força de fer giravoltar el cervell en busca de la veritat i sempre seguint les passes del seu mestre, Ramon Lluïl, com les d'un altre filòsof, segurament també català o del sud de França i que es

deia Ramon Sibiuda.

Com sigui, ambdós filòsofs varen arribar a creure que l'evolució de l'univers i de la vida que hi floreix, tendeix a afavorir el pas de la matèria a l'esperit, en forma gradual i progressiva, però constant, de manera que, del predomini de la matèria, en principi, s'arribi al predomini de l'esperit, passant pels graus intermedis on cada vegada hi ha més esperit i menys matèria, fins arribar a l'estat de "psiquisme total", o de l'esperit pur, segons Teilhard, o d'àngel com li agradava més de dir a Francesc Pujols.

Teilhard sostenia que, ja en les manifestacions més elementals de la matèria, com poden ser el protó o el neutró, existeix un imperceptible embrió de psiquisme o, almenys, una tendència en aquesta direcció; cosa que, si es pensa en la concomitància entre esperit i energia, ja no sembla tan estranya. A partir de la matèria pràcticament absoluta o mineral, Teilhard, ja de ple en el seu "arbre de l'evolució", segueix l'evolució passant pel vegetal, per l'animal i per l'home, distingint l'etapa "pre-vivent" o mineral, la ja vivent del vegetal, amb més esperit i menys matèria, i assenyalant l'aparició del "tropisme" o capacitat de reacció enfront del món exterior; i la darrera etapa, "ultravivent" on pràcticament apareix la intuïció (referència a Bergson) i on, en frase del seu comentarista, Charon, "s'arriba al moment en què tot s'haurà convertit en esperit; és a dir, que s'haurà arribat al "psiquisme total" la característica del qual és el coneixement absolut, tal com ja deia Bergson en definir la intuïció. Aquest "psiquisme total" és el que Teilhard anomena "punt omega", per oposició al "punt alfa", de la creació, i que ell fa coincidir amb el Crist Universal.

Dintre d'un altre ordre d'idees, Teilhard, tal com varen fer en el seu temps amb la relació del Sol i la Terra, Copèrnic i Galileu, que varen capgirar el centrisme de la Terra respecte del Sol, arribant a un sistema heliocèntric, Teilhard va canviar l'antropocentrisme, on l'home era el centre de l'univers, en una altra concepció que té el cosmos o univers sencer com a protagonista i a la qual l'home es troba integrat com a constituent del mateix cosmos i com a element bàsic de l'evolució de la matèria cap al "psiquisme total"; transformant així l'antropomorfisme estàtic en un antropomorfisme dinàmic o dirigit.

Pel seu cantó, Pujols, partint també de la matèria, presenta la seva evolució cap a l'esperit des del mineral, continuant pel vegetal, on hi ha ja un cert esperit i una plena vida, cap a un grau —que Teilhard no esmenta— que es el protozoari o primer grau de vida animal; per continuar en aquest animal i, més endavant, en l'home. I aquí és on Pujols també extrapola, coincidint amb Teilhard, sense conèixer-lo, i intueix el següent i definitiu grau que Pujols anomena "àngel" o esperit pur, mentre Teilhard anomenava la fase com "psiquisme total", on

tot s'haurà convertit en esperit.

Aquestes teories, per altra banda, no semblen presentar cap incompatibilitat amb altres idees aparegudes al llarg del temps: per exemple, ja des de Pitàgoras, que somniava en la gran síntesi de l'univers, amb les seves lleis-harmonia, passant per Copèrnic i Galileu i per Newton, fins a Einstein, que va arribar a parlar d'una religió còsmica, teïsta com era; i que també deia que "el bon Déu no juga als daus". Però tampoc no topen amb les distintes idees sobre l'evolució, com les de Lamarck i Darwin i les posteriors. Ni, en l'actual estat de

la ciència, quant a la teoria del "big bang" creació i evolució des d'un punt que Teilhard anomena "punt alfa" i que fa acabar en el "punt omega", del Crist Universal.

Totes aquestes teories parcials són, potser, com les peces d'un "puzzle" la resolució del qual tendeix a la veritat definitiva i que res no fa que no puguin ajuntar-se i acoblarse entre elles. Tot convergeix, sembla, cap a la resolució d'aquest "puzzle" del progrés del coneixement humà, dintre dels seus límits i els de la raó, fins allà on aquesta pugui arribar i on ha de donar la dreta a

la fe, tot confessant-se humilment incapaç de més coses.

En tot cas els dos filòsofs que hem comentat hauran contribuït a l'avenç del coneixement humà fins allà on bonament es pugui i per això ens ha semblat interessant presentar-los en aquesta curiosa coincidència que fa que semblin més versemblants, als ulls dels qui s'interessen per aquestes coses, aquestes dues teories concebudes cada una per la seva banda i de forma independent.

Lluís Santacana

GRUP JUVENIL DE TEATRE

MARÇ

dissabtes 16, 30
diumenges 17, 24, 31

ABRIL

dissabtes 13, 20
diumenges 14, 21

Sessions especials per a

- GRUPS DE JOVES
- ESPLAIS
- CATEQUESIS
- ESCOLES
- PENSIONISTES
- PARRÒQUIES, etc.

març 16, 17, 30
abril 13

text i direcció:
Anton M.ª Vilarrubias i Codina

Reserveu les entrades
al Telef. 257 94 91
de 21 a 22 h. de dilluns a dijous

La representació comença a 2/4 de
6 de la tarda, puntualment,
i acaba a 3/4 de 9

No espereu les últimes representacions

CASAL CLARET

Nàpols, 350

Barcelona

El cristianisme a la Catalunya visigòtica

Els visigots, en prendre contacte amb les terres que anys a venir serien Catalunya, portaven un vernís de romanització perquè havien estat llargament en relació amb els romans. L'idioma llatí els era conegut i havien pogut constatar la gran superioritat de la cultura llatina. En contacte amb l'Orient romà, es convertiren a l'arrianisme a mitjan el segle IV, i el seu bisbe Úlfila ideà llavors un alfabet i traduí la major part dels llibres bíblics a la llengua gòtica. Els vàndals, que també eren arrians, s'apoderaren de l'arxipèlag balear, el qual fou anexas a l'Imperi bizantí, més tard. Les restes de les basíliques de Ciutat de Mallorca i Manacor palesen encara la presència bizantina. Tanmateix, els bizantins ocuparen una part del País Valencià, on també hi ha restes de llurs construccions basilicals.

Convivència religiosa

Quan els visigots s'establiren als territoris hispans, seguien fidels a les seves creences, enmig d'una població majoritàriament catòlica que conservava intacta la seva estructura eclesiàstica. Aleshores, hom produí literatura antiarriana relativament abundant, avui quasi perduda. Però a part de l'activitat apologètica, convixeren i es respectaren el catolicisme dels hispano-romans i l'arrianisme dels novvinguts. No hi hagué persecució per motius estrictament religiosos, així sí, hagué fregament i topades amb els bisbes, però tots de caràcter polític. En aquest període és consumat el desplaçament de l'autoritat políticocivil a mans de l'episcopat. Com que a l'hora de l'enfonsament romà, les poblacions s'havien redossat entorn els seus pastors —la única autoritat que restava—, els bisbes esdevingueren els caps reconeguts de les poblacions. En un primer esguard, no sembla que per a un rei arrià, els prelatos catòlics haguessin d'ésser gaire ben mirats, però el que hi veia en el clergue no era pas el catòlic sinó el representant de la població indígena.

Els jueus visqueren tranquils sota el domini arrià perquè els toleraven de la mateixa manera que toleraven els catòlics. Quan el catolicisme esdevingué religió oficial del Regne de Toledo, llavors patiren repressions més o menys violentes. Si més no, tot fa pensar que per sotamà les coses s'arregalaven sovint i els jueus trobaven la manera de cotitzar, vora les autoritats, la seva tranquil·litat.

Centralisme estatal i uniformitat religiosa

Des de la perspectiva polí-

Representació d'un Silvà conservat al Museu del Laterà. Fins ben tard els nostres pagesos adoraven encara "l'ara de les sagrades basúries", és a dir, el déu Silvà, protector dels boscs i dels ramats. Els sacerdots, els monjos i els laics escamparen entre els camperols, junt amb la fe cristiana, la llengua llatina.

tica dels governants visigots, el pluralisme religiós era un destorb per a la formació d'un Estat unitari i centralitzat, com el que volien bastir. Leovigild volgué donar al seu regne la força de la uniformitat religiosa sobre la base de l'arrianisme. Reuní un sinode de bisbes arrians a Toledo (580), encomenat-los-hi de cercar el camí que facilités el pas dels catòlics vers l'arrianisme, i encara van haver-hi algunes "conversions", no en van sortir. Després de la seva mort (586), el seu fill Ricared es va fer catòlic i immediatament seguí una reunió de bisbes arrians per adherir-se a la posició reial. Hagueren resistències, fins i tot, violències que poc a poc foren sufocades. Passats dos anys, se celebrà el III Concilio de Toledo (589), el qual fou la confirmació solenne de la "conversió", l'acte que consagrava i donava estat oficial, enmig de la pompa escaient a un esdeveniment de tanta transcendència religiosa i política. A partir de llavors, tots els súbdits amb la sola excepció dels jueus hispans, passaven a ser al mateix temps, fidels de l'Estat i de l'Església.

El catolicisme visigot

Els concilis o sínodes celebrats a la Tarragona donen una idea del to actiu del cristianisme hispano-oriental, els

segle VI. Un dels canons del Concili de Tarragona (516) sembla indicar que hi havia erigides parròquies rurals però no hi havia prous sacerdots per a tenir-ne cura. En el Concili de Girona (517), hom unificà la litúrgia de la Tarragona. En el de Barcelona (540) s'acordà que els clergues havien d'anar rasurats i amb el cabell curt. Com sembla que alguns sacerdots havien comès alguns abusos, el celebrat a Lleida (546), dictà normes per a eradicar les accions violentes i sangants. Alguns canons fulminen càstigs contra l'avortament, l'incest, les violacions, les barralles, la rapacitat clerical... El Concili aplegat a Saragossa (592) regulà la incorporació dels exarrians al ministeri de l'Església catòlica. Es va acordar admetre'ls als oficis respectius; "si mantenen pura la fe i la vida casta". Pel que fa a les relíquies que els arrians veneraven, "seran examinades al foc", i els temples arrians "seran reconsagrats pels bisbes catòlics". En el de Barcelona de l'any 599, hi assistiren dos bisbes passats al catolicisme: Ugnus, de Barcelona i, Floicle, de Tortosa. Tots dos havien estat al III Concilio de Toledo, on tingué lloc la confirmació pública de la conversió d'una majoria d'arrians. Allà havien abjurat de les seves creences anteriors i després seguien essent bisbes, ara catòlics. Encara, un nou con-

cili dels bisbes de la Tarragona es reuní a Egara, el 614.

Els concilis generals de Toledo es poden considerar com a una institució estatal visigòtica. Venien a ser unes assemblees civils i eclesiàstiques, tot alhora. L'Església s'ocupava sobretot dels seus propis afers però també dictava normes polítiques.

A través dels concilis toledans, s'opera una certa integració de la Hispània indígena a l'Estat visigot; però sense que l'Estat i l'Església arribin a fondre's ni a confondre's. L'Estat guarda el poder actiu i executiu; l'Església adquireix, a través dels concilis, una mena de poder de vigilància i de control. Fins llavors, els bisbes havien estat elegits per la clerecia i el poble de les respectives diòcesis, amb el vist i plau del metropolità, però a partir de la unificació religiosa, ho foren per nominació reial.

La reorganització litúrgica promoguda per Cesari d'Arle, plasmada principalment al Concili d'Agde de l'any 506, degué influir en la configuració de la litúrgia visigòtica, dita també mossàrab. Fou al IV Concili de Toledo (633) presidit per Isidor de Sevilla, on el ritu hispà obtingué la seva forma definitiva, tenint en compte la litúrgia tarragonesa. Consta que en la redacció dels textos, contribuïren prin-

cipalment, els bisbes Just d'Urgell, Pere de Lleida, Leandre de Sevilla, Conanci de Palència i els bisbes toledans Eugeni, Ildefons i Julià.

Es característica en el ritu visigot, en la celebració eucarística, haver conservat les tres lectures bíbliques, fer recitar els díptics i donar la pau abans dels canons i presentar aquest últim dividit en quatre fórmules, tres de les quals variaven a cada celebració de l'any litúrgic. Tot el ritual és d'una solemnitat imponent i d'una esplèndida riquesa litúrgica.

El cristianisme es va propagar per la ruralia i va arribar fins als Pirineus, el segle VII. Aquesta propagació tingué uns col·laboradors molt eficaços en els grans territoris romano-indígenes, perquè els oradors particulars que molts d'ells bastiren a les seves vil·les foren, en bastants casos, el primer germen d'allò que amb el temps serien les parròquies rurals. Molts clergues d'aquest temps són fills d'aquestes famílies guanyadores de la tradició, certament ja molt minvada, de la cultura clàssica.

Dels bisbes catalans no en sabem en general, més que els noms, que apareixen a les actes conciliars o sinodials. Amb tot, n'hi ha uns quants noms, que assoliren més fama, generalment, perquè escriviren. Entre aquests, hi ha els quatre germans bisbes: Nebridi, bisbe d'Egara, Elpidi, bisbe d'Osca, Justinia, bisbe de València, i, Just d'Urgell, que visqueren a la primera meitat del segle VI.

El monaquisme que havia prosperat des de la fi del segle IV, prengué una gran volada i molts bisbes foren triats entre els monjos, com Nonnit, bisbe de Girona. Les tasques principals dels cenobites eren la pregària, la lectura espiritual seguint preferentment la sagrada Escripura i, el treball manual, que ensems de considerar-lo com un mitjà de santificació, era la base econòmica de la comunitat.

Consumada la ruïna de les escoles d'infants que els romans del bon temps havien estès per tot l'Imperi, només quedaven les escoles episcopals per a la formació de clergues, i tot, consta que no pas tots sabien d'escriure. El monaquisme vingué a salvar un xic aquesta situació perquè hi hagué, a més de les escoles episcopals, les escoles monàstiques. Així, els monestirs esdevingueren alhora fogars d'espiritualitat, de treball i de cultura.

En l'aspecte cultural, la constel·lació dels nostres escriptors, llueix dins el conjunt de la cultura visigòtica. I l'ombra d'Isidor de Sevilla, el seu màxim representant, es projecta sobre la primitiva cultura medieval catalana.

Joan González i Pastor

La rebel·lió passiva d'un "punk"

Jo passo de tot, tio. No hi ha dret. Se'ns mengen el coco, vacilen. Tot són bones paraules, però a l'hora de la veritat res de res. Depenc dels pares perquè no guanyo diners. Veig el futur negre. Tot és un mal "rollo". A vegades em lio amb el "canuto" per evadir-me, encara que miro de no abusar-ne. Aquí hi ha poques sortides". En Paco, als seus 18 anys, ho veu així de negre. El seu horitzó immediat és l'atur, anar fent sense perspectives ni il·lusions. Diu que no es vol escalfar el "coco" i que ve sovint al "pub".

Paco no sap que la conversa ha de quedar reflectida en uns papers i s'explica d'una manera absolutament natural, amb aquell punt d'eufòria que aporta la consumició d'un parell de begudes alcohòliques. Malgrat tot, darrera aquesta façana provisional, s'endevina un rerafons amarg. "Mira, tio, jo vaig estudiar fins als 15 anys. No m'agradaven els llibres i vaig plegar amb la intenció de treballar. Mira si n'era, d'ingenu! Des de llavors que ho intento. A poc a poc, quan veus que les portes se't tanquen, t'ensorres, arribes a un punt de desmoralització absoluta".

Diu que passa de tot, que res no l'escalfa ni el refreda. No passa, però, de pensar. I ho fa amb una certa coherència. "Nosaltres

ens hem trobat aquesta història muntada així. I poc hi podem fer. Són els de dalt els qui tenen la paella pel mànec. Els polítics m'han decebut. Estan més preocupats per resoldre les picabaralles polítiques de cada dia que no pas encarar-se amb els temes que necessiten un tractament urgent i profund". La solució —apunto— és actuar, bellugar-se. La gent jove té el futur a les seves mans. "Els qui tenen el poder ho deixaran tot ben lligat. El cediran als qui garanteixin una continuïtat en la seva línia d'acció. Ningú no vol perdre privilegis".

Perquè vens aquí, t'hi trobes a gust? "Hi vinc per divertir-me, a vegades lligo. Tampoc no tinc moltes altres opcions. On vols que vagi en una ciutat gegant i tan deshumanitzada com Barcelona. Aquí hi trobo un escalf humà, una relació". I l'esport. "Hi ha tan pocs llocs per fer-ne. A més, jo passo del rollo del "footing". Ho he provat i m'avorreix. No em va gens. Recordo, en canvi, que passava estones molt entretingudes quan jugava al futbol al col·legi. Un va deixant de mica en mica aquestes coses i ja no se les planteja".

El local es va emplenant. A mitjanit està curull. "Es lògic, tio, avui és divendres i la gent demà no penca i surt a esbargir-se, a passar-s'ho bé. Escolta, ¿tu saps

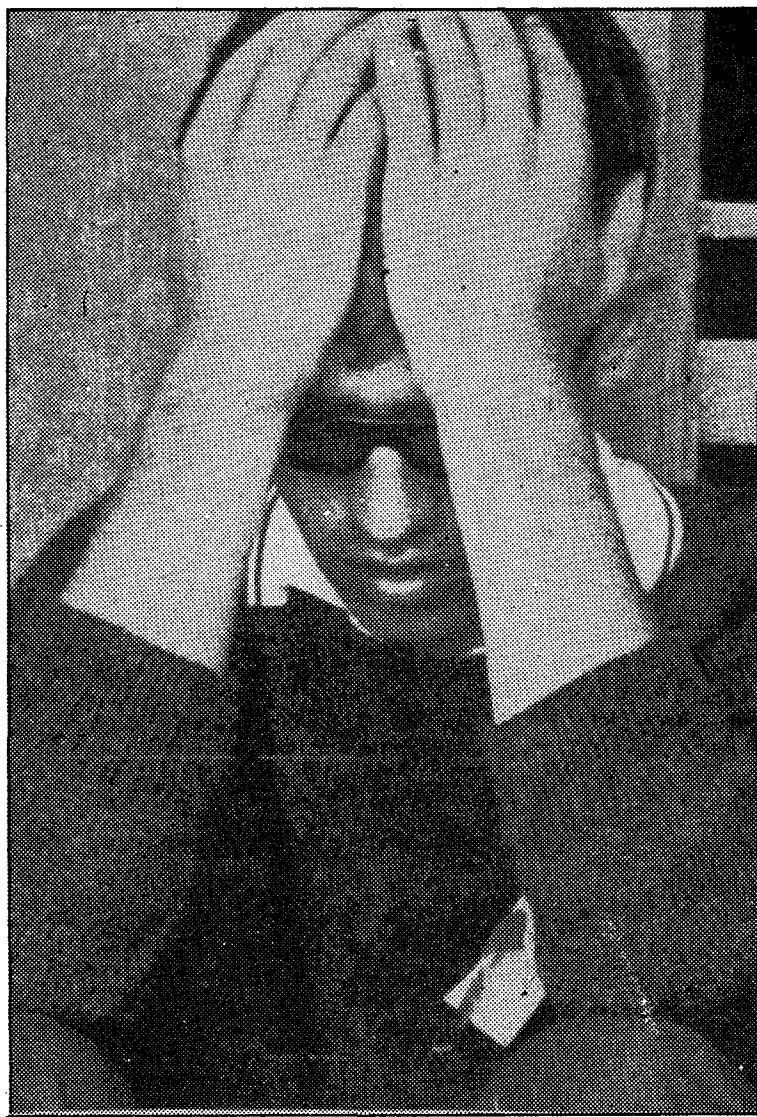
que enguany és l'Any Internacional de la Joventut? "Ah, sí. Ni p. idea. Què pretenen, qui l'organitza. Segur que es pura retòrica. Primer que ens donin feina i, després, teoritzarem".

Alguns joves vesteixen d'una forma ben poc convencional, sobretot els que imiten la moda "punk". És el cas d'en Paco. Li ho dic. "Un s'ha de vestir amb una mica d'imaginació. És molt avorrit veure aquests senyors que van sempre de blau-mari. Hem de trencar amb la moda establerta, les imposicions d'una minoria de modistos". ¿Què en pensa la teva família? "S'enrotllen malament. No els agrada, però s'han d'aguantar".

És crític envers el món dels adults. Veu una societat tarada, que viu de les aparences. "Tot és figurar i quedar bé, però no s'arriba al fons de les coses. Els pares volen que anem ben vestits i claxinats i sovint s'obliden de l'aspecte humà, de la formació dels fills".

L'ambient bull. Cada vegada hi ha més fum i més gent. La música, estrident i variada, és el rerafons de totes les converses. Aquí la nit és viu d'una manera desenfadada, poc convencional. El recinte, és, per a molts, un reducte de llibertat enmig d'una societat que els aclapara.

T.P.

Molts joves se senten aclaparats per una societat consumista i poc humanitzada.

XVIII Sopar Hora Europea

Possibilitats reals

del jove, avui

Amb el tema "Les possibilitats reals del jove, avui", s'ha celebrat la XVIII Sopar Hora Europea, organitzada per l'Àmbit Maria Corral. Rosa Deulofeu, en nom de la citada Associació humanista, va situar el tema en la línia de les Jornades "Abrir Caminos a los Jóvenes" que va celebrar l'Àmbit com a pròleg de l'"Any Internacional de la Joventut". "Els adults —va dir Rosa Deulofeu— han de reconèixer l'aportació de les generacions joves. Tal vegada els camins que seguïen els grans per aproximar-se als joves, avui ja no siguin vàlids. La societat de l'oci, en la qual estem entrant, requereix un nou sistema de valors que ens aboquin a la pròpia existència i a viure qualitativament amb alegria i llibertat". Per la seva part, Ricardo Moragas, professor de Sociologia en la Universitat de Barcelona, va manifestar que el paternalisme de l'Administració moltes vegades és un insult als joves, els quals són equiparats als grups marginats. "Els joves —va afegir— no necessiten d'aquest protagonisme, sinó d'un reactiu que ajudi a compartir la responsabilitat entre generacions i dinamitzi la seva creativitat".

Un altre convidat al sopar va ser Manuel García Ferrando, Catedràtic de Sociologia de la Universitat Complutense de Madrid coautor de l'"Informe sobre la joventut 1960/82", encarregat per la Fundació Santa Maria. "El nostre sistema educatiu —va dir— no ha fet front a l'arribada massiva dels joves a la societat activa.

La Universitat hauria de ser una plataforma per "aprendre a aprendre". Hauria de ser molt més universal. Hauria de concedir-se, a l'estil americà, més importància a un primer curs ampli i interdisciplinari, com un "college".

Per part de l'Administració va parlar Joaquim Triadó, Cap de Secció d'Afers Generals de la Direcció General de Formació Professional de la Generalitat de Catalunya, que va manifestar que els ensenyaments no es poden fragmentar en "talls" o "tasques" o "assignatures". "La formació ha de ser oberta, versàtil al reciclatge i a la mobilitat professional, interdisciplinari, apta per aprendre nous camins, noves dedicacions. Anem cap a un sistema de formació professional amb grans possibilitats d'elecció de crèdits, molt obert a partir dels 16 anys a un ensenyament tècnic i rigorós. Des de la Generalitat s'han potenciat uns convenis marc perquè les pràctiques acadèmiques puguin ser realitzades pels joves en les empreses, així com uns contractes laborals temporals de pràctica i formació, que desgravin al 100% les quotes a la Seguretat Social i dotin d'ajudes els empresaris que contractin els joves. Paral·lelament a la política de renovació de la Formació Professional, s'han de salvar els oficis que estan en perill de desaparèixer. Hi ha una demanda d'obers qualificats i pocs vocacionats".

El Sopar Hora Europea del proper mes, serà dedicat al tema del Voluntariat.

Trobada d'adolescents d'ambient salesià

Buscadors de pau

Recentment vam tenir a Alella una trobada d'adolescents de grups de fe, que es mouen en ambients salesians, per a reflexionar sobre el tema de la pau. Ens hi vam aplegar unes 260 persones de 14 centres diferents: St. Andreu, Ixent, Rocafort, Terrassa, Badalona, St. Vicenç, Meridiana, Verneda, St. Antoni de Pàdua, E.P.S., Sta. Dorotea-Sarrià, Horta i Montbau.

L'eslògan de la convivència era "Buscadors de pau". A la primera part de la trobada es tractava de crear ambient, conèixer la gent, canviar de grup i fer una petita experiència de les barreres i violències que existeixen entre nosaltres. Es van construir petits grups de 10 persones, de diferents centres, per a fer breus jocs de competició. La idea era crear un cert clima de rivalitat. Seguidament hi hagué una estona de reflexió i presa de consciència de les arrels conflictives i de "no

pau". Acabat això, un grup del centre juvenil de Badalona ens representà magníficament l'obra "Apocalipsi", que els nois seguien atentament.

Els grups es reuniren per detectar les "armes" que nosaltres fem servir a l'escola, al barri, a la família, amb els amics... per tractar de trobar els desactivadors. Es féu una celebració per demanar perdó de totes aquelles armes que hi ha en nosaltres i per demanar al Crist que ens ajudi a ser portadors de pau. A tots se'ls donà un colom de fusta com a signe que han de ser portadors de pau. S'acabà la celebració amb una simpàtica vetllada que s'allargà bastant.

També se'ns proposà d'anar a Alella a comunicar d'alguna manera, la "pau" que nosaltres havíem descobert. El poble se sorprendé de veure tants joves recorrent els carrers mentre sa-

ludaven, repartien papers amb missives de pau, cantaven, preguntaven, regalaven flors... Per grups d'origen pensarem com podíem dur aquesta pau als nostres ambients, formulant-ho en alguns compromisos.

L'Eucaristia, presidida per Dom Carles Zamora, Provincial dels salesians, intentà ser la síntesi i la coronació de tot el que havíem viscut. En ella recollírem els compromisos de cada grup i amb aquests es va construir un colom de la pau. A aquesta celebració hi assistí la Mare General de les salesianes, sor Marinella Castagno, que fou acollida efusivament pels nois i noies que participaven en la trobada.

L'experiència resultà molt positiva. Els nois en sortiren contents i refermats en la recerca d'un món de més pau.

O.I.S.

Premi Any Internacional de la

Joventut per a articles periodístics

La Direcció General de Joventut ha convocat el Premi Any Internacional de la Joventut per a articles periodístics sobre la joventut. La convocatòria d'aquest Premi respon a un dels principals objectius que s'ha marcat el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut: fomentar la reflexió i els estudis sobre la situació i aspiracions dels joves. Tanmateix cal interpretar aquesta iniciativa com un reconeixement

a la tasca de sensibilització i difusió d'aquestes reflexions que realitzen els mitjans de comunicació.

En les bases del Premi, publicades al Diari Oficial de la Generalitat del 13 de febrer, s'estableix que hi podran optar els articles periodístics que versin sobre la joventut, especialment en els seus aspectes antropològics i sociològics. Els articles, publi-

cats a qualsevol diari o revista editats a Catalunya durant els anys 1984 o 1985, s'hauran de presentar a la Direcció General de Joventut abans del 31 d'octubre d'enguany.

Per a la concessió del Premi, dotat amb 100.000 ptes., es constituirà un jurat format per persones de reconeguda vàlua que treballin en el camp juvenil i per rellevants personalitats del periodisme.

RACÓ DEL LLENGUATGE

La porta closa

Un atzucac prop de casa aviat deixarà de ser-ho, perquè l'Ajuntament enderroca les dues cases que el priven d'enllaçar amb la seva prolongació. El resultat serà l'obertura d'un carrer molt llarg, paral·lel al Camí Real i servirà per a descongestionar el trànsit, que prou convé. L'enderroc ja està molt avançat i només resta dempeus la fatxada de les dues cases amb les corresponents portes i finestres. Si abans d'acabar de tirar-les a terra, obrissin una porta, els vianants ja hi podrien passar i s'estalviarien una bella marrada. Contemplant la porta closa, no em puc estar de pensar que ara no serveix per a la seva finalitat; no es pot entrar ni sortir d'una casa inexistent.

Les portes que travessem avui dia són gairebé totes rectangulars, però en les cases pairals de pagès o en els casals antics de ciutat encara hi podem veure les portalades de punt rodó, les magnífiques portes adovellades. Però, ¿la porta, què és? L'obertura practicada al mur, o les peces movibles que barren o faciliten el pas? Doncs, totes dues coses, i ja sabem quanta variació hi arriba a haver en les formes i materials que presenten les portes de les cases. Tota la història de l'arquitectura és escrita a les portes, per a qui sàpiga mirar-les. Des de les portes de les velles esglésies romàniques, que són una sàvia combinació de fusta massissa i ferro en forma de pany, frontisses i forrellats, on resplendeix l'art dels mestres anònims genuïnament catalans, fins a les

combinacions modernes de vidre i alumini, hi ha tot un ampli ventall de materials i estils que ens marquen l'evolució del temps.

El quadrilàter que formen la majoria de les portes actuals té uns noms específics per a cada un dels seus elements. Els dos costats verticals, són anomenats brancals o muntants. El travesser superior és la llinda i l'inferior, el que trepitgem, i que en les portes d'accés a la casa sol ser una pedra travessera, és el llindar. La semblança d'aquests dos noms fa possible l'error d'aquell escriptor que feia trepitjar la llinda de la porta a un seu personatge de ficció. Ja ens l'imaginem de cap per avall com en la cambra obscura!

Com tots els mots d'ús popular, el mot porta ha generat un cert nombre de frases fetes al seu voltant: trobar totes les portes obertes indica el bon acolliment rebut; tancades, el refús de què hem estat objecte per part d'altri, en trucar a la porta en petició d'ajut; una malaltia pot portar-nos a les portes de la mort; els diners obren totes les portes; un debat pot fer-se a portes obertes o a portes tancades.

Quant al funcionament, darrerament hem vist aparèixer les portes plegables, les enrotllables, les basculants o articulades, les giratòries —que tant de joc donen a les pel·lícules de riure—, les corredisses i les automàtiques —darrer crit— que màgicament ens endevinen la intenció de passar.

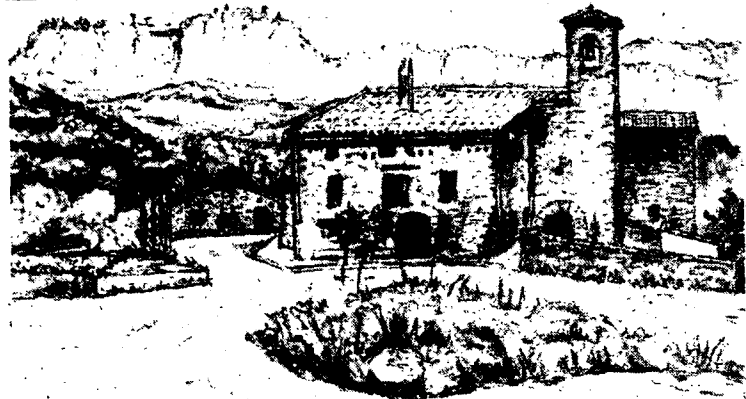
Albert Pera

ESCOLES I ASSOCIACIONS

Que busqueu una casa per a fer-hi colònies o convívencies. Us n'ofereim una a ple camp en un dels millors indrets de Catalunya, al peu de la Serra de Busà.

Pensió completa.
Capacitat màxima 130 places.
Campament annex amb tendes i tot.
Camps d'esports.
Piscina en construcció.
Bosc a tot l'entorn de la casa.
Foc de camp.

Sales diverses amb llar de foc.
Dutxes amb aigua calenta.
Materials pedagògics dels entorns.
Quatre itineraris de la natura.
Excursions.
Masies per a visitar.

LA SELVA

(SOLSONÈS) 1.059 mts. alt.

INFORMACIÓ: (93) 785 43 03

Declarat monument nacional

El convent de Santa Mònica de Barcelona

Per decret de la Presidència de la Generalitat de Catalunya ha estat declarat monument històric-artístic de caràcter nacional l'antic convent barceloní de Santa Mònica, situat a la Rambla de Barcelona, prop de l'antic portal de Santa Madrona, és un dels convents que, fruit de la reforma tridentina, s'establiren a la Rambla a partir de mitjan segle XVI i contribuïren a la seva urbanització. Els més notables foren el dels jesuïtes (1553), del qual resta només l'església de Betlem; el dels carmelites descalços o de Sant Josep (1593), on hi ha l'actual Mercat de la Boqueria; el

dels caputxins (1717), a l'actual plaça Reial; i el dels agustins descalços o de Santa Mònica (1636), que és l'únic que es conserva, bé que deteriorat després de l'exclaustració de 1835.

L'edifici conventual, de línies clàssiques molt austeres, mancades d'ornamentació, és centrat per un claustre que en constitueix l'element més notable. L'església, situada a l'ala N. és de construcció moderna i substitueix l'anterior, destruïda el 1936.

L'Institut d'Estudis Catalans ha informat favorablement sobre

la declaració.

Es defineix un entorn de protecció del monument limitat pels carrers Montserrat, Santa Madrona, rambla Santa Mònica i la Porta de Santa Madrona, consistint essencialment en l'illa on se situa el monument, tal i com es detalla al plànol inclòs en l'expedient.

La tutela i la defensa d'aquest monument, que queda sota la protecció de la Generalitat de Catalunya, seran exercides pel Departament de Cultura a través de la Direcció General del Patrimoni Artístic.

El 21 d'abril a Vilanova i la Geltrú

II Jornada d'estudi del Ball de Bastons

Amb motiu del Congrés de Cultura tradicional i popular celebrat a Barcelona i a Girona, es féu una Jornada d'Estudi a Sant Pere de Ribes sobre el Ball de bastons. Com a resultat de la mateixa s'ha pensat per part de la Coordi-

nadora de Ball de Bastons de Catalunya en convocar una segona Jornada d'Estudi a Vilanova i la Geltrú el proper dia 21 d'abril, que és el diumenge anterior a X Trobada de Bastoners de Catalunya a Bala-

Els organitzadors esperen nombroses aportacions (recerca, músiques, de balls concrets, coreografies, ensenyament del ball, etc.) perquè creuen que val la pena d'aprofundir-hi i deixar-les escrites.

LA SARDANA I LA DANSA

TROBADES SARDANISTES IFANTILS.— Tot seguint una iniciativa llançada per Francina Boris des de l'espai "Nostra dansa", de Ràdio Girona, l'any 1970, arreu de les contrades gironines s'ha anat desenvolupant un moviment de foment de la sardana entre la mainada per tal de promoure el coneixement de la dansa a més d'inculcar el sentit i l'esperit d'unió i de convivència que comporta. Des de fa quatre anys, aquest moviment s'ha institucionalitzat tot creant-se l'Agrupació de Trobades Sardanistes Infantils de les Comarques Gironines, entitat que coordina l'organització d'un seguit de trobades amb l'objectiu de consolidar els coneixements i l'estimació de la mainada envers la nostra dansa. Les trobades són, alhora, una festa i una forja de nous sardanistes.

D'any en any, les activitats coordinades per l'esmentada Agrupació es van estenent a noves poblacions i enguany un total de 28 viles viuran aquestes característiques trobades de menuts sardanistes. Aquests aplecs infantils s'iniciaran el dia 17 de febrer, a la Cellera de Ter i prosseguiran fins al mes d'octubre, amb la cloenda d'aquest nou cicle de Trobades a Malgrat.

El detall de les Trobades programades és el següent:

17 febrer	La Cellera
3 març	Anglès
10 març	Santa Coloma
17 març	Amer
24 març	Viladamat
31 març	Sant Jordi
7 abril	Cassà
8 abril	Pontós
14 abril	Foixà
21 abril	Girona (matí)
21 abril	Ventalló (tarda)
28 abril	Ullà
1 maig	Camallera
5 maig	Salt
12 maig	Bescanó
18 maig	Quart
19 maig	Torroella
26 maig	Bonmatí
27 maig	Palamós
1 juny	Cervià de Ter
2 juny	Albora
9 juny	L'Escaló

15 juny	La Bisbal
16 juny	Medinyà
23 juny	Orriols
30 juny	Corçà
27 setembre	Sant Narcís
27 octubre	Malgrat de Mar

Totes les Trobades estan programades per a la tarda, excepte la de Girona que ja s'indica és el matí.

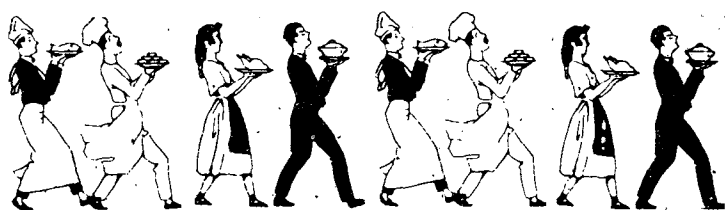
SYMPOSIUM PER L'OFICIALITAT DELS ESTUDIS DELS INSTRUMENTS DE COBLA.— El Centre de Documentació i Recerca de la Cultura Tradicional de la Generalitat de Catalunya, creat a rel del primer Congrés de Cultura Tradicional i Popular, i l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà, com a promotor de l'Escola Comarcal de Cobla "Conrad Saló", organitzen conjuntament un symposium per a tractar del tema de l'oficialitat dels estudis dels instruments de cobla, que tindrà lloc a la Bisbal, els dies 24 i 25 d'abril.

Els temes que seran objecte de debat són: "La problemàtica del reconeixement dels instruments de cobla", "La metodologia dels estudis d'una escola de cobla" i "L'actualització del mecanisme i diapasó dels instruments de la cobla", que seran exposats en sengles ponències elaborades per Jaume Cristau, de Figueres; Josep Prenafeta, de Lleida; i Jaume Vilà, de Cornellà de Llobregat. A més de les esmentades ponències, amb motiu del symposium, també incidirà en el tema l'historiador i musicòleg Lluís Albert, de l'Escaló, al qual se l'hi ha encarregat la conferència de cloenda d'aquests debats.

L'esmentat symposium està obert a tots els instrumentistes i professors de cobla, els membres de patronats i agrupacions promotores de les diferents escoles de cobla, els compositors de sardanes i tots els músics en general, així com els constructors dels instruments de cobla i els estudiosos d'aquests instruments. Els interessats en participar-hi poden demanar informació al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya (tel. 93-318 50 04) o a la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de la Bisbal (tel. 972-64 09 75).

Josep Ventura

CUINA

Ous Tirol

6 ous
6 llesques de pa de motlle
2 cullerades de farina
1/4 kg. tomàquets madurs

1/2 litre de llet
25 gr. formatge ratllat
75 gr. mantega
100 gr. pernil dolç

Deixeu bullir els ous durant 15 minuts perquè es facin durs. Introduïu-los després en aigua freda, després treieu-li la closca.

Fregiu les llesques de pa (sense crosta) amb una mica de mantega, fregiu-les només per una banda, col·locant-les en una plata que resisteixi el forn, per sobre poseu un tros de pernil tallat a la mida i després 2 mitjos ous tallats de dalt a baix amb el rovell sobre el pernil. Barregeu en un cassó les 2 cullerades de farina amb 25 gr. de mantega, trebal·leu-lo un moment sobre foc suau, afegiu a poc a poc la llet bullint, treballant-lo sempre; tireu la sal i el pebre. Amb aquesta salsa cobriu els ous, tireu-hi el formatge, poseu una mica de salsa de tomàquet molt espessa sobre cada ou i poseu-lo al forn perquè es gratini lleugerament.

María Gloria Muntañola

Catalunya, avui (1)

Sempre hi ha el risc, quan es fa història contemporània perquè pot manca en l'escriptor una visió global de la realitat, de cada situació, de cada esdeveniment i la seva valoració; també perquè és prou difícil destriar el que pot ser clau d'una època o d'un plantejament i el que és accessori, judicis aquests més fàcils i objectius des d'una perspectiva llunyana i sedimentada.

Però, per altra banda, fer història contemporània té l'avantatge de disposar o tenir a l'abast més documentació i de fer un judici viu que és del propi escriptor que investiga.

L'obra que presentem avui —"Meditació sobre la Catalunya actual"— no cau en els perills abans esmentats perquè malgrat que sigui una reflexió sobre la Catalunya actual, arrenca del passat com a referència per saber d'on venim. El que veritablement preocupa l'autor —i aquest haurà estat el motiu de la publicació del seu llibre— és saber on anem a través d'un

Leonci Petit MEDITACIÓ SOBRE LA CATALUNYA ACTUAL

LA LLAR DEL LIBRE

model de Catalunya cara endins i cara enfora, perquè avui en el nostre país hi ha un dinamisme d'una col·lectivitat plural en tots sentits. No en va l'autor subtitula el seu treball, "desafiaments i reptes; projecte del seu futur". Per això també escriu molt bé el prologuista —Wifredo Espina— que "l'autor vol contribuir, amb honestat i sintètica visió de conjunt, al gran debat de la reformulació del nacionalisme català com a projecte vertebrador il·lusionat d'un poble amb passat, present i futur".

Per assolir aquest objectiu ambiciós, l'autor, Leonci Petit, després d'exposar una panoràmica socio-política del país, aprofundeix el concepte del model català i quin cal que sigui tant de cara endins com

de cara enfora, per acabar amb un apartat sobre el nacionalisme i el seu dinamisme.

Sorpren gratament l'erudició de l'autor i entusiasma el coneixement de coses, ideologies, situacions i reaccions que palesa.

Una selecta bibliografia clou l'obra que bellament ha editat "La Llar del llibre" de Barcelona.

Felicitem cordialment l'autor i estem plenament convençuts que el seu treball sobre la Catalunya d'avui tindrà la difusió que es mereix.

Francesc Gamissans

(1) MEDITACIÓ SOBRE LA CATALUNYA ACTUAL. Leonci Petit. La Llar del llibre. Barcelona. 1984.

COSTUMS I TRADICIONS

Breu diccionari

semanasanter

Entrem a la Setmana Santa. Certes modificacions litúrgiques comporten nous costums i passaran a la història moltes coses que a la gent avui gran, ens eren tan conegudes que no necessaven explicacions. Per això creiem oportú fer una mena de breu diccionari de paraules que solien usar-se aquests dies.

BACALLÀ.— Cortina negra que es posava davant l'altar major —quan no era de cara als fidels— tapant les imatges, als que cobrien les imatges. De la forma que prenia, en aquest cas, se'n derivà el nom.

CARRACA.— També, tenebres, estenebres, matraques, batzoles, macetes, rosques, carraus i roncadors. Rodes de fusta amb masses per a substituir les campanes en les esglésies els dies sants i, també, instruments de diverses formes que emprava la mainada quan "matava jueus" armant molt de soroll en l'Ofici de Tenebres. D'aquí les frases "semblar una carraca", "semblar una matraca" quan algú parla molt i sense solta.

FASOS.— També fars. Pregaries de després de l'Ofici de Tenebres.

IMPROPERIS.— També, intuperis i vituperis. Símbols de la Passió: escales, claus, llances amb esponges, daus, que figuraven en les processons.

JERUSALEM, JERUSALEM, COM MÉS ANEM MENYS VALEM.— Dita popular derivada de les lamentacions de Jeremies cantades durant la Setmana Santa i perquè cada lliçó acabava amb "Jerusalem, Jerusalem, convertere ad Dominum Deum tuum".

LLAMBROTS, O LLAMBROCS.— Penons amb dibuixos al·lusius als impropis. D'ells se'n deriva la frase "fer llambrots o llambrocs", equivalent a fer burles. Pels escarnis fets al Crist.

MANAIA.— Capità dels "armats" que porta el penó amb les sigles S.P.Q.R. que signifiquen "Senatus Populus Que Romanus" que el poble traduïa per "Sastres Pobres Que Robeu" i al revés "Robeu Que Pobres Sereu". En algun lloc es deia "Soldat Pollós Que i Ronyós". Manaia vé de manar.

MARIA SOLA.— El darrer ciri que restava encès durant l'Ofici de Tenebres, símbol de la Soledat de Maria i que s'aplica a les persones que estan soles i abandonades: "Sembla la Maria sola".

MAIGS o "matjos".— Testos que es duïen al Monument amb gramínies que creïessin ràpidament.

SALPAS.— Cerimònia pròpia del Ritual de Catalunya consistent en l'exorcisme de la sal i l'aigua. Amb aquests elements es feia una pasta que el sacerdot tirava a les portes de les cases, sobretot als corrals de pagès, on quedava enganxada. La fórmula recordava l'espargiment en la llinda de les cases dels hebreus abans del pas de l'Àngel exterminador. El nom és corrupció de "sal" i "pax".

TENEbres.— L'ofici de la tarda del Dijous Sant. El nom ve d'haver-se celebrat antanyasses a la posta del sol: "post solis occassum". I perquè els resos posteriors al "Benedictus" es resaven a les fosques quan s'apagaven els ciris del "tenebrari" o canelobre de forma triangular dit, també, "barret del Pare Etern", "toia" o "lloca" segons les comarques.

Aquest breu diccionari segurament podria ampliar-se, però ens sembla que allò més essencial ja hi és.

Esteve Busquets i Molas

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

VÍDEO

PASSIÓ DEL CRIST, HISTÒRIA NOSTRA

Creure en Jesús de Natzaret no és viure d'un record passat, sinó experimentar present Crist Ressuscitat, que dona avui sentit a la nostra vida.

El drama de la Passió i Mort de Jesús té contingut per a nosaltres si vivim l'avui amb una esperança que ens vagi alliberant.

La Passió de Jesús és història nostra. Això ens diuen aquests

nois i noies que volen viure la seva fe cristiana tot evocant els fets de Jesús a l'Evangeli i intentant de traduir a la pròpia vida el misteri salvador de Jesús.

AUDIO-VISUALS claret

La Lliga, d'un cop d'ull

Jornada 29

	Barcelona	At Madrid	Sporting	Athletic	R. Madrid	Racing	Societal	Espanyol	València	Osasuna	Saragossa	Sevilla	Valladolid	Màlaga	Hércules	Betis	Eix	Múrcia
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
	46+16	37+7	36+6	33+5	32+4	30+2	29-1	29+1	28-2	28+2	28	27-1	26-2	26-4	24-6	23-7	20-8	18-12

ENCREUATS

Per Rosa Collet

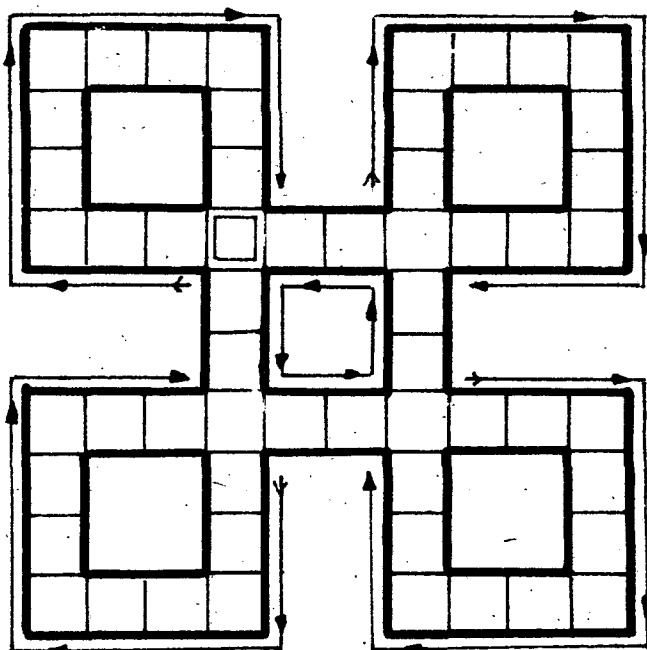
EL LABERINT

1.- Entre els jueus, títol donat als doctors de la Llei. 2.- Estat de l'Àsia Occidental; la seva capital és Teheran. 3.- Poblet on Jesús va guarir el fill únic d'una mare vídua. 4.- Deformitat consistent en una grandària excessiva del cap. 5.- Anomenat també Mateu, fill d'Alfeu. 6.- Representació intel·lectual d'una cosa. 7.- Referent a la al·legoria. 8.- Així sigui. 9.- Aquells menuts que acompanyen els gegants en les festes populars. 10.- Oferir en sacrifici una víctima a un déu o a Déu. 11.- Tribunal per assumptes de coses eclesiàstiques. 12.- El germà bo de Caïm. 13.- Que pot causar la mort.

Manera de resoldre'l: Començant pel quadret on hi ha el requadre, cal seguir en el sentit que indiquen les fletxes, de manera que a cada angle acaba un mot i segueix la següent que comença amb la mateixa lletra que acaba l'anterior. La lletra final, és la del requadre on hom ha començat.

SOLUCIÓ:

1.- Rabi. 2.- Iran. 3.- Naim. 4.- Macrocèfal. 5.- Levi. 6.- Idea. 7.- Al·legòrica. 8.- Amen. 9.- Nans. 10.- Sacríficar. 11.- Rota. 12.- Abel. 13.- Letifer.

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

Temàtica: "PASQUA". Aquesta temàtica que abasta tots els motius religiosos de la Setmana Santa està molt estesa arreu del món. Són molts els afeccionats a aquesta temàtica ja que presenta obres de grans pintors, sobretot de l'Escola Italiana. Avui, en primera part, presentem una sèrie que Grenada posà en circulació l'any 1975, dedicada a la Passió de Jesucrist. El segell de 1/2 C., "Jesucrist amb la creu". El de 1 C., "Pietat". El de 3 C., "Pietat". El de 75 C., "Pietat". Totes aquestes obres són del pintor Bellini.

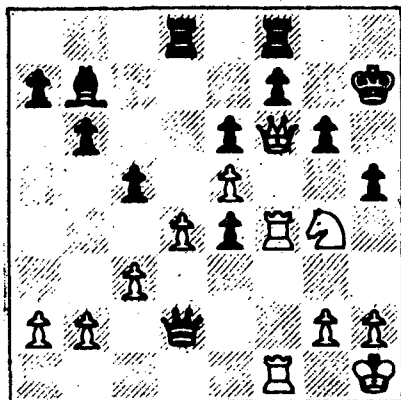

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 156

Blanques juguen i guanyen

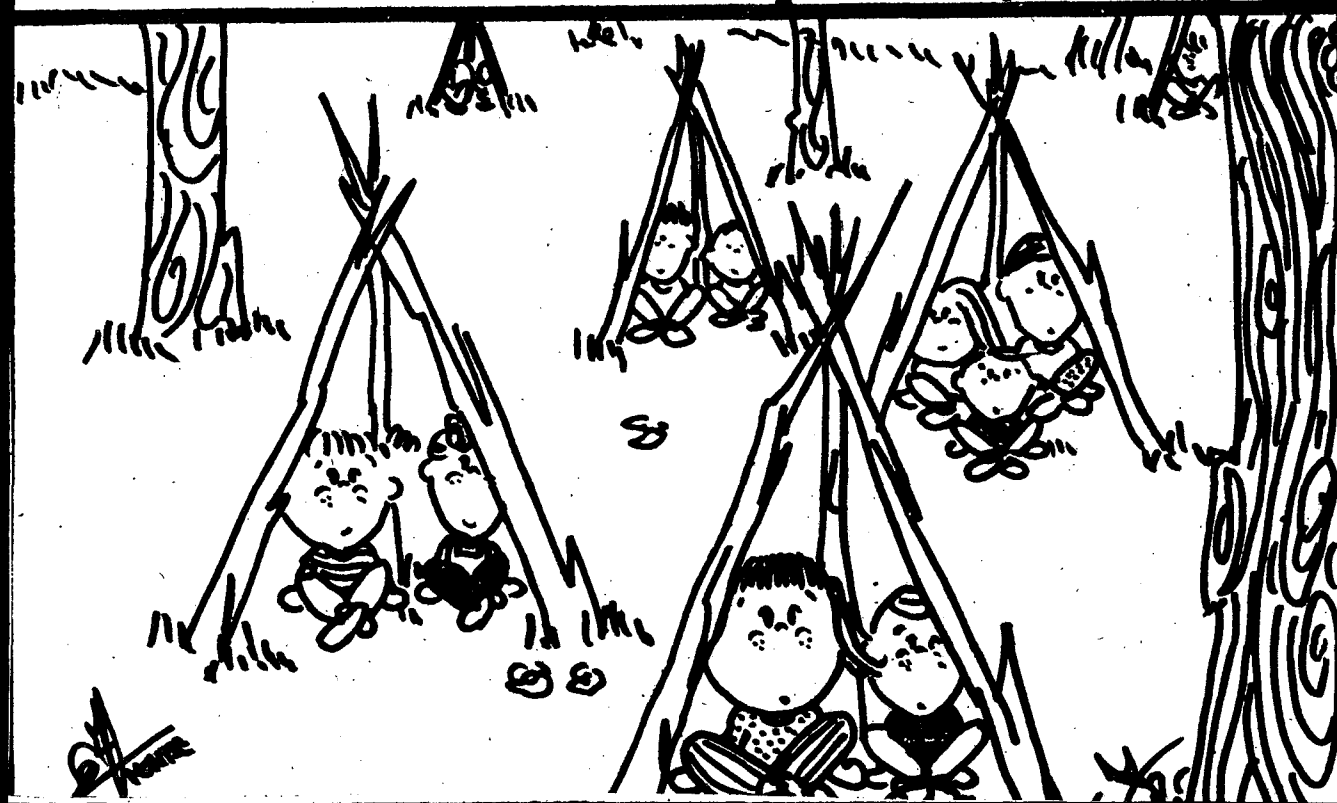
Duplicar amenaces va bé, si es fa bé.

Solució al Diagrama 155

1... Ac6-e4, 2 Tb4-a4 Rc1-b1, 3 f3xe4 Rc1-b2, 4 Ta4-ba+ Rb2-c2, 5 Tb4-c4+ Rc2-d2 i guanyen.

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V

247

JESÚS

Jo voldria ser amic de Jesús. Però, amic de debò, eh. Només sóc capaç de pensar en Déu, pensant en Jesús que ens ha dit que Déu és creador, pare, amor, perdó.

Quan penso en Jesús sento que Déu és a prop meu, que m'estima, que és el meu amic i que m'acompanya sempre. Si alguna vegada tinc por d'alguna cosa, o bé estic trist, o empiatat per alguna cosa, o amb algú, li parlo. Només pensar que m'escolta sempre i que m'estima, ja em vénen ganes de somriure, i sense adonar-me'n, em poso a cantar o a xiular.

Aquests dies, pensant en tot el que ha fet per nosaltres, també per mi, em sento tot trasbalsat per dintre. Em fa com vergonya, i em sembla mentida que no pensi més en ell, que no hi parli més, que no l'estimi més.

Encara no sé què farem, amb tots els de casa, aquests dies, però, faci el que faci, i vagi on vagi, vull pensar més en Jesús, fer-m'hi més amic, parlar-li més, estimar-lo més.

El dia de Pasqua, m'agradaria que fos un dia ple d'alegria. De vegades, penso en la mort i no entenc res. Però, quan veig Jesús ressuscitat ho entenc tot, i estic content de saber que ell és vivent, i que jo també viuré per sempre.

No em cap al cap, de veritat eh, com és possible que, tots plegats, homes i dones, nois i noies de tot el món, no estimem més Jesús.

Ara, no em fa cap vergonya de dir-ho: jo l'estimo i vull estimar-lo cada dia més.

L'Eixerit

HEM CONVENÇUT EL NOSTRE PROFESSOR, DE "MATES" PERQUE AQUEST CARNESTOLTES ES DISFRESSI D'ALUMNE.

I COM QUE NO EL PODRÀ RESOLDRE, LLAVORS EL "SUSPENDREM". HA, HA, HA...! QUIN TIP DE RIURE!

LEGENDES

Pel poble començaven a córrer mals aires. A les viles importants ja feia dies que la ballaven. La tibantor entre amos i treballadors era un embolica que fa fort creixent, que ningú no sabia com deturar.

Un dia, semblava, després de molt estirar cordetes, que eren a tocar les portes de l'entesa. Els teixidors del poble respiraven. S'arreglarà, abans no ens arribin als esquixos —deien—.

L'endemà sigui pels estirabots d'alguns amos petulants, o per quatre exabruptes d'uns treballadors fastiguejats, o per les declaracions dels abrandats per la pruija de llur classe social, o bé pel brou que feia bullir la lletra impresa, es destapava la capsa dels malentesos i arribava aquell moment depriment, trist, en què hom, sigui qui sigui, per pensar, si bé fa qui sap les provatures, no encerta mai, de fer-ho amb el cervell.

Carretades de paraules, refregits de frases fetes, pels prohoms de cada ram, feien barrera espessa enfront de qual-sevol mot assenyat.

I la vaga arribà al poble. I tan els uns com els altres feren el gest i es plantaren cara. La realitat anà rebregant, a poc a poc, les actituds heroiques i hom només aguantava la situació per punt.

Un amo, discretament, féu una visita a l'avi. Volia fer-li avinent, que tant ell com els seus companys, no miraven amb bons ulls que fiés als vaguistes tan a la descarada.

—Esteu cansats tots de la vaga, oi?

—Jo el que més, Pere. Sempre passa el mateix, els fets ens fugen de les mans i rebem, sempre, els més petits.

—No puc deixar de fiar —continuà dient l'avi— faria el mateix per tu, si ho necessitessis. Ja ho saps. I si, un dia, necessites un cop de mà, per mi, no estiguis. Cent o dos cents duros no te'ls regatejaré mai.

Després d'aquests mots s'acomiadaven en silenci, mirant-se netament, sense abaixar els ulls.

El pare Pere s'anava agrisant de cara. Amb un ull guaitava com marxava la mercaderia dels prestatges i amb l'altre mirava aquells comptes que no s'acabaven mai. Fells i més fells de llibreta envaïts per sumes i més sumes, sense cap total ratllat. Només tenia feina a despatxar, a fer punxa al llapis i a guixar. I amb quina força no guixava, enrabiat i els números, cada cop, li sortien amb un tirat més negre.

Les parroquianes entraven de puntetes i compraven com qui demana caritat. La mare dels Peres a cent llegües de les fantasies de l'estiu, de les senyores elegants i del "cassino", seguia amb la mirada aquelles dones tristes i veia els àpats minsos i les cares magres, esquifides, dels seus fills i la ràbia dels homes perduts entre la dignitat i la paciència, la veritat i la demagògia, les promeses i les realitats. Entre els que eren i el que podien, o volien, ser.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: (En la celebració de la Missa es llegeix la "Passió de nostre Senyor Jesucrist segons Sant Marc". Aquí comentarem l'evangeli de la Benedicció de Rams: Evangeli segons Sant Marc, capítol 11, versets de l'1 al 10 (Mc 11:1-10).

Reflexionem: 1. Jesús, que estimava tant els seus, vol que l'esperança del Messies-Salvador creixi en els seus cors. Deixa que el poble, engrescat amb el què ell ha dit i ha fet, l'acamin, creient de debò en la salvació de Déu.

2. No es presenta com un guerrer poderós muntat a cavall, sinó com un rei humil i pobre. Jesús regnarà des de la Creu, donant la seva vida per tots nosaltres. El seu Regne és un regne d'amor i de vida eterna. Aquesta és la "bona notícia" que, en tots temps, alegra el cor dels creients.

3. Nosaltres, il·luminats per la fe, aciamen Jesucrist com a Salvador nostre. Els rams i les palmes són un signe extern del nostre amor i de la nostra adhesió cordial a Jesucrist. És un: Visca Jesucrist, Salvador nostre!

El mossèn

ENCREUATS

HORITZONTALS:

1.- Que té peresa. 2.- Indiferent a les emocions. Vocal. 3.- Eructar. Campio. 4.- Coratge, esperit de fer una cosa. Municipi de la Baixa Cerdanya, prop de la Molina i amb un riu del mateix nom. 5.- (A l'inrevés), pronom personal. 6.- Nou-cents cinquanta. Aparell per poder teixir (amb una falta. Endevineu-la). 7.- Preposició. Que té por, fem. 8.- Donar passos.

VERTICALS:

1.- Mot. 2.- Personatge real o fictici el nom del qual designa un poble, ciutat o país tota una època o àdhuc un moviment literari, artístic. Cent. 3.- (A l'inrevés), donar cita. Al·liment. 4.- (A l'inrevés), infusió feta amb fulles de mate assecades. (A l'inrevés, paraula. 5.- (En anglès), senyor. Vestit que porten les dones índies. 6.- Llengua occitana. (A l'inrevés), que no serveix. 7.- Inicial de punt cardinal. Posa com a disculpa, com a motiu de quelcom. 8.- Estar esperant.

	1	2	3	4	5	6	7	8
1								○
2							○	
3						○		
4					○			
5				○				
6			○					
7		○						
8	○							

Solució

1.- Peresós. 2.- Apàtic. 3.- Rotar. 4.- Aním. Alp. 5.- VIC. eile. 6.- LM. Taler. 7.- A. Poru. 8.- Caminar.

1.- Paraula. 2.- Epònim. 3.- ratió. Pa. 4.- eiam. tom. 5.- Sir. Sarl. 6.- Oc. al·lun. 7.- S. Al·le. 8.- Esperar.

VERTICALS:

HORITZONTALS:

DIUMENGE

18.00 Dibuixos animats. 18.15 Digui, Digui... Concurs. 18.45 7 x III. 19.30 Estoc de pop. 20.30 Telenotícies. 21.00 Curar-se en salut. 21.30 Dallas - "Mare estimada". 22.30 Gol a gol.

DILLUNS

14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 Els executius. 16.00 Digui, Digui... 19.30 Fes Flash - Dibuixos animats. Pobles i llegendes: Tortosa. Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. La travessa dels Oscar. 21.30 Cinema 3 - "Polícia Python-357"

DIMARTS

14.17 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 Els executius. 16.10 Aula visual. 19.20 Fes flash - Dibuixos animats. Escola de Circ. Esports: Handbol. Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Joc de Ciència - Internacional. 21.30 Àngel Casas Show.

DIMECRES

14.30 Telenotícies. 15.15 Els executius. 16.10 Aula visual (Repetició). 19.30 Fes Flash - Dibuixos animats. "Nom xifrat: Icarus". Cap. 3). Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Concert, des del Palau de la Música Catalana. Alicia de Larrocha. 22.00 Retalls i embolics - "El vestit de núvia". 22.30 Un món que desapareix.

DIJOUS

14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 Els executius. 16.00 Aula visual. 19.30 Fes Flash - Dibuixos animats. Musical: Celdoni Foll. Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Digui, Digui... 21.15 A tot esport. 22.00 Bergerac - Cap. 10.

DIVENDRES

14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 Els executius. 16.10 Aula visual. 19.20 Fes Flash - Dibuixos animats. Espectacle: La Trepça. Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 30 minuts. 21.30 Galeria oberta. Programa-reportatge sobre "La Passió" d'Olesa i d'Esparreguera.

DISSABTE

18.05 Maya. 19.00 Telefilm. 20.30 Telenotícies. 21.00 Concurs tres i l'astròleg. 22.30 Retransmissió en directe de la Vigília Pasqual des de l'Abadia de Montserrat.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.00 Concert. 10.30 El dia del senyor - Santa missa. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Temps i marca. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Inspector Gadget. 16.05 Fama. 16.50 Això és el que hi ha. 17.40 Cousteau a l'Amazones. 18.35 M.A.S.H. 19.00 Val més prevenir. 19.25 Informació esportiva. 19.30 Especial musical. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Mike Hammer - "La cançió de Vickie". 22.00 Estudi Estadi. 23.00 Autoretrat. 24.00 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Els últims dies de Pompeia. Ep. 1. 16.50 La tarda. 17.35 Hola, nois! 18.00 Barri Sésamo. 18.26 El planeta imaginari. 18.55 Informatiu juvenil. 19.05 Pista lliure. 20.00 Consum. 20.30 Telediari. 2ª ed. 21.05 Volta ciclista al País Basc. 21.15 El superagent 86. 21.45 El Bergant. 22.45 Viure cada dia. 23.45 Telediari - 3ª ed. 24.00 Telesport. 00.10 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Els últims dies de Pompeia. Ep. 2. 16.50 La tarda. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sésamo. 18.25 Dibuixos animats. 18.55 Informatiu juvenil. 19.00 Tocata. 20.00 Lletra menuda. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Volta ciclista al País Basc. 21.15 L'home i la terra. 21.45 L'ocell espí. Ep. 2. 22.45 A portada. 23.40 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Els últims dies de Pompeia. Ep. 3. 17.10 La tarda. 18.00 Basquet. Des d'Atenes. 20.00 De pel·lícula. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Volta ciclista al País Basc. 21.15 Els comptes clars. 21.45 Sessió de nit - "El Trepça". 23.40 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Meditació. 00.15 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Els últims dies de Pompeia. Ep. 4. 17.10 Pasqua flamenca. 18.00 Hola, nois! 18.05 Barri Sésamo. 18.35 El kiosk. 19.25 Informatiu juvenil. 19.30 Disc vist. 20.00 Dintre d'un ordre. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Volta ciclista al País Basc. 21.15 L'Arca de Noé. 21.45 Aci et vull veure. 22.45 Paisatge amb figures. 23.40 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Meditació. Mañana es Viernes Santo. 00.15 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Llargmetratge: "Quiero soñar". 17.00 Altres llocs, altres pobles. 17.25 Hola nois! 17.35 Barri Sésamo. 18.30 Informatiu juvenil - nosaltres. 19.00 Arabella. 19.30 Al galop. 20.00 Processó de Setmana Santa a Valladolid. 21.15 Telediari - 3ª ed. 21.30 Volta ciclista al País Basc. 21.40 Un, dos, tres... 23.15 Caps. Ep. 6. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.15 L'art de viure. 00.55 Meditació: Per Monseñor Larrauri, bisbe de Vitoria.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de cristall. 13.00 Gent jove. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.20 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió - "Viaje al centro de la tierra". 17.40 Dibuixos animats. 18.10 Els savis. 19.10 Documental. 19.40 "V" - "A elección de los visitantes". 20.30 Telediari - 2ª ed. 20.55 Ahir i avui de l'aviació. 21.25 Informe setmanal. 22.40 Dissabte, cine - "Convoy". 00.40 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 A ple sol. 16.00 A ciència certa. 17.00 Estrenes TV - "El día en que murió Cristo". 18.25 Dibuixos animats. 18.50 Candy, Candy... 19.15 Dos en ratlla. 20.10 Anells d'or. 21.10 El dominical. 22.10 Els oscars d'Hollywood. 01.00 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Crear i viure. 14.00 Miramar esportiu. 14.20 Miramar informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Dibuixos animats. 19.45 Arc iris. 20.00 Estadi 2. 20.30 La nit del cine espanyol - 1ª part: Col·loqui. 2ª part: Pel·lícula: "La niña de Luzmela". 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Resum informatiu. 00.20 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Dibuixos animats. Ocell boig. 19.45 Arc iris. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Si jo fos president. 22.30 L'edat d'or. 24.00 Resum informatiu. 00.20 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Dibuixos animats. 19.45 Arc iris. 20.00 Temps moderns. 21.00 Estudi obert. 23.00 Jazz entre amics. 00.05 Resum informatiu. 00.25 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Dibuixos animats. 19.45 Arc iris. 20.00 Documental. 21.00 Fila 7. 22.05 Cine club - "El trío de la bencina". 24.00 Resum informatiu. 00.10 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Dibuixos animats. 19.30 La clave. Tema: Catòlica Espanya. 24.00 Resum informatiu. 00.20 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Temps per a l'esport. 19.00 En paral·lel, els joves. 20.00 La bona música. 21.00 La finestra electrònica. 23.00 Teatre real. Vella Pasqual. 01.30 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Pobiació D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració

C. de Catalunya, 11 - 08001 Barcelona - Tel. 215 2739 - 2784 - 2805

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència
que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a
nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

**CHASYR
1879
ASSEGURANCES**

DIES
DE
MEDITACIÓ
I
GLÒRIA